

SVĚT ZLODĚJŮ

Kniha 2

PŘÍBĚHY OD
OPLZLÉHO JEDNOROŽCE

Nejpoutavější seriál fantasy dobrodružství
na světě (a nejen na našem). Sestavili
ROBERT LYNN ASPRIN & LYNN ABBEY

SVĚT ZLODĚJŮ

je jedinečný zážitek: výplod obrazotvornosti, svět, kde neplatí zákony, kde vládnou násilí a prohnanost a magie je stále mocná; přivedený na svět současnými špičkovými spisovateli fantasy, kteří navzájem užívají své postavy (ale nelikvidují si je... nebo aspoň ne příliš hojně!)

Myšlenka Světa zlodějů a barvitého města jménem Asylum (v orig. Sanctuary™, lze přeložit mj. jako útočiště, azyl, ale také jako svatostánek, svatyně) napadla Roberta Lynna Asprina v roce 1978. Po mnoha zvratech a obracech (což dokumentují jednotlivé díly), myšlenka odstartovala – a nabyla svou vlastní realitu, jak už to nejlepší světy fantazie dělávají. Výsledkem jsou jedny z nejunikátnějších a nejúspěšnějších F&SF příběhů; bestseller od samého počátku, seriál, který je výzvou pro spisovatele, potěšením pro čtenáře a miláčkem fanů.

Svět zlodějů

Kniha druhá

PŘÍBĚHY OD OPLZLÉHO JEDNOROŽCE

Sestavili

**Robert Lynn Asprin
Lynn Abbey**

„*Spiders of the Purple Mage*“
copyright © 1980 by Philip José Farmer
„*Goddess*“
copyright © 1980 by David Drake
„*The Fruit of Enlibar*“
copyright © 1980 by Lynn Abbey
„*The Dream of the Sorceress*“
copyright © 1980 by A. E. van Vogt
„*Vashankas Minion*“
copyright © 1980 by Janet Morris
„*Shadows Pawn*“
copyright © 1980 by Andrew J. Offutt
„*To Guard the Guardians*“
copyright © 1980 by Robert Lynn Asprin

TALES FROM THE VULGAR UNICORN

Text copyright © 1980 by Robert Lynn Aspnn
Cover art © 2000 by Gary Ruddell
Maps by Jim Odbert
Translation copyright © 2000 by Pavel
Vohlídka and Hana Ederová
All rights reserved
Edition © 2000 by PERSEUS publishing, Ltd.

ISBN 80-7288-005-5

Obsah

EDITORSKÁ POZNÁMKA

ÚVOD

Pavouci Purpurového mága

Philip José Farmer

Bohyně

David Drake

Ovoce Enlibaru

Lynn Abbey

Čarodějčin sen

A. E van Vogt

Vashankův pochop

Jannet Morris

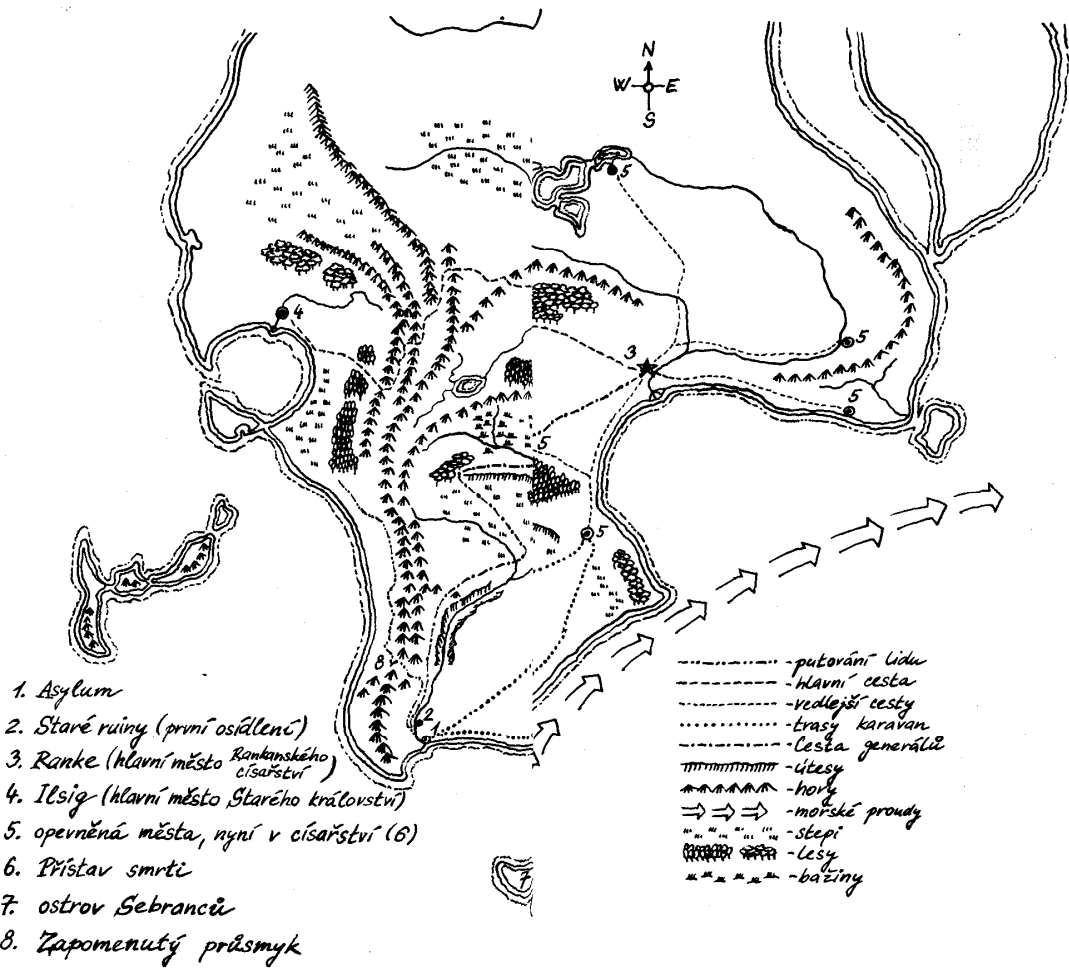
Stínová figurka

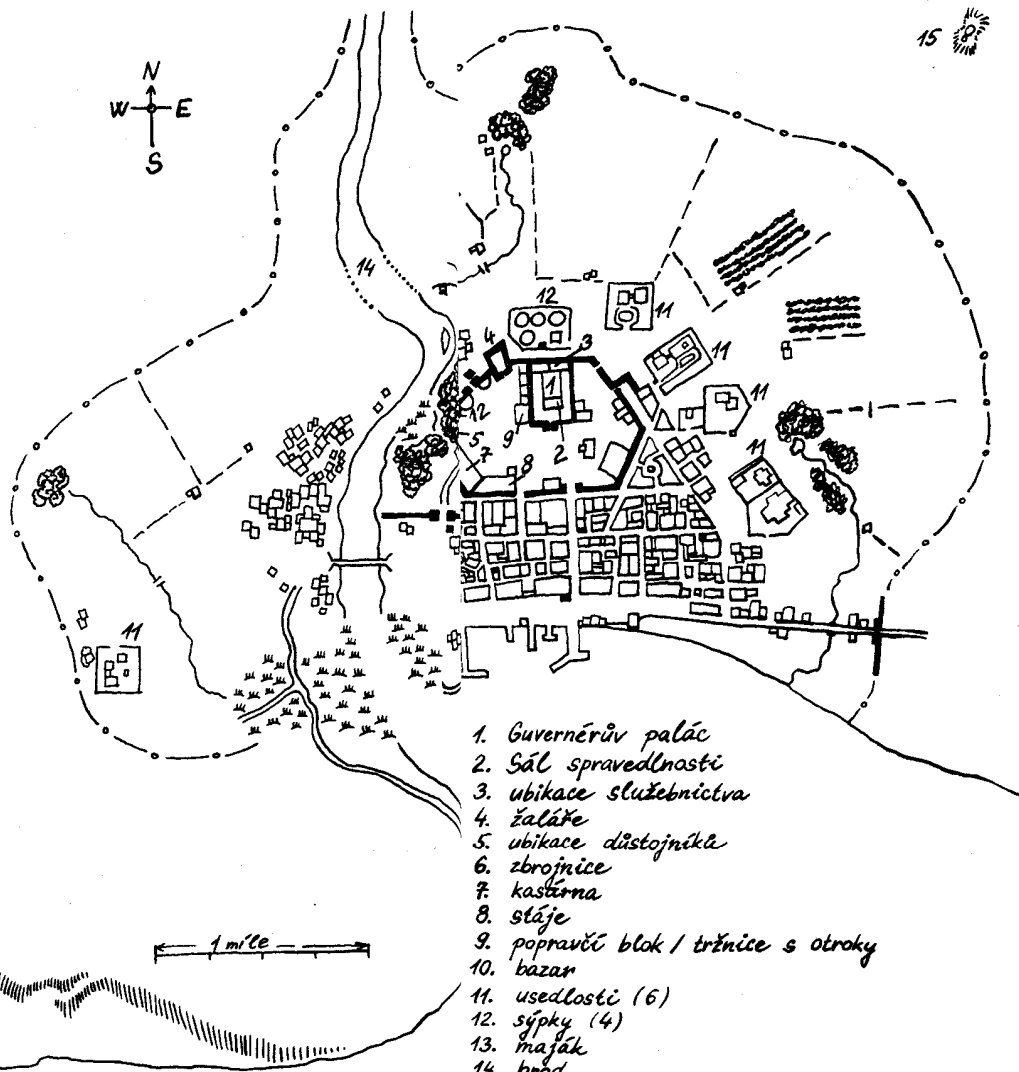
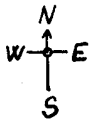
Andrew Offutt

Chraňte ochránce

Robert Lynn Asprin

SVĚTLEJŠÍ STRÁNKY ASYLU

1. Guvernérův palác
2. Sál spravedlnosti
3. ubikace služebnictva
4. žaláře
5. ubikace důstojníka
6. zbrojnice
7. kasárna
8. stáje
9. popravič blok / tržnice s otroky
10. bazar
11. usedlosti (6)
12. sýpky (4)
13. maják
14. brod
15. jeskyně

EDITORSKÁ POZNÁMKA

U postav objevujících se v těchto povídkách si bystrý čtenář povšimne malých nesrovnalostí. Občas se mění jejich způsob řeči, popis jistých událostí a jejich postřehy ohledně městské společenské hierarchie.

To nejsou nesrovnalosti!

Čtenář nechť tento protimluv znovu uváží, máje přitom na mysli tři věci.

Za prvé, každá povídka je vyprávěna z jiného úhlu pohledu. A různí lidé vidí a slyší různé věci. Dokonce i snadno pozorovatelné skutečnosti jsou ovlivněny individuálním vnímáním a názory. Takže minstrelovo podání rozmluvy s čarodějem poskytne jiný obraz než líčení zloděje, který byl svědkem téhož rozhovoru.

Za druhé, občané Asyla jsou z nutnosti více než trošku paranoidní. Při rozhovoru mají tendenci informaci opominout nebo lehce pozměnit. Není to děláno promyšleně, ale spíše reflexivně. Pro přežití v tomto společenství je to nezbytné.

Konečně, v Asylu panuje nelítostná konkurence. Nikdo nezíská zaměstnání tím, že připustí, že je „druhý nejlepší šermíř ve městě“. Navíc vedle přehánění vlastního postavení je obvyklé snižování nebo ignorování největších soupeřů. Výsledkem toho je, že společenský žebříček v Asylu se mění v závislosti na tom, s kým mluvíte... nebo, což je ještě důležitější, komu věříte.

ÚVOD

Opatrně, aby si toho nikdo nevšiml, se Hakim Vypravěč rozhlížel přes okraj netknutého poháru s vínem po místnosti. Samozřejmě, že tak činil s přimhouřenýma očima. To proto, aby ho snad někdo nepodezříval, že doopravdy nespí. To, co viděl, jen potvrzovalo jeho rostoucí znechucení.

S Oplzlým jednorožcem to očividně šlo z kopce. Na podlaze u zdi chrápal opilec, rozvalený ve zvratcích, a od stolu ke stolu putovalo několik žebráků a rušilo tak polohlasné vyjednávání a dohadování klientely v této krčmě obvyklé.

Aniž by navenek hnul brvou, v duchu se Hakim ušklíbl. Když tu byl Bezpalec, nic takového se netrpělo. Krčmář a majitel Oplzlého jednorožce v jedné osobě vždycky tuhle chátro hnal, jakmile se objevila. Občané Asyla více dbalí zákona se sice krčmě vyhýbali, ale drsnější typy ji vyhledávaly právě proto, že se tu člověk mohl v klidu napít nebo si poklábosit o kdejaké zlodějině. Tato tradice mizela v nenávratnu.

Vůbec mu nepřišlo na mysl, že kdyby tu byl Bezpalec, nemohl by tu hodiny vysedávat nad jedním pohárem nejlevnějšího vína. Něco přece uměl. Byl vypravěč, splétač příběhů, snovatel snů a nočních můr. Proto se považoval za něco značně lepšího než spodina, která sem chodila.

Bezpalec byl pryč už dlouho, déle než kdykoliv předtím při svých záhadných zmizeních. Otevřenou krčmu a počestnost obsluhy udržoval strach z jeho návratu, ale za jeho nepřítomnosti to tu chátalo. Hluběji by to mohlo klesnout snad jen, kdyby se sem zaskočil napít Ďas.

Hakim zjistil, že se takovému pomyšlení navzdory předstíranému klímbání usmívá. Ďas u Oplzlého jednorožce! Nepravděpodobné, přinejlepším. Asylum stále nenávidělo okupační armády z Rankanského císařství a pět Ďasů bylo v pořadí nenávisti hned za princem Pokakakisem, kterého strážili. I když mezi princem Pokakakisem s jeho naivním nastolováním zákona a elitními vojáky prosazujícími jeho nařízení příliš velký rozdíl nebyl, přece jen lidé cítili, že úsilí vojenského guvernéra vyčistit nejhorší doupě v Císařství je pitomost. Ďasové byli ale ďábelsky schopní. Ve městě, kde je k žití potřeba důvtip stejně jako šikovnost, je schopnost, byť s nechutí, oceňována, zatímco pitomost, a pitomost ve spojení s mocí zejména, opovrhována.

Ne, Ďasové pitomí nebyli. Tvrdí, vynikající šermíři a ošlehaní veteráni, kteří jen zřídka zabloudili do Spleti a nikdy nevlezli k Oplzlému jednorožci. V západní části města se říkalo, že sem se chodí, jen když někdo hledá smrt... nebo ji prodává. I když toto prohlášení bylo poněkud přehnané, pravdou bylo, že většina z těch, co sem chodili, neměli co ztratit, nebo byli ochotni kvůli tomu, co mohli získat, riskovat všechno. Bylo nepravděpodobné, že by se Ďasové, jako rozumní lidé, objevili v nejznámější krčmě ve Spleti.

Nicméně byla pravda, že Oplzlý jednorožec zoufale potřeboval Bezpalcovu přítomnost a že jeho návratu bylo už dávno třeba. Tohle byl vlastně důvod, proč tu Hakim trávil poslední dobou tolik času. Doufal, že z Bezpalcova návratu a možná i z jeho nepřítomnosti vytěží příběh. Už to samo o sobě stačilo, aby tu vyprávěč byl pečený vařený. Příběhy, které při svém čekání získal, byly premií navíc. Hakim byl náruživý sběratel příběhů ze zvyku i z profese a v těchto zdech začínala, probíhala a končila spousta příběhů. Sbíral je všechny, i když věděl, že většinu z nich nebude moci vyprávět. Sbíral je kvůli hodnotě samotného příběhu, ne kvůli jeho prodejnosti.

Pavouci Purpurového mága

Philip José Farmer

Byl to týden ohromného honu na krysy v celém Asylu.

Následující týden byly všechny kočky, které byly chyceny, zabity a vykuchány.

Třetí týden byli honěni a vyvrhováni všichni psi.

Masha zil–Ineel byla jedním z mála lidí ve městě, kteří se honu na krysy neúčastnili. Nevěřila, že by nějaká krysa, ať chce jak chce velká, a v Asylu byly i ohromné, mohla tak velký drahokam spolknout.

Když se ale rozšířily řeči, že někdo viděl kočku, která žrala krysu, a pak se chovala divně, myslela si, že by bylo moudré předstírat, že honí kočky. Kdyby tak nečinila, lidé by se mohli divit proč. Mohli by si myslet, že ví něco, co oni ne. A pak by mohli začít honit ji.

Na rozdíl od zvířat by ale byla mučená, dokud by neřekla, kde ten drahokam je.

Nevěděla, kde je. Nebyla si ani jistá, jestli to je drahokam.

Ale každý věděl, že jí o drahokamu řekl Benna nus–Katarz. Díky Jevroenovi, Mashinu žvanivému opilému manželovi.

Před třemi týdny se Masha vracela pozdě temnou nocí od porodu z bohaté východní kupecké čtvrti. Bylo už hodně po půlnoci, ale kolik nevěděla, protože bylo zataženo. Druhá manželka Shoozhe, dovozce koření, porodila čtvrté dítě. Masha se osobně zúčastnila porodu, zatímco doktor Nadeesh seděl ve vedlejším pokoji u přivřených dveří a poslouchal její hlášení. Nadeesh měl zapovězeno vidět jakoukoliv část ženina těla kromě těch, které jsou běžně viditelné. Genitálie a prsa byly obzvláště zakázané. Kdyby se při

porodu vyskytl nějaký problém, Masha by ho informovala a on by jí dal pokyny.

Mashu to zlobilo, protože doktoři brali polovic honoráře a jen zřídkka k něčemu byli. Ve skutečnosti obvykle překáželi.

Polovina honoráře byla ale pořád lepší než nic. Co kdyby manželky a konkubíny boháčů byly tak lhostejné a odolné jako ženy chudáků, které si prostě dřeply, kde na ně přišly bolesti, a porodily bez pomoci? Masha by pak nemohla uživit sebe, dvě dcery, invalidní matku a líného manžela alkoholika. Peníze, které vydělala na tržišti zhušťováním ženských vlasů, trháním zubů a vyráběním falešných zubů, nestačily. Jako porodní bába si přivydělala právě tolik, že spolu se svou rodinou netrpěla hladu.

Ráda by si přišla na víc peněz stříháním vlasů mužům na tržišti, ale zakazoval to jak zákon, tak i starobylý zvyk.

Ze Shoozhova domu odešla hned poté, co spálila novorozencovu pupeční šňůru, aby ji démoni neukradli, a po rituálním umytí rukou. Strážce ji znaly a nechaly ji projít branou bez vyptávání, stejně jako strážce u brány východní čtvrti. Neobešlo se to ale bez pár nabídek, aby s nimi strávila noc.

„Umím to daleko líp než ten tvůj ožrala manžílek!“ řekl jeden.

Masha byla ráda, že kapuce a temnota jí skryly obličej, aby strážce ve světle loučí neviděly, jak zrudla. Možná ale kdyby viděly, že zrudla hanbou, přivedlo by je to do rozpaků. Dozvěděly by se tak, že nemají co do činění s nějakou nestydatou courou ze Spleti, ale se ženou, která již zažila lepší časy v lepším společenském postavení, než v kterém se nacházela nyní.

Nevěděly, a ona nikdy nezapomněla na to, že kdysi žila na místě obehnaném zdí a že její otec byl zámožný, dosti bohatý kupec.

Tiše prošla. Cítila by se dobře, kdyby jim řekla o své minulosti a pak je počastovala nějakou urážkou, kterou se naučila ve Spleti. Míň by si ale sebe za to vážila.

I když měla vlastní pochodeň a na zádech v koženém válcovém pouzdře potřeby k jejímu zapálení, nepoužila ji. Po ulicích bylo lepší chodit neosvětlená a tudíž neviděná. I když by jí hodně ve stínu číhajících nechalo projít bez obtěžování, protože jí znali už od dětství, spousta dalších by tak neučinila. Okradli by ji o nástroje

potřebné k jejímu řemeslu a o šaty, které měla na sobě, a někteří by ji znásilnili. Nebo se o to pokusili.

Temnotou procházela svižně, dlouhodobá zkušenost dodávala jejím krokům jistotu. Před ní se tyčila šerá bělavá masa městských stavení z nepálených cihel. Pak cesta zatočila a tu a tam uviděla pár blikajících světýlek. Pochodně. Trošku dál se objevil čtverec světla. Okno krčmy.

Vešla do úzké krouťící se uličky a kráčela jejím středem. Zahnula za roh a v držáku na zdi domu spatřila pochodeň a u ní stojící dva muže. Okamžitě přešla na druhou stranu, přitiskla se ke zdi a prošla kolem nich. Jejich dýmky rudě zažhnuly. Ucítla závan štiplavého a odporně nasládlého kouře z kleetelu, drogy, kterou užívali chudí, když neměli peníze na dražší krkf. Což bylo téměř vždy.

Po vykouření dvou nebo tří dýmek kuřáci zvraceli. Prohlašovali ale, že díky euforii se i to zvracení vyplatí.

Byly tu další pachy: odpadky nakupené u zdí, přetékájící nočníky a zvratky kuřáků kleetelu a opilců. Odpadky naloží na káry s kozím potahem lidé z Povětrova. Toto právo náleží jejich rodinám od nepaměti. Přetékájící nočníky vyprázdní další rodiny z Povětrova. Jejich obsah už sto let vozí farmářům a zuřivě bojovali o udržení tohoto práva. Farmáři použijí exkrementy jako hnojivo. Moč se vylije do ústí řeky Březnice a ta jí odnese do moře.

Slyšela také hrabání a pištění krys, které hledaly něco k snědku, vrčení a chňapání psů, kteří honili krysy a prali se mezi sebou. A zahlédla prchající stíny utíkajících koček.

Jako kočka proběhla uličkou. Na rohu se zastavila, aby se rozhlédla, než bude pokračovat dál. Když byla asi půl míle od domova, uslyšela před sebou dusot nohou. Ztuhla a snažila se vypadat jako součást zdi.

2.

V tu chvíli pronikl mraky měsíc.

Byl skoro úplněk. Dopadlo na ni světlo, takže by ji viděl i slepý. Vystřelila přes ulici na druhou stranu do tmy a opět předstírala, že je zdí. Pleskot nohou na udusané špíně ulice se přiblížil. Kdesi nad ní se rozplakalo dítě.

Z pochvy pod pláštěm vytáhla dlouhý nůž a držela ho za zády. Utíkající byl bezpochyby zloděj nebo kdosi, kdo prchá před zlodějem, lupičem nebo lupiči nebo možná před nějakým hrdlořezem. Jestli je to zloděj, který utíká z místa činu, je v bezpečí. Ten rozhodně není v situaci, aby se zastavil a koukal, o co ji může obrát. Jestli je to někdo pronásledovaný, tak by se pronásledovatelé mohli začít věnovat jí.

Pokud ji uvidí.

Náhle dusot nohou zesílil. Zpoza rohu se vyřítil vysoký mladík v otrhané haleně a kamaších, obutý do vysokých bot. Zastavil se, opřel se o roh a ohlédl se za sebe. Supěl jak rezavá vrátka v poryvech větru. Kdosi ho honil. Má tu čekat? Neviděl ji a je možné, že jeho pronásledovatelé jsou do stíhání tak zabrání, že si jí nevšimnou.

Mladík k ní otočil tvář. Vydechla. Měl ji tak opuchlou, že ho málem nepoznala. Byl to Benna nus–Katarz, který přišel před dvěma lety z Ilsigu. Nikdo nevěděl, proč se přistěhoval, a nikdo se ho na to podle nepsaného asylského zákona také nezeptal.

Dokonce i v měsíčním svitu a přes ulici viděla na jeho obličej opuchliny a tmavá místa vyhlížející jako odřeniny. To samé na rukou. Prsty vypadaly jako shnilé banány.

Otočil se a podíval se za roh. Dech se mu zklidňoval. Teď zaslechla slabý dusot přicházející odkudsi z ulice. Brzy tady budou pronásledovatelé.

Benna vydal tichý výkřik plný zoufalství. Klopýtal ulicí až k hromadě odpadků, před kterou se zastavil. Vyběhla z ní krysa, ale zastavila se několik stop od něj a prskala na něj. Drzé bestie, tyhle asylské krysy.

Masha nyní slyšela hluk blížících se pronásledovatelů a slova znějící jako trhající se plachta.

Benna zasténal. Nemotornými prsty sáhl pod halenu a něco vytáhl. I když se Masha natáhla, neviděla, co to je. Zády ke zdi se sunula do dveří. Temnota v nich ji činila ještě neviditelnější.

Benna hleděl na věc, kterou držel v rukou. Něco řekl, Mashe to znělo jako kletba. Nebyla si ale jistá, mluvil ilsigsky.

Dítě nahoře se utišilo. Matka si ho musela přiložit k prsu, nebo mu dala napít vody s přimíchaným uspávadlem.

Benna vytáhl zpod haleny ještě něco dalšího. Vtlačil do toho první věc a hodil to před krysu.

Velké šedé zvíře od předmětu, který k němu padal, uteklo. Za chvilinku se ale s čenicháním ke kuličce blížilo. Vystřelilo kupředu pořád čenichajíc, a dotklo se jí čumákem, nejspíš, aby ji ochutnalo. Pak kuličku popadlo do tlamy a bylo pryč.

Masha ji sledovala, jak se protáhla škvírou ve zdi starého stavení z vepřovic na rohu. Nikdo tam nebydlel. Roky se již rozpadalo a chátralo, nikdo ho neopravoval. Vyhýbali se mu dokonce i nejzoufalejší pobudové a tuláci. Říkalo se, že tam straší duch starého Lahbooa Lakomce, co tam byl zavražděný, a nikdo nestál o to vyzkoušet, zda jsou povídačky o stavení pravdivé.

Zadýchaný Benna klopytal za krysou. Masha slyšela, jak se kroky blíží, a sunula se podél zdi, pořád ve stínu. Byla zvědavá, čeho se to Benna zbavil. Nechtěla ale, aby si ji Bennovi pronásledovatelé s ním spojovali, až ho chytí.

Na rohu se mladík zastavil a rozhlédl se. Vypadalo to, že se nemůže rozhodnout, kterým směrem se dát. Stál, kymácel se a pak upadl na kolena. Zasténal a padl kupředu. Nataženými rukama ještě stihl pád zmírnit.

Masha ho chtěla ponechat jeho osudu. Byla to jediná rozumná věc, kterou mohla udělat. Když ale zahýbala za roh, zaslechla ho sténat. Zdálo se jí, že říká něco o drahokamu.

Zastavila se. Tak to byl drahokam, co do něčeho vtlačil, možná do kousku sýra, a hodil to kryse? Mohlo to mít větší cenu, než co vydělá za celý život. Kdyby se k tomu nějak dostala... Myšlenky jí běžely o překot stejně jako srdce a nyní ona byla zadýchaná. Drahokam! Drahokam? Znamenalo by to zbavit se tohoto hrozného místa, mít slušný domov pro matku a děti. A pro sebe.

A mohlo by to znamenat zbavit se Jevroena.

Ale nablízku bylo i strašlivé nebezpečí. Pronásledovatele teď neslyšela, ale to neznamenal, že jsou pryč. Plížili se okolo a

nahlíželi do každých dveří. Jeden se možná koukl za roh a uviděl Benna. Vrátil se k ostatním a teď jsou za rohem, aby se na něj vrhli.

Úplně viděla nože v jejich rukách.

Jestli to zkusí a prohraje, zemře a matka a dcery zůstanou bez pomoci. Budou muset žebrot, Jevroen by byl určitě k ničemu. A Handoo a Kheem, kterým bylo teď tři a pět let, jestli dřív nezemřou, vyrostou jako dětské kurvičky. Jinak to dopadnout nemohlo.

Nerozhodně stála. Věděla, že na to má jen pár vteřin a možná ani to ne. Mezitím mraky opět zakryly měsíc. To změnilo situaci. Přeběhla ulici k Bennovi. Pořád ležel ve špíně ulice, hlavu měl jen pár palců od páchnoucích psích hoven. Zasunula nůž do pochvy, klekla si k němu a obrátila ho. Vydechl hrůzou, když na sobě ucítil její ruce.

„Nic se neděje,“ řekla potichu. „Poslouchej! Dokážeš vstát, když ti pomůžu? Dostanu tě z toho.“

Pohlédla ke vzdálenějšímu rohu. Pot ji zaštípal v očích. Nic neviděla, ale jestli jsou pronásledovatelé v černém, nebyli by z téhle vzdálenosti vidět.

Benna zasténal a řekl: „Umírám, Masho.“

Masha zatnula zuby. Doufala, že ji po hlase nepozná, aspoň dokud ho nedostane do bezpečí. Jestli ho teď ti lovci najdou naživu a dostanou z něj její jméno, půjdou po ní. Budou si myslet, že má ten drahokam nebo co to vlastně chtějí.

„No tak, vstávej,“ řekla a pokoušela se mu pomoci. Byla malá, měřila pět stop a vážila osmdesát dva liber. Svaly měla ale jako kočka a strach do ní napumpoval sílu. Podařilo se jí dostat Benna na nohy. Potácela se pod jeho vahou, když mu pomáhala k otevřeným dveřím stavení na rohu.

Benna podivně páchnul. Byl to zápach hniјícího masa, ale takový ještě necítila. Přebíjel i zápach potu a moči linoucí se z jeho těla i šatů.

„Nemá to cenu,“ zamumlal Benna ohromně nateklými rty. „Umírám. Ta bolest je hrozná, Masho.“

„Pojď!“ řekla ustrašeně. „Už jsme skoro tam!“

Benna zvedl hlavu. Oči měl celé oteklé. Masha takový otok nikdy neviděla. Jeho tmavá barva a velikost byly jako u mrtvolý ležící pět dnů na letním slunci.

„Ne!“ zamumlal. „Ne do domu starýho Lahbooa!“

3.

Za jiných podmínek by se Masha rozesmála. Tohle byl umírající muž nebo muž, který si myslí, že umírá. A jestli ho pronásledovatelé chytí, brzy mrtvý bude. (A já taky, pomyslela si.) A teď se kvůli duchu bojí ukrýt do jediného možného útočiště.

„Vypadáš dost hrozně, abys vystrašil i starýho Lakomce,“ řekla, „pojď, nebo tě tu nechám!“

Dostala ho dveřmi dovnitř, i když lehké to nebylo, protože jejich spodek byl zatlučený prkny. Prkna z hořejší části ležela uvnitř. Bylo to díky strachu lidí z tohoto místa, že nikdo dřevo neukradl. V pouštním městě je to drahé zboží.

Sotva se dostali dovnitř, Benna přitom málem upadl, uslyšela někoho něco říkat v té chraplavé trhané řeči. Byl blízko, ale musel zrovna dorazit. Jinak by je slyšel.

Masha si myslela, že už dosáhla té největší hrůzy. Zjistila ale, že nikoliv. Ten mluvící byl Raggah!

Ačkoliv řeči nerozuměla – to v Asylu nikdo – párkrát už Raggahy slyšela. Každých třicet dní přišlo na bazar a na trh pět nebo šest těchto mužů pouště, zahalení do dlouhých plášťů s kapucí a rouškou. Uměli jenom svůj jazyk, ale užívali znaky a spoustu mincí, aby dostali, co chtěli. Potom odjeli na koních, s mulami prohýbajícími se pod nákladem jídla, vína, vuksibahu (velmi drahá sladová whiskey dovážená z dalekého severu) a nejrůznějšího zboží: oblečení, poháry, pánve, provazy, koňské a velbloudí kůže. Jejich velbloudi nesli ohromné koše plné krmení pro kuřata, kachny, velbloudy, koně a prasata. Také nakupovali železné nářadí: lopaty, krumpáče, vrtáky, kladiva, klíny.

Byli vysocí, a i když byli tmaví, většina z nich měla modré nebo šedé oči. Vyhlíželi chladně, tvrdě a ostře a pár z nich jakoby se dokázalo dívat skrz naskrz. Povídalo se, že mají dar, nebo kouzlo, nebo ďáblovu oko.

To samo o sobě stačilo, aby v této tmavé noci Masha zkameněla hrůzou. Horší ale bylo, a to zkamenění rozhýbalo, že to byli služebníci Purpurového mága!

Masha okamžitě uhádla, co se stalo. Benna měl odvahu – a musel se naprosto zbláznit – a vplížil se do mágoва podzemního labyrintu na říčním ostrově Šaetů a ukradl drahokam. Udivující bylo, že měl takovou odvahu, ohromující, že se nepozorován dostal do jeskyní, a naprostý zázrak, že pronikl do pokladnice, a fantastické, že se mu podařilo dostat se ven. Jaké úžasné věci by mohl vyprávět, kdyby zůstal naživu! Masha nedokázala přijít na nic podobného, na žádné takové dobrodružství, jaké musel prožít on.

„Mofandsf!“ pomyslela si. V asylském zlodějském argotu to znamenalo „síla“.

V tu chvíli Bennovi povolila kolena a už ho nedokázala udržet. Nějak ho dostala do dveří dalšího pokoje a do komory. Jestli půjdou Raggahové dovnitř, samozřejmě, že se sem podívají, ale už neměla sílu dostat ho dál.

I když byly dveře skoro dokořán, byl Bennův zápach v teplém omezeném prostoru komory ještě nesnesitelnější. Položila ho na zem. Mumlal: „Pavouci... pavouci.“

Ústa mu přiložila k uchu. „Benno, nemluv nahlas. Raggahové jsou blízko. Benno, cos to říkal o pavoucích?“

„Kousnutí... kousnutí,“ mumlal. „Bolí... smaragd... bohatý...!“

„Jak ses dostal dovnitř?“ řekla. Dala mu ruku před ústa, aby mu je přitiskla, kdyby začal mluvit příliš hlasitě.

„Co...? Velbloudí oko... ale...“

Ztuhl, patami kopl do dveří komory. Masha mu rukou přikryla ústa. Měla strach, že by mohl ve smrtelné agónii vykřiknout. Pokud by nastala. A nastala. Zasténal a uvolnil se. Masha ruku sundala. Z otevřených úst mu vyšel dlouhý vzdech.

Vyhlédla z komory. I když byla venku tma, bylo tam víc světla než v domě. Viděla by, kdyby někdo stál ve dveřích. Kopnutí mohlo

pronásledovatele přilákat. Nikoho neviděla, ale bylo možné, že už byl uvnitř a tiskl se ke zdi. A čekal na další zvuky.

Cítila Bennův pulz. Byl mrtvý nebo skoro mrtvý, už na tom nezáleželo. Vstala a pomalu z pochvy vytáhla dýku. Pak se vykradla z komory. Připadalo jí, že i v téhle tiché místnosti musí být slyšet tlukot jejího srdce.

Bylo to tak náhlé a neočekávané, že tiše vykřikla. Zvenku se ozval pískot. V místnosti zazněly kroky – někdo tu byl – na šedém obdélníku dveří se mihl stín. Ale mířil ven a ne dovnitř. Raggah uslyšel pískání městských stráží – musela je slyšet půlka města – a spolu se svými společníky se stáhl.

Obrátila se, sklonila a prohledala Bennovu halenu a bederní pás. Kromě pomalu chladnoucího beztvareho masa nenašla nic. Během deseti sekund byla venku na ulici. O blok níže se blížila světlá pochodní. Světlohoše ještě vidět nebylo. Prchala v hlomozu výkřiků a pískotu a doufala, že nenarazí na nějakého opozdilého Raggaha nebo na jednotku vojáků.

Později zjistila, že ji zachránilo, že vojáci hledali vězně, který uprchl ze žaláře. Jmenoval se Badniss, ale to už je jiný příběh.

4.

Mashin dvoupokojový byt se nacházel na druhém poschodí velkého stavení z vepřovic, které spolu s dvěma dalšími zabíralo celý blok. Vešla do něj z ulice Vyschlé studně. Nejdřív ale musela bušením na silné dubové dveře vzbudit správce, starého Shmurta. S brumláním, jak je pozdě, odsunul závoru a pustil ji dovnitř. Za jeho námahu, a aby ho umlčela, mu dala měďák. Podal jí její olejovou lampu. Zapálila ji a vyšla dvě patra po kamenných schodech.

Aby se dostala dovnitř, musela vzbudit matku. Wallu odsunula závoru. Mrkala a zívala ve světle olejové lampy hořící v rohu. Masha vešla a okamžitě zhasla svou lampu. Olej stál peníze a za spousty nocí se musela obejít bez něho.

Wallu, vysoká vyhublá padesátnice s povadlými prsy a s propadlými rysy políbila dceru na tvář. Její dech páchl spánkem a kozím sýrem. Masha byla ale za polibek ráda; ve svém životě si moc projevů lásky neužila. A nyní toho měla dost; tolik, že hrozilo, že každou chvíli napětím vybuchne.

Světlo na rozviklaném stole v rohu osvětlovalo holou místnost bez koberců. Ve vzdálenějším rohu v hromadě roztrhaných, ale čistých dek spala dvě děcka. Vedle nich byl malý nočník z pálené hlíny pomalovaný černými a červenými propletenými kruhy cechu Darmeků.

V dalším rohu byly nástroje na výrobu umělých zubů: vosk, formy, tenká dlátka, kleště a drahé drátky, tvrdé dřevo, železo a kus slonoviny. Teprve nedávno splatila peníze, které si půjčila, aby si toto všechno mohla koupit.

V protějším rohu byla další hromada příkrývek. To byla Walluina postel a vedle ní další nočník podobně zdobený. Vedle stál starobylý rozhrkaný kolovrátek, Wallu si s ním trochu přivydělávala, ale moc to nebylo. Ruce jí zkroutila artritida, na jednom oku měla zákal a druhé začínalo z neznámého důvodu slepnout.

U stěny z nepálených cihel ležela mosazná pánev na žhavé uhlí a nad ní dřevěný sopouch. V koši bylo dřevěné uhlí. Ve velké skříni vedle bylo uschováno zrní, něco sušeného masa, talíře a nože. V pokoji ještě stála velká nádoba na vodu z pálené hlíny. Vedle se válela hromada šatů.

Wallu ukázala na závěs ve dveřích do dalšího pokoje.

„Přišel domů dřív. Nejspíš od kámošů nevyžebrał dost pití. Napitý byl ale tolik, že by to vydalo za pět námořníků.“

Masha s úšklebkem vyrazila k závěsu a odhrnula ho.

„Šjuhóó!“ (Kombinace „Jej!“, „Uhh!“ a „Óóh!“)

Její nos přivítal stejný smrad, jako by otevřela dveře do krčmy U Oplzlého jednorožce. Míchance zvětralého a čerstvého piva a vína, zvětralého a čerstvého potu, zvratků, moče, pečených jeliť, krrfu a kleetelu.

Jevroen ležel na zádech s otevřenými ústy a pažemi rozpřaženými jako ukřižovaný. Kdysi to býval štíhlý svalnatý mladík s širokými ramený, štíhlým pasem a dlouhýma nohama. Teď byl

tlustý, tlustý, tlustý, s dvojitou bradou a velkým břichem, s okružím visícího sádla okolo pasu. Kdysi jiskrné oči byly zarudlé, s tmavými váčky, a kdysi sladký dech páchnul jako žumpa. Usnul, aniž by se převlékl. Halenu měl roztrhanou, špinavou a páchnoucí nejružnějším svinstvem včetně zvratků. Obutý byl do obnošených sandálů. Možná je ukradl.

Ronit nad ním slzy, to už měla Masha dávno za sebou. Kopla ho do žeber. Způsobila tím, že zachrochtal a otevřel jedno oko. Okamžitě ho ale zase zavřel a chrápal jako prase. Tohle bylo jako požehnání. Kolik nocí na něj proječela, když na ni řval, kolik nocí strávila rvaním se s ním, když se dopotácel domů a nutil jí, aby s ním šla do postele. Ani to nechtěla počítat.

Masha by se ho dávno zbavila, kdyby byla mohla. Ale podle zákonů Císařství se mohl rozvést pouze muž. pokud žena neprokázala, že její choť je postižený a nemůže mít děti, nebo že je neplodný.

Otočila se a přešla k umyvadlu. Když přecházela okolo matky, ta jí rukou zarazila.

Wallu na ni hleděla napůl zdravým okem a řekla: „Dítě! Něco se ti muselo stát! Co se stalo?“

„Hned ti to řeknu,“ odvětila Masha a omyla si tvář, ruce a paže až po lokty. Později hořce litovala, že Wallu raději nezalhala. Jak ale mohla vědět, že se Jevroen probere z otupení natolik, že uslyší, co povídala? Kdyby jenom nebyla tak vzteklá a nekopla ho... litování ale byla ztráta času, i když nebylo člověka, který by si ho nedopřál. Sotva matce dovyprávěla, co se jí přihodilo s Bennem, když za sebou uslyšela zachrochtání. Otočila se. Před závěsem se kolíbal Jevroen, s připitomělym úšklebkem v tučné tváři. V té kdysi tak milované tváři.

Jevroen se k ní potácel, ruce natažené, jako by ji chtěl popadnout. Huhňal, ale bylo mu rozumět.

„Pr... proč si po tý kryse nešla? Dybys jí chytla, sme mohli bejt bohatý, ne?“

„Jdi spát,“ řekla Masha. „Do tohoto ti nic není.“

„Nic mi do toho není?“ zařval Jevroen. „Jak to myslíš? Sem tvůj manžel! Co je tvý, patří mně. Já ten drahokam chci!“

„Ty zatracenej blázne,“ řekla Masha. Snažila se nekřičet, aby nevzbudila děti a sousedé nic neslyšeli. „Já ten drahokam nemám. Nemohla jsem se k němu dostat – a i kdybych mohla.“

Jevroen se netrefil prstem do nosu a zamrkal levým okem. „I kdybys mohla, jo? Masho, co to na mě zkoušíš? Máš ten drahokam a lžeš své mlat... matce.“

„Ne, nelžu!“ vykřikla a úplně zapomněla na veškerou opatrnost. „Ty tlustý smradlavý prase! Prožila sem strašný věci, málem mě zabili a ty dokážeš myslet akorát na ten drahokam, kterej nejspíš ani neexistuje! Benna umíral! Ani nevěděl, co mluví! Ten drahokam sem vůbec neviděla! A...“

Jevroen zavrčel. „Chceš ho skovat... přede mnou!“ a vrhl se na ni.

Lehce by se mu byla vyhnula, ale něco se v ní vzedmulo a úplně jí to zaplavilo. Z police popadla džbán na vodu z pálené hlíny a praštila ho s ním do hlavy. Džbán to vydržel, ale Jevroen ne. Padl jako podřátý na záda. Z hlavy se mu řinula krev. Chrčel.

Děti se už vzbudily. Seděly, oči dokořán, ale úplně zticha. Ve Spleti se děti už od malička hned tak nerozplácí.

Roztřesená Masha poklekla a prohlížela ránu. Pak vstala a přešla k věšáku s hadry a vrátila se s jedním špinavým, na něho nemělo smysl plýtvat čistým, a stáhla ránu. Cítila jeho pulz. Na ožralu, kterého právě omráčila pořádná rána, byl pravidelný až dost.

Wallu se zeptala: „Je mrtvý?“

Nebála se o něj. Bála se o sebe, o děti a o Mashu. Jestli by byla její dcera popravena za zabití manžela, jakkoliv byla v právu, zůstala by s děvčaty bez pomoci.

„Ráno ho bude hrozně bolet hlava,“ řekla Masha. S obtížemi Jevroena převrátila, takže ležel na břiše. Hlavu mu otočila na stranu a podložila ji hadry. Když by teď v noci zvracel, aspoň se neudusí. Chvilku byla v pokušení uložit ho zase zpátky na záda, jak upadl. Ale soudce by si mohl myslet, že tak může za jeho smrt.

„Necháme ho tu takhle ležet,“ řekla. „Já se nestrhám, abych ho odtáhla do postele. A ještě bych k tomu stejně nemohla usnout, protože strašně chrápe a smrdí.“

Měla by se obávat, co bude muž vyvádět ráno. Kupodivu se ale cítila skvěle. Udělala to, co už chtěla udělat léta, a ten skutek značně ulevil jejímu vzteku – alespoň prozatím.

Odešla do svého pokoje. Chvíli se házela a převalovala a uvažovala, jaký by to byl krásný život, kdyby se Jevroena zbavila.

Poslední myšlenka byla, jaký by to byl život, kdyby měla ten drahokam, který Benna hodil kryse.

5.

Vzbudila se asi hodinu po úsvitu, což bylo na ni pozdě. Ucítla vůni pečícího se chleba. Poseděla si na nočníku, pak vstala a odhrnula závěs. Byla zvědavá, jak to, že je vedle tak ticho. Jevroen byl pryč. Stejně tak i děti. Wallu zaslechla zvonečky na závěsu a otočila se.

„Poslala jsem děti hrát si ven,“ řekla. „Jevroen se vzbudil za svítání. Předstíral, že neví, co se stalo, ale určitě si to pamatoval. Občas zasténal – to asi ta hlava. Nasnídal se a potom vypadl.“

Wallu se usmála: „Řekla bych, že se tě bojí.“

„Dobře,“ řekla Masha. „Doufám, že mu to vydrží.“

Posadila se, zatímco Wallu se šourala okolo a přinesla jí půl krajíce chleba, hrudku kozího sýra a pomeranč. Mashu by zajímalo, jestli si manžel zapamatoval také to, co matce vyprávěla o Bennovi a o drahokamu.

Zapamatoval.

Když přišla se skládací stoličkou, do které usazovala zubařské pacienty, na bazar, okamžitě ji obklopila spousta mužů a žen. Všichni chtěli vědět o tom drahokamu.

Masha si pomyslela: „Ten zatracený blázen!“

Vypadalo to, že Jevroen si povídáním přišel k napití zadarmo. Potácel se všude, po hospodách, bazaru, na trhu, po nábřeží a všude to vyprávěl. O tom, jak ho Masha praštila, že o sobě nevěděl, očividně pomlčel. To by mu vysloužilo jenom posměch a tolik mužnosti v něm ještě zbylo, že se s tím nechlubil.

Masha to chtěla nejdřív všechno popřít. Pak jí napadlo, že většina lidí by si myslela, že lže a že určitě ten drahokam má. Pak by už měla jen bídný život. Nebo by o něj přišla. Spousta by jich neváhala zatáhnout ji někam na odlehlé místo a mučit ji, dokud by neřekla, kde ten drahokam je.

Tak přesně popsala, co se stalo, s tím, že vynechala, jak se pokusila Jevroenovi vyrazit mozek z hlavy. Nemělo smyslu ho ještě víc dráždit. Kdyby byl vystaven veřejnému ponížení, mohl by ji ze zoufalství umlátit.

Toho dne měla jen jednoho pacienta. Jakmile vyslechli její vyprávění, vyrazili někteří honit krysy a ostatní se vrátili ke své práci. A pak, nevyhnutelně, dorazili guvernérovi vojáci. Překvapilo ji, že nedorazili dřív. Určitě nějaký jejich informátor, hned jak přišla na bazar, vyslechl její historku a pospíšil do paláce.

Nejdřív se jí vyptával seržant vojáků, pak ji odvedli do kasáren, kde ji vyšetřoval kapitán. Potom přišel plukovník a musela historku opakovat. Seděla tam aspoň už dvě hodiny, když ji odvedli k samotnému guvernérovi. Ten pohledný mladík ji kupodivu nezdržel dlouho. Vyptával se jí na to, co dělala. Začal s doktorem Nadeeshem. Vypracoval časový rozvrh od chvíle, kdy opustila Shoozův dům až do chvíle, kdy dorazila domů. Takže matky se také vyptávali.

Jeden voják viděl utíkat dva Raggahy, takže bylo ověřeno, že tam byli.

„Nu, Masho,“ řekl guvernér, „pořádně jsi tohle krysí hnízdo rozbouřila.“ Zasmál se svému vtipu, stejně jako vojáci a dvořané.

„Nikde není žádný důkaz, že tam vůbec nějaký drahokam byl,“ řekl, „kromě toho, co povídal Benna, a ten umíral v hrozných bolestech na otravu jedem. Jeho mrtvolu prohlížel můj lékař a ujistil mě, že ty otoky byly od kousnutí pavouků. Samozřejmě, není vševědoucí. Už se také spletl.

Ale lidé věří, že jde o drahokam ohromné ceny, a ať bude kdokoliv, včetně mě, říkat cokoliv, je to o opaku nepřesvědčí. Nicméně jejich horečná činnost bude mít ohromný užitek. Aspoň na chvíli se zbavíme krysy.“

Odmlčel se, zamračil se a pokračoval: „Zdá se ale, že ten chlápek Benna mohl být dost bláznivý, aby něco Purpurovému

mágovi ukradl. Myslím, že to je jediný důvod, proč ho Raggahové honili. Může to mít ale i jiný důvod. V každém případě, pokud ten drahokam existuje, je jeho nálezce ve velkém nebezpečí. Mág rozhodně nedopustí, aby si to nálezce ponechal.

Aspoň jsem o tom přesvědčen. O mágovi toho vím hodně málo, ale podle toho, co jsem o něm slyšel, rozhodně netoužím se s ním seznámit.“

Masha si v duchu pomyslela, proč neposlal vojáky na ostrov, aby čaroděje přivedli. Ale byla zticha. Bylo to jasné. Nikdo, dokonce ani guvernér, nechtěl provokovat čarodějův hněv. Pokud čaroděj nepřinutí guvernéra zakročit, nechají ho na pokoji, aby se věnoval svým záležitostem – ať už to bylo cokoli.

Na konci vyptávání řekl guvernér pokladníkovi, aby dal Mashe zlatý šibuz.

„Tohle by ti mělo bohatě nahradit, o co jsi přišla tím, že jsi tady,“ řekl guvernér.

Masha mu uctivě poděkovala a s úklonami odešla. Pak rychle vyrazila k domovu.

Další týden nastal velký hon na kočky. Pro Mashu znamenal i vloupání do bytu. Zatímco pomáhala na svět dítěti v domě kupce Ahlooa shik–Mhanukha, omráčili tři maskovaní muži správce Shmurta a vylomili dveře do jejího bytu. Dívky a matka se choulily v rohu a oni vše prohledávali. Dokonce vylili na zem i nočníky, jestli v nich není něco schováno.

Nenašli, co hledali, a tak jeden z vetřelců vyrazil Wallu ze vzteku dva zuby. Masha byla ale ráda, že nezmlátili nebo neznásilnili děvčátka. Nebylo to snad proto, že by byli tak milosrdní, ale spíš proto, že se správce probral dřív, než čekali. Začal volat o pomoc a tři lupiči utekli dřív, než dorazili sousedé nebo vojáci.

Jevroen nadále chodil domů opilý pozdě v noci. Mluvil ale hodně málo, jen se tam chodil najíst a vyspat. Jen zřídka se viděl s Mashou, když byla vzhůru. Vlastně to vypadalo, že se jí snaží ze všech sil vyhnout. To jí vyhovovalo.

Několikrát Masha cítila, bylo to ve dne i v noci, že ji někdo sleduje. Snažila se svůj stín objevit, ale ani ve dne, ani v noci neuspěla. Usoudila, že za to může její nervozita.

Pak začal velký hon na psy. Masha si myslela, že to byl vrchol hysterie a hlouposti. Ale bála se. Až budou všichni chudáci psi pryč, co dalšího budou honit, zabíjet a kuchat? Nebo přesněji, koho? Doufala, že to nebude ona.

Uprostřed týdne psího honu onemocněla malá Kheem. Masha musela jít pracovat, ale když se po západu slunce vrátila domů, zjistila, že Kheem má vysokou horečku. Podle matky měla taky křeče. Znepokojená Masha se vypravila pro doktora Nadeesha do Východní čtvrti. Ten ji přijal a vyslechl její líčení Kheemii-ných příznaků. Přijít k nim domů ale odmítl.

„Jít v noci do Spleti, to je příliš nebezpečné,“ pravil. „A bez pořádné ochranky bych tam nešel ani ve dne. Kromě toho mám dnes večer společnost. Přineste to dítě sem.“

„Na to je moc nemocná,“ řekla Masha. „Moc vás prosím, pojd'te k nám.“

Nadeesh byl neoblomný, ale dal jí nějaké prášky na sražení horečky. Nahlas mu poděkovala a v duchu ho proklela. Cestou zpátky, když byla asi jenom jeden blok od bytu, uslyšela za sebou dusot nohou. Uskočila na stranu, otočila se a zároveň tasila dýku. Měsíc nesvítil a jediné světlo dopadalo ze zamřížovaného okna v prvním patře nad ní.

V tom chabém světle spatřila tmavou postavu. Byla zahalena v plášti s kapuci a podle výšky to byl muž. Potom zaslechla tiché zaklení chraplavým hlasem a věděla, že je to muž. Měl v úmyslu ji zezadu popadnout nebo udeřit, ale Masha neočekávaně uskočila, a to ji zachránilo. Aspoň pro tuhle chvíli. Muž na ni znovu zaútočil. Zhlédla, že ve zvednuté ruce drží cosi dlouhého a tmavého. Kyj.

Místo toho, aby ztuhla strachem nebo se pokusila utéct, přikrčila se a zaútočila na něj. To ho překvapilo. Než se mohl vzpamatovat, měl v krku její ostří.

Tělo na ni padlo a tvrdě ji srazilo na zem. Na chvíli jí to vyrazilo dech. Byla bezmocná, a když se nad ní sklonila další postava, bylo jí jasné, že nemá šanci.

Druhý muž, také zahalený do pláště s kapucí, zvedl kyj, aby ji praštil do nechráněné hlavy.

Masha se zmítala, ale přimáčknutá těžkým tělem jí to nebylo moc platné a s hrůzou očekávala úder. Pomyslela na malou Kheem. Pak viděla, jak upustil kyj. Klesl na kolena a svíral cosi, co mu sevřelo hrdlo.

Za chvíli ležel tváří v prachu, mrtev nebo v bezvědomí.

Muž stojící nad druhým útočníkem byl malý a rozložitý, také v plášti s kapucí. Strkal si něco do kapsy. Asi strunu, kterou útočníka uškrtil. Opatrně k ní přistoupil. Zdálo se, že má prázdné ruce.

„Masho?“ řekl tiše.

V tu chvíli se vzpamatovala. Vysoukala se zpod mrtvoly, vyškubla jí z hrdla dýku a chystala se vstát.

Muž s cizím přízvukem pravil: „Ten nůž dej pryč, drahá. Nezachránil jsem tě přece proto, abych tě zabil.“

„Díky, cizínče,“ odvětila, „ale stejně se drž zpátky.“

Navzdory varování k ní o dva kroky postoupil. Pak poznala, o koho se jedná. V celém Asylu nikdo jiný tak žluklým máslem nesmrđěl.

„Smhee,“ řekla stejně tiše.

Uchichl se. „Vím, že mi do tváře nevidíš. Takže i když je to proti mému náboženskému přesvědčení, budu se muset vykoupat a přestat si natírat tělo a vlasy máslem. Jsem tichý jako stín. K čemu je to ale dobré, když je mě cítit až ve vedlejší ulici?“

Nespouštěla ho z očí. Postavila se a pláštěm mrtvého si očistila dýku.

„To ty jsi mě sledoval?“ zeptala se a napřímila se.

Sykl překvapením a zeptal se: „Ty jsi mě viděla?“

„Ne. Ale věděla jsem, že mě někdo pořád sleduje.“

„Aha! Máš šestý smysl. Nebo výčitky svědomí. Pojd'! Ať jsme pryč, než někdo půjde.“

„Ráda bych věděla, co jsou... vlastně byli zač.“

„Jsou to Raggahové,“ odvětil Smhee. „Další dva jsou asi padesát yardů odsud, asi hlídka. Brzo se tu objeví, aby zjistili, co se stalo, že se s tebou ještě nevrátili.“

Tohle ji šokovalo ještě víc než samotný útok. „Chceš tím říct, že Purpurový mág chce mě! Proč?“

„Nevím. Nejspíš si myslí to samé, co ostatní. To, že ti Benna pověděl víc, než co jsi řekla. Pojd' ale! Honem!“

„Kam?“

„K tobě. Tam si přece můžeme promluvit, ne?“

Honem zamířili k jejímu bytu. Smhee se pořád ohlížel, ale místo, kde zabil dva muže, ztratili brzo z dohledu. Když ale dorazili ke dveřím, zarazila se.

„Když zabuším na správce, mohli by to Raggahové uslyšet,“ zašeptala. „Musím ale dovnitř. Dcera je moc nemocná. Potřebuje lék, který jsem dostala od doktora Nadeesha.“

„Tak proto jsi byla u něj,“ řekl Smhee. „Tak dobrá. Zabuš na ty dveře. Já budu krýt záda.“

A najednou byl pryč. Bylo udivující, jak hbitě a tiše se tak tlustý muž dokáže pohybovat. Ale jeho aroma stále viselo ve vzduchu.

Udělala, jak řekl. Reptající Shmurt přišel ke dveřím a odsunul závoru. Když vcházela, ucítila máslo silněji a Smhee byl uvnitř. Než se vylekaný správce vzmohl na protesty, zavřel za sebou dveře.

„To je v pořádku,“ řekla Masha.

Starý Shmurt si ve světle olejové lampy oteklýma očima prohlížel Smheeha. Do obličeje mu ale neviděl. Měl na něm zelenou masku.

Shmurt vypadal znechuceně.

„Vím, že tvůj manžel není nic moc,“ zaremcal. „Zahazovat se ale s tímhle cizákem, takovou bečkou žluklýho másla...šjuhóó!“

„Není to tak, jak si myslíš,“ bránila se rozhořčeně.

Smhee prohlásil: „Musím se vykoupat. Každý mě okamžitě pozná.“

„Je Jevroen doma?“ zeptala se Masha.

Shmurt si odfrknul a odpověděl: „Takhle brzo? Ne, budeš se svým smrdícím milencem v bezpečí.“

„Zpropadeně!“ řekla Masha. „Je tady obchodně!“

„To musí být obchod!“

„Pozor na jazyk, ty starej prd'olo!“ prohlásila Masha. „Nebo ti ho vyříznu!“

Shmurt za sebou zabouchnul dveře od bytu. Zvolal: „Děvko! Couro! Ty cizoložnice!“

Masha pokrčila rameny, zapálila lampu a se Smheem v patách šla nahoru. Wallu byla pořádně překvapená, když viděla tloušťka, který přišel s její dcerou.

„Kdo je to?“

„Copak mě někdo taky nepoznal,“ podivil se Smhee. „To přišla o čich?“

Sundal si masku.

„Moc ven nechodí,“ řekla Masha. Pospíšila ke Khee, která spala na kupce přikrývek. Smhee si sundal plášť a odhalil tak tenké paže a nohy a tělo jako bochník sýra. Košile a vesta ze sametové látky posité flitry ho těsně obepínaly. Břich mu obepínal široký kožený opasek, na kterém měl zavěšeny dvě pochvy s noži, třetí, ze které čouhal konec bambusové dýmky, a kožený vak velký jako Mashina hlava. Okolo ramena měl obtočené tenké lano.

„Řemeslnické potřeby,“ řekl, když uviděl Mashin tázavý pohled.

Zajímalo ji, jaké je to řemeslo, ale neměla na to čas. Sáhla Kheem na čelo a nahmatala jí pulz. Pak šla pro džbán s vodou na polici v rohu.

Rozmíchala prášek ve vodě, jak jí řekl Naddesh, a nabrala jí plnou velkou lžící. Otočila se. Smhee klečel u dítěte a lovil ve vaku na opasku.

„Trochu se v léčení vyznám,“ řekl, když přišla k němu. „Tady máš. Vyhod' ten dryáčnický lektvar a dej jí tohle.“

Postavil se a vytáhl malou koženou obálku. Beze slova se na něj dívala.

„Ano, je mi jasné, že s cizincem nechceš nic riskovat. Ale, prosím, věř mi. Tenhle zelený prášek je tisíckrát lepší než to šidítka, co ti dal Nadeesh. Jestli tohle dítě nevyhléčí, proříznu si krk. Přísahám.“

„To bude platný, když se děcku něco stane,“ řekla Wallu.

„Je to kouzelný lektvar?“ zeptala se Masha.

„Ne. Magie možná zmírní příznaky, ale nemoc zůstává. A když magie odezní, choroba se vrátí. Tady. Vezmi to! Nechci, abyste o tom někdy mluvili, ale studoval jsem kdysi lékařské umění. A tam,

odkud pocházím, je každý doktor dvacetkrát lepší než kdokoliv tady v Asylu.“

Masha hleděla do té tmavé lesknoucí se tváře. Vypadal asi na čtyřicet. Vysoké široké čelo, dlouhý rovný nos, plné tvarované rty. Byl by pohledný, kdyby neměl tak pytlovitě tváře a dvojitou bradu. Navzdory tloušťce vypadal inteligentně; černé oči pod hustým obočím se dívaly pronikavě a živě.

„Nemůžu si dovolit na Kheem něco zkoušet,“ řekla.

Usmál se, nejspíš nad tím, že rozpoznal v jejím hlase nejistotu.

„Nemůžeš si dovolit nezkoušet,“ odvětil. „Když nezkusíš tohle, tvoje dítě zemře. Čím déle váháš, tím blíž je smrti. Záleží na každé chvíli.“

Masha vzala obálku a vrátila se ke džbánu s vodou. Položila lžíci, aniž by vylila její obsah a pustila se do díla podle pokynů, které jí dával Smhee. Zůstal u Khmee, jednu ruku měl na jejím čele a druhou na hrudníku. Dýchala rychle a povrchně.

Wallu zaprotestovala. Masha ji okřikla, aby zmlkla, ostřeji, než chtěla. Wallu si skousla rty a nasupeně hleděla na Smheeho.

Smhee Kheem podepřel a Masha jí přiměla polknout nazelenalou vodu. Asi po deseti minutách začala horečka klesat. Za hodinu, podle přesýpacích hodin, dostala další lžíci. Za svítání byla bez horečky a pokojně spala.

7.

Mezitím spolu Masha a Smhee potichu rozmlouvali. Krátce před úsvitem Wallu ulehla, ale neusnula. Jevroen se neobjevil. Nejspíš vyspával opici v nějaké prázdné bedně na nábřeží nebo někde v zádveři. Masha byla ráda. Kdyby dělal povyk a rušil Kheem, byla připravená mu rozbít o hlavu další mísu.

I když tohoto tloušťíka viděla mnohokrát, mnoho o něm nevěděla. A ani nikdo jiný. Jisté bylo, že v Asylu se poprvé objevil před šesti týdny. Přivezla ho banmaltská kupecká loď, což ale o jeho

původu nic neříkalo, protože kotvila v mnoha přístavech a na mnohých ostrovech.

Smhee si hned pronajal pokoj v prvním patře domu, kde v přízemí byla krčma U Khabeebera neboli „U Tučňáka“ (Majitel ji tak vtipně pojmenoval, protože prohlašoval, že jeho kunčofti se noří tak hluboko do alkoholu pro zapomnění, jako khabeeber do oceánu pro ryby.) Nepracoval a vědělo se, že nekrade ani neloupí. Vypadalo to, že má dost peněz pro své záměry, ať už byly jakékoliv, ale žil skromně. Protože si natíral tělo a vlasy žlutým máslem, říkali mu, ale ne do očí, „Smradlavá Máslokoule“ nebo „Starý Smradloch“. Čas trávil po krčmách, často ho také vídali na sedláckém trhu nebo na bazaru. Pokud se vědělo, neprojevoval sexuální zájem ani o muže, ani o ženy nebo děti. Dokonce, jak jeden vtipálek poznamenal, „ani o kozy“.

Nevědělo se, jakého je náboženství, i když se povídalo, že v dřevěné krabičce ve svém pokoji nějakého bůžka uchovává.

Teď seděl na podlaze vedle Khmee, dával jí každou půlhodinu napít a Masha se ho vyptávala. A on se na oplátku vyptával jí.

„Sledoval jsi mě,“ řekla Masha. „Proč?“

„Sledoval jsem i jiné ženy.“

„Neřekl jsi proč.“

„Hezky jedno po druhém. Mám tu cosi na práci a potřebuji nějakou ženu, aby mi pomohla. Musí být hbitá, silná, velmi statečná a inteligentní. A zoufalá.“

Rozhlédl se po pokoji, jako by každý, kdo tady v tom žije, musel být opravdu zoufalý.

„Znám tvou minulost,“ prohlásil. „Pocházíš z docela zámožné rodiny a jako dítě jsi žila ve Východní čtvrti. Nenarodila ses ani jsi nevyrůstala ve Spleti a chceš se z ní dostat. Těžce pracuješ, ale tvá touha se nesplní, pokud ti nepřijde do cesty něco neobvyklého a ty budeš mít dost odvahy se toho bez ohledu na důsledky chopit.“

„Má to něco společného s Bennem a drahokamem, že?“ otázala se.

Pozorně sledoval její tvář v blikajícím světle olejové lampy.

„Ano.“

Odmlčel se.

„A s Purpurovým mágem.“

Masha se zhluboka nadechla. Srdce se jí rozbušilo mnohem rychleji, než aby za to mohlo vyčerpání. Od prstů nohou až po temeno hlavy se jí rozlil chlad. Ne nepříjemný chlad.

„Pozoroval jsem tě ze stínu u tvého domu,“ řekl. „Mnoho nocí. Především jsem viděl, jak se do jiného stínu ukryl Raggah a pozoroval to samé okno. Naštěstí jsi nešla k porodu. Ale dnes v noci...“

„Proč by se o mě Raggahové zajímali?“

Pousmál se.

„Jsi dost chytrá, abys uhádla proč. Mág si myslí, že víš o drahokamu víc, než říkáš. Nebo si možná myslí, že ti Benna řekl víc, než říkáš.“

Opět se odmlčel. Pak se zeptal: „A řekl?“

„Kdyby ano, proč bych ti to měla říkat?“

„Dlužíš mi za svůj život. Jestli to nestačí, aby ses mi svěřila, pak uvaž tohle. Mám plán, kterým by ses nejenže mohla dostat ze Spleti, ale i zbohatnout tak, že budeš bohatší než kterýkoliv kupec, možná i než samotný guvernér. Budeš moci dokonce opustit i Asylum a jít do hlavního města. Nebo kamkoliv na světě.“

Jestli to dokázal Benna, my také, pomyslela si.

Ale Benna se pryč nedostal.

Řekla: „Nač potřebuješ ženu? Proč ne muže?“

Smhee dlouho mlčel. Očividně zvažoval, kolik jí toho má říct. Náhle se usmál a vypadalo to, že z něho spadla jakási neviditelná tíha. Dokonce vyhlížel i štíhlejší.

„Už jsem zašel daleko,“ řekl. „Tak musím stejně pokračovat. Žádné vytáčky. Důvod, proč musím mít ženu, je, že mágovy čáry mají slabinu. Jeho magické ochrany budou nastaveny tak, aby zapudily muže. Nepřipravil je na ženy. Nenapadlo by ho, že by se žena pokusila ukrást jeho poklady. Nebo... ho zabít.“

„Jak to víš?“

„Myslím, že by nebylo moudré, abych ti to teď říkal. Musíš mi věřit. O Purpurovém mágovi toho vím mnohem víc než kdokoliv v Asylu.“

„To klidně můžeš a stejně toho nemusí být moc,“ řekla.

„Řeknu ti to jinak. Opravdu toho o něm vím hodně. Tolik, že pro něj znamenám velké nebezpečí.“

„A ví o tobě také tolik?“

Smhee se opět pousmál. „Neví, že jsem tady. Kdyby to věděl, nebyl bych už naživu.“

Rozmlouvali spolu až do úsvitu, kdy Masha nabyla rozhodného odhodlání. Jestliže neuspěje, čeká ji strašný osud. A život dcer a matky bude ještě horší. Mnohem horší. Jestli to ale nechá, jak to je, je jejich osud stejně zpečetěn. Může umřít na horečku, nebo ji zabijí, a pak nebudou mít žádnou podporu nebo ochranu.

A stejně, jak podotkl Smhee, ačkoliv ani nemusel, mág ji pronásledoval. Její jedinou obranou byl rychlý útok. Neměla na výběr. Jedině pak čekat jako hloupá ovce, až ji zaříznu. Až na to, že tu ovci by za nynější situace mučili, než ji zabijí.

Smhee věděl, co povídá, když říkal, že je zoufalá.

8.

Když nastal rozbřesk, celá ztuhlá vstala a šla se podívat z okna. Žádné překvapení, mrtvolý Raggahů byly pryč.

Krátce potom se Kheem vzbudila. Oči měla jasné a hned chtěla jíst. Masha ji zulíbala a radostně vzlykavši připravovala snídani. Smhee odešel. Vráti se před polednem. Dal jí ale pět šibuzů a ještě pár drobných. Masha vzbudila matku, dala jí peníze a řekla jí, že bude pár dní pryč. Wallu se chtěla vyptávat, ale Masha jí stroze sdělila, že bude lepší, když nic víc nebude vědět.

„Jestli se bude Jevroen ptát, kde jsem, pověz mu, že mě zavolali k porodu k bohatým sedlákům. Když se bude ptát na jejich jméno, pověz mu, že je to Shkeedur sha–Mizl. Žije daleko odsud a do města přichází dvakrát do roka, kromě nějakých výjimečných obchodů. Nevadí, že je to lež. Až se vrátím – a to bude brzo – okamžitě odejdeme. Zabal všechno, co potřebujeme na dlouhou cestu, do tohohle vaku. Jenom šaty a potřeby na vaření a ten lék. Kdyby se to Kheem vrátilo, dej jí Smheeův prášek.“

Wallu začal naříkat a Masha jí musela umlčet.

„Schovej peníze. Ne! Nech jeden šibuz tak, aby ho Jevroen našel, až bude hledat peníze. Zbytek schovej tak, aby ho nenašel. Sebere šibuz a vyrazí chlastat a nebude tě otravovat ani on, ani jeho vyptávání.“

Když planoucí měděný kotouč poledního slunce dosáhl vrcholu své dráhy, vrátil se Smhee. Oči měl celé zarudlé, ale unaveně nevypadal. Přinesl cestovní brašnu, ze které vytáhl dva tmavé pláště, dva hábity a masky, jaké nosili na veřejnosti Shalповi kněží.

Zeptal se: „Jak jsi se zbavila matky a dětí?“

„Děti hlídá sousedka, než se matka vrátí z nakupování,“ odpověděla. „Jevroen se ještě pořád neukázal.“

„A ještě dlouho neukáže,“ řekl Smhee. „Potácel se sem, a když jsem ho míjel, upustil jsem peníz. Jasně, že ho popadl a běžel do krčmy.“

Mečoun vypluje do tří dnů. Zařídil jsem na ní pro nás místo. I se na ní můžeme tajně nalodit, kdyby se vyplutí opozdilo. Celé dopoledne jsem měl co dělat.“

„Včetně vykoupání,“ poznamenala.

„Sama valně nevoníš,“ odvětil. „Můžeš se ale vykoupat, až se dostaneme k řece. Tohle si oblékni.“

Odešla do pokoje, svlékla se a oblékla si kněžský hábit. Když vyšla, Smhee byl už oblečený. Brašnu připjal k opasku vydouvajícímu se pod pláštěm.

„Dej mi svoje staré šaty,“ řekl. „Ukryjeme je za městem, i když si myslím, že je nebudeme potřebovat.“

Učinila tak a on je napěchoval do brašny.

„Tak jdeme,“ řekl a zamířil ke dveřím.

Ona však zůstala stát. Otočil se a zeptal: „Co se děje? Ztuhla ti krev v žilách?“

„Ne,“ řekla. „Já jenom... matka je strašně krátkozraká. Bojím se, že ji při nakupování ošidí.“

Zasmál se a pronesl něco v cizí řeči.

„U Igily! Až se vrátíme, budeme mít dost, abychom vykoupili sedlácký trh a ještě tisíckrát tolik!“

„Jestli se vrátíme...“ zamumlala. Chtěla jít k Looze a políbit děti na rozloučenou. Nebylo by to ale moudré. A kromě toho, kdyby je viděla, mohla by ztratit odhodlání.

Když vycházeli ven, starý Shmurt na ně civěl. Byl to nejslabší bod. Doufali ale, že to půjde bez problémů. Byl jejich zjevením tak ohromený, že se nezmohl na slovo. A jít s tím za vojáky se bude bát. Nejspíš si myslel, že dva kněží se kouzlem dostali do domu a že by bylo indiskrétní se míchat do jejich záležitostí.

Za půl hodiny osedlávali dva koně, kteří byli uvázáni za hranicemi města, jak to Smhee zařídil.

„To jsi se nebál, že je ukradnou?“ zeptala se.

„V trávě u řeky jsou schovaní dva spolehliví chlapíci,“ řekl. Zamával tím směrem. Uviděla vylézt dva muže. Zamávali v odpověď a zamířili zpátky k městu.

Podél řeky Březnice vedla nerovná cesta. Občas se přiblížila k toku řeky, občas zahýbala daleko od něj. Jeli po ní asi tři hodiny, když Smhee řekl: „Asi čtvrt míle do vnitrozemí je staré zpustlé stavení. Tam se chvilku prospíme. Nevím jak ty, ale já jsem utahaný.“

Za odpočinek byla ráda. Svázali koním přední nohy, aby se mohli popásat na vysoké hnědé pouštní trávě, a sami se uložili do ruin. Smhee okamžitě usnul. Chvilí si dělala starosti o rodinu a najednou s ní Smhee trásl. Smrákalo se.

Snědli trochu sušeného masa s chlebem a ovoce a opět nasedli. V řece napojili koně i sebe a další tři hodiny jeli klusem. Pak Smhee zpomalil. Zamířil ke stromům asi čtvrt míle ve vnitrozemí. Za nimi se tyčily do výše útesy na druhém břehu řeky. Stromy jim však bránily ve výhledu na Březnici.

„Tam je schovaný člun,“ prohlásil. „Pokud ho někdo neukradl. To je ale nepravděpodobné. Jen málo lidí má odvahu se přiblížit k ostrovu Šagtů.“

„A co lovci kožišin, co přicházejí ze severu s úlovkem?“

„Ti se drží východního břehu a putují jen ve dne, a to rychle.“

Vjeli na kamenitou půdu, míjeli přitom nízké červenofialové křoviny a několik stromů s groteskně pokroucenými větvemi, které měly dřevo tvrdé jako železo. Vyskočil zpod nich zajíc s dlouhými

slechy, až se Mashin kůň vzepjal. Zvládla ho, i když na koni seděla naposledy, když jí bylo jedenáct. Smhee prohlásil, že je rád, že to nebyl jeho kůň. Než přišel do Asyla, bral několik lekcí jízdy na koni u jednoho sedláka, a to bylo všechno, co o tom věděl. A byl by šťastný, kdyby se bez nich vůbec obešel.

Stromy byly asi patnáct až dvacet stop od říčního břehu. Sesedli, odsedlali koně a opět jim nakrátko svázali přední nohy. Pak se vydali do houští vysokých rostlin podobných rákosí, až dorazili k samotnému břehu. Museli přitom odhánět mouchy a další otravný hmyz. U břehu v houštině vysokého rákosí ležel na ostrůvku houbovité země Smheeův člun. Byla to z kmene vydlabaná kanoe, do které se vešli sotva dva lidi.

„Kradená,“ řekl Smhee bez dalších podrobností.

Podívala se skrz rákosí dolů po proudu. Asi po čtvrt míle se řeka rozšiřovala do jezera o šířce asi dva a půl míle. V jeho středu se tyčily narudlé skály ostrova Sagtů. Na takovou vzdálenost nerozeznala žádné detaily.

Při pohledu na něj cítila, jak ji polévá chlad.

„Rád bych měl na průzkum celý den a noc,“ řekl. „Abys to tam také poznala. Ale nemáme čas. Řeknu ti ale všechno, co vím. Strašně bych si přál vědět víc.“

Odložila šaty a vykoukala se v řece, zatímco Smhee uvolnil koně a odvedl je kousek proti proudu napojit. Když vylezla, Smhee se zrovna s nimi vracel.

„Než se setmí, musíme je odvést dolů proti ostrovu,“ řekl. „A musíme je osedlat.“

Pobídli koně k velkému balvanu za stromy, ale stále daleko od cesty. U jeho úpatí byla velká prohlubeň, do které se vešli oba. Tam usnuli. Občas se vzbudili, tiše si povídali, snědli pár soust nebo se šli za skálu vymočít. Hmyzu tu nebylo tolik jako mezi stromy, ale stačilo to.

Pokud si všimli, tak po cestě nikdo neprošel.

Když jeli krokem po cestě, Smhee řekl: „Jsi velmi dobrá v tom, že se zbytečně neptáš. Vidím ale, že jsi zvědavostí jen vybuchnout. Nemáš ponětí, kdo Purpurový mág ve skutečnosti je. Pokud nevíš víc než ostatní Asylané.“

„Co já vím, je,“ odvětila, „že se říká, že sem mág přišel asi před deseti lety. Přišel s několika sluhy a spoustou beden, malých i velkých. Nikdo nevěděl, odkud pochází. Ve městě se dlouho nezdržel. Jednoho dne zmizel se sluhy i s bednami. Za nějakou dobu lidé zjistili, že se přestěhoval do jeskyň ostrova Šagtů. Tam nikdo nikdy nechodil, protože se říkalo, že by ho honili duchové Šagtů. To byli malí chlupatí lidé, kteří obývali tuhle zemi dávno předtím, než tu pradávno vyrostlo první město.“

„Jak víš, že je to mág?“ zeptal se Smhee.

„Nevím, ale všichni to říkají. A není?“

„Je,“ řekl Smhee zachmuřeně.

„Občas posílal služebnictvo nakoupit dobytek, kozy, prasata, kuřata, koně, zeleninu, ovoce a krmení pro zvířata. Byli to muži a ženy z nějaké vzdálené země. Ale ne z jeho. A pak jednoho dne chodit přestali. Místo nich se objevili Raggahové. Od té doby sluhy, co přišli s mágem, nikdo neviděl.“

„Nejspíš se jich zbavil,“ řekl Smhee. „Mohl jim přestat z nějakého důvodu důvěřovat. Nebo i bezdůvodně.“

„Lovci kožišin, kteří projížděli okolo ostrova, viděli podivné věci. Chlupaté trpaslíky se zvířecí tváří. Obrovské pavouky.“

Otrásla se.

„Benna zemřel na pavoučí kousnutí,“ řekl Smhee.

Thlouštík sáhl do brašny na opasku a vytáhl kovovou nádobku. Řekl: „Než v noci vlezeme do člunu, namažeme se touhle masťou. Odpudí pavouky, ale bohužel ne všechny.“

„Jak to víš?“

„Vím to.“

Chvilí jeli mlčky. Pak si povzdechli: „Pokoušou nás. To je jisté. Jenom... ne všichni pavouci, kteří nás kousnou – aspoň jak doufám – budou opravdoví pavouci. Budou to výtvary mágovy magie. Přeludy. Ale přeludy tě dokážou zabít stejně rychle nebo pomalu a obvykle stejně bolestivě jako opravdoví pavouci.“

Odmlčel se, pak pokračoval: „To na jejich kousnutí Benna nejspíš zemřel.“

Masha cítila, jak zbledla. Položila mu ruku na paži.

„Ale... ale...!“

„Ano, já vím. Jestliže to nebyli skuteční pavouci, jak to, že mu ublížili? Protože si myslel, že jsou opravdoví. Zbytek dokončila jeho mysl.“

Nelíbilo se jí, že se jí hlas třásl, ale nemohla si pomoci.

„Jak poznáš, který je opravdový a který vyčarovaný?“

„Neskuteční pavouci jsou za denního světla trochu průhlední. Myslím tím, že když stojí na místě, nejasně skrz ně vidíš. Ale oni moc nepostojí. A bude tma. Takže...“

„Podívej se na to takhle, Masho. Jít tam, na to musíš být tvrdá. Musíš překonat svůj strach. Ten, kdo dopustí, aby ho ovládl strach, zemře, i když ví, že pavouci nejsou skuteční. Sám si způsobí, aby pocítil kousnutí a účinky jedu. A sám se zabije. Viděl jsem to ve své domovině.“

„Řekl jsi ale, že nás můžou kousnout opravdoví pavouci. Jak ale ve tmě poznám, který je který?“

„To je ten problém.“

Po chvilce dodal: „Mast by měla zapudit většinu skutečných pavouků. Když budeme mít štěstí. Víš, máme výhodu, kterou Benna neměl. Víím, co nás čeká, protože pocházím ze stejné země jako mág. Ve skutečnosti se jmenuje Kemren a přinesl s sebou opravdové pavouky a další stejně nebezpečná stvoření. Určitě byla v některých z těch beden. Jsem na to připraven a tím i ty. Benna nebyl a každého asylumského zloděje postihne stejný osud.“

Masha se zeptala, proč Kemren přišel sem. Než Smhee odpověděl, hryzl si spodní ret.

„Asi bys měla vědět všechno. Kemren byl kněz bohyně Wedy Křižtan na ostrově Sherranpip. Ten je daleko na jihovýchod odsud. Možná jsi o něm ale slyšela. Jsme národ vody, jezer, řek a moře. Weda Křižtan je nejvyšší bohyně vodstva a na břehu moře má ohromný chrám s mnoha poklady.

Kemren byl jedním z vyšších kněží a roky jí dobře sloužil. Na oplátku byl vpuštěn do vnitřního kruhu mágů a učil se černou i bílou magii. I když rozdíl mezi nimi je velmi malý. Hlavně v tom, jestli čaroděj používá svou moc ke konání dobra nebo zla.

A není vždycky snadné říct, co je dobro a co zlo. Když udělá mág chybu a ukáže se, že moc použil ku zlu, i když byl upřímně

přesvědčen, že to bylo dobro, pak je tu... odplata. Mágův charakter se změnil k horšímu, v závislosti kolik magické energie použil.“

Zarazil koně.

„Jsme naproti ostrovu.“

Z cesty nebyl vidět. Plán se k cestě svažovala a u řeky přecházela ve vysoký hřeben. Rostl na něm hukharan, vysoké černošedé křoví. Dojeli na koních k hřebenu. Tam jim u velké kaluže spoutali přední nohy. Zvířata se začala popásat na dlouhé nahnědlé trávě, která rostla mezi křovisky.

Ostrov byl uprostřed jezera a vypadalo to, že jej převážně tvoří načervenalá skála. Od břehu pozvolna stoupal až ke středu, kde řada nezvyklých útvarů tvořila hřeben. Nejvyšší výběžek byl monolit, který měl těsně pod vrcholem otvor, jako by byl do něj vytesán tunel.

„Velbloudí oko, o kterém mluvil Benna,“ řekl Smhee. „Támhle je útvar, kterému se říká Opičí hlava a tomu na druhém konci říkají místní Dračí ocas.“

Na břehu ostrova rostlo pár stromů a při břehu bylo všude vysoké rákosí.

Nebylo na něm ani známky života. Vypadalo to, že dokonce i ptáci se mu vyhýbají.

„Několikrát jsem v noci okolo něj plul,“ řekl, a slyšel jsem bučení dobytka a hýkání oslů. Slyšel jsem také podivné výkřiky, ale nevím, jestli to byli ptáci nebo zvířata. A slyšel jsem také zvláštní chrochtání, ale prasata to nebyla.“

„To Velbloudí oko vypadá jako dobré místo pro hlídku,“ řekla. „Z toho, co říkal Benna, jsem měla dojem, že tamtudy vstoupil do jeskyně. To musel být nebezpečný výstup, a ještě k tomu v noci.“

„Benna byl dobrý,“ řekl Smhee. „Ale nebyl dost připravený. Jsou tam oči, které vše sledují. Nejspíš děrami ve skalách. Podle toho, co jsem slyšel, nechal mág sluhy nakoupit spoustu náradí na kutání. Použil je na rozšíření jeskyní a na proražení spojovacích tunelů mezi nimi.“

Naposledy se v slunečním světle podívala na zlověstnou purpurovou masu a odvrátila se.

Nastala noc. Vítr se utišil. Obloha byla zamračená, ale vrstva oblaků byla řídká. Prosvítal jí a občas vysvitl měsíc v úplňku. Noční ptáci vydávali bláznivé poplašené zvuky. V hustých mračnech okolo nich bzučeli komáři a nebýt Smheeovy masti, během několika minut by je zpoza stromů vyhnali. Ozýval se ohromný žabí sbor; občas to ve vodě šplouchlo.

Vysunuli člun z rákosí a nasedli. Měli na sobě pláště, které si ale sundají, až se dostanou k ostrovu. Mashiny zbraně byly dýka a krátký tenký mečík vhodný jen pro bodání.

Pádlovali potichu, jak nejtišeji to šlo. Proud jim pomáhal a za chvíli se jim po pravici vynořila tmavá masa ostrova. Přistáli dole u východního břehu a kánoi pomalu vytáhli k nejbližšímu stromu.

Pláště odložili do kánoe a Masha si dala přes rameno a krk svazek lana.

Ostrov byl tichý. Naprosté ticho. Pak se ozval podivný chrochtavý řev následovaný napůl zavrčením, napůl zaječením. Krk jí ztuhl.

„Ať je to cokoliv,“ řekl Smhee, „pavouk to není.“

Zachichotal se, jako by se mu povedl vtip.

Usoudili – co jim zbývalo? – že po Bennově vpádu bude Velbloudí oko pečlivě střežené. Ale musí tam být mnohem přístupnější místa, kterými se dá dostat dovnitř. Taky budou střežena, zejména když je mladý zloděj přiměl věnovat bezpečnosti ještě větší pozornost.

„Rád bych našel tajný východ,“ řekl Smhee. „Kemren ho mít musí a je jich možná i víc. Ví, že můžou přijít časy, kdy je bude moc a moc potřebovat. Je to šikovný syčák.“

Než vypluli, Smhee jí pověděl, že Kemren utekl ze Sherranpipu se spoustou chrámových pokladů. Také s sebou vzal vejce pavouků a některé zvířecí strážce chrámu.

„Když to byl vyšší kněz,“ zeptala se Masha, „proč to udělal? Copak neměl dost moci a bohatství?“

„Nerozumíš našemu náboženství,“ řekl tlustý zloděj. „Kněze obklopují takové poklady, že by ti oči vypadly z důlků, kdybys je

spatřila. Ale kněží samotní jsou zavázáni slibem naprosté chudoby, cudnosti a tvrdého odříkání. Odměnou je jim uspokojení ze služby Wedě Křižtan a jejímu národu. Kemrenovi to nestačilo. Musel se stát zlým, když vykonal nějaké kouzlo, které se obrátilo v zlo. Je to vůbec první kněz, který se dopustil takového zneuctění.

A já, jako nižší kněz, jsem byl vybrán, abych ho sledoval a přiměl ho, aby za svůj zločin zaplatil. Hledal jsem ho třináct let. Během té doby, abych vykonal pomstu Wedy Křižtan, jsem musel porušit některé sliby a spáchat zločiny, za což musím zaplatit, až se vrátím do vlasti.“

„Což ti je nepromine, když jsi to konal jejím jménem?“ otázala se Masha.

„Ne. Neuznává žádné výjimky. Poděkuje mi za splnění úkolu, ale stejně musím zaplatit. Jen se na mě podívej. Když jsem opouštěl Sharranpip, byl jsem hubený jako ty. Vedl jsem velmi příkladný život. Jedl jsem málo, spal v zimě a dešti, žebрал jídlo a velmi se modlil. Ale za léta svých zločinů jsem jedl tak dobře, že by mě Kemren v tom tlouštíkoví, pokud o něm slyšel, nepoznal. Pil jsem do němoty, hrál hazard – strašný hřích – bojoval pěstmi i na nože, zmařil lidské životy, já...“

Vypadalo to, že se rozpláče.

Masha řekla: „Ale natírat máslem jsi se nepřestal, co?“

„Měl jsem, měl jsem!“ vykřikl. „Ale tohle byla kromě spaní se ženami jediná věc, ke které jsem se nepřinutil, i když to bylo první, co jsem měl udělat! Až se dostanu domů, zaplatím za to, i když je to pro kněze ta nejtěžší věc! Slyšel jsem, že dokonce i Kemren, i když už Wedu Křižtan neuctívá, se stále potírá máslem!“

Jediný důvod, proč jsem s tím přestal, je, že jsem si jistý, že naučil své skutečné pavouky útočit na každého, kdo je potřený máslem. Tak si může být jistý, nebo aspoň si to myslí, že se k němu nablízko nedostane žádný jeho pronásledovatel. Proto jsem se dnes ráno vykoupal, i když mě skoro hanba a výčítky zabily!“

Masha by se rozesmála, kdyby jí ho nebylo tak líto. Proto měl tak zarudlé oči, když se u ní v bytě po koupeli objevil. Nezpůsobila to únava, ale slzy.

Tasili zbraně. Masha mečík a Smhee dlouhou dýku. Zamířili k úpatí hřebenu, který se táhl středem ostrova jako zuby na dračím hřbetu. Nedošli ještě příliš daleko a Smhee ji rukou zarazil.

„Přímo před námi je pavučina. Mezi těmi dvěma křovinami. Bud' opatrná, ale dávej pozor i na jiná nebezpečí, protože tohle by ti od nich mohlo odvést pozornost. A nezapomeň, že ty křoviny mají nejspíš otrávené trny.“

V měsíčním svitu spatřila pavučinu. Byla ohromná, asi na rozpětí jejích paží. Když je pavučina takhle ohromná, co asi pavouk, který ji upředl? pomyslela si.

Zdálo se, že je prázdná. Zabočila doleva a pomalu ji obcházela, ale neustále ji sledovala.

V tom na ni zpod křoví vyrazilo cosi velkého. Zdusila v sobě výkřik a skočila k tomu, místo aby se podvolila popudu a utekla od toho pryč. Věc na ni skočila, ale napíchla se na napřažený mečík. Na hřbet ruky jí dopadlo něco měkkého. Konec hýbající se nohy.

Stála tam, v ruce napřažený meč, aby pavouka držela co nejdál. Smhee přešel za něj. Ruka jí už začínala pod jeho vahou umdlévat a ostří se sklánělo víc a víc k zemi. Tlouštík rozpáral dýkou pavouku hřbet. Vyvalil se odporný puch. Přišlápl pavoukovi nohu a zašeptal: „Vytáhni meč! Držím ho!“

Učinila tak a ustoupila. Ztěžka oddychovala.

Vyskočil a oběma nohama na stvůru dupnul. Chvilí ještě mávala nohama, ale umírala, pokud už nebyla mrtvá.

„To byl opravdový pavouk,“ řekl, „ale to jsi asi poznala. Myslím, že neskuteční pavouci budou mnohem menší.“

„Proč?“ zeptala se. Přála si, aby se jí už srdce přestalo pokoušet vyskočit z hrdla.

„Protože jejich vytvoření vyžaduje energii a je praktičtější udělat spoustu malých pavouků než pár velkých. Jsou tu ještě i další důvody, které ale teď nebudu vysvětlovat.“

„Pozor!“ vykřikla mnohem hlasitěji, než měla. Bylo to ale tak náhlé, že ji to naprosto zaskočilo.

Smhee se otočil a sekl, i když nic neviděl. Skočilo to přes pavučinu, v šeru byly patrné roztažené končetiny a vystupující velké kulaté uši. S vrčením se to sneslo dolů a padlo na Smheeeovo ostří.

Nebyl to žádný pavouk velký jako lidská hlava, ale bylo to velké jako větší pes a chlupaté a zapáchající – jako opice? – a mnohem živější než pavouk. Smheea to svou vahou strhlo k zemi.

S vrčením se to snažilo zabořit tesáky do Smheeeova hrdla. Masha se vytrhla ze strnulosti a bodla se vztekem a silou, jaká mohla pramenit jen ze strachu. Ostří se zabořilo do těla. Uskočila, meč vytáhla a bodla znovu. Tentokrát hrot projel krkem.

Zadýchaný Smhee to ze sebe svalil a vstal. Hned spustil: „Při bradě Wišvuově! Všude jsem samá krev. To je spoušť! Ted’ mě všichni ucítí!“

„Co je to?“ zeptala se roztřesená Masha.

„Lidoop strážce chrámu. Vlastně to není lidoop, ale hodně velká bezocasá opice. Kemren s sebou musel přivést i mlád’ata.“

Masha přistoupila k mrtvému zvířeti ležícímu na hřbetu. V otevřené tlamě mělo zuby jako leopard.

„Žerou maso,“ řekl. „Nežijí ale jako ostatní opice ve skupinách. My jim v překladu říkáme opice samotář.“

Mashu by zajímalo, jestli mezi Smheeeovy povinnosti patřilo i vyučovat. Dokonce i za těchto okolností si neodpustil poučovat.

Rozhlédl se. „Sice samotář, ale na ostrově jich bude určitě víc.“

Odtáhli obě mršiny do řeky a pak opatrně pokračovali. Smhee dával pozor dopředu a Masha vzadu. Oba sledovali také obě strany. Došli k úpatí skal. Smhee řekl: „Ohrady se zvířaty jsou severně. Slyšel jsem je odtamtud, když jsem jel okolo na člunu. Měli bychom se od nich držet dál. Kdyby nás ucítla, spustila by povyk a hned bychom měli v patách Raggahy.“

Smhee se náhle zastavil a zašeptal: „Počkej!“

Masha se honem rozhlédla. Co uviděl nebo zaslechl?

Tlouštík si klekl a zatlačil na zem před sebou.

Vstal a řekl: „Je tam zakrytá jáma. Ucítil jsem to, když jsem tam položil nohu. Proto se nevyplácí chodit tady rychle.“

Obešli to a Smhee nejdřív před každým krokem zkusil zem. Masha si pomyslela, že jestli půjdou takhle pomalu, bude jim to trvat celou noc, než se dostanou k hřebenu. Pak jí ale dovedl na kamenitou půdu a hned si vydýchla. Nato prohlásil: „Mohli vytesat jámu do skály a překrýt ji sklápěcím poklopem.“

Zeptala se: „Proč jdeme tudy? Říkal jsi, že vchody jsou na severním konci.“

„Povídal jsem, že jsem viděl vcházet lidi na severním konci. Ale tady blízko jsem viděl něco zajímavého. Chci se na to podívat. Možná z toho pro nás nic nebude, ale zase...“

Pořád šli pomalu, ale přece jen rychleji než na měkké půdě. Došli k tůňce. Byla široká asi deset stop. V tmavé vodě to občas zabublalo a na hladině se objevily bubliny. Smhee si dřepl a hleděl na zlověstně vyhlížející hladinu.

Chtěla se šeptem zeptat, ale okřikl ji: „Pššt!“

Najednou něco s rachocením lezlo od břehu přes skálu. Uskočila, ale nevykřikla. Ve tmě to vypadalo jako pavouk, ohromný, mnohem větší než ten, kterého zabili. Nevšímal si jich nebo si jich možná vůbec nevšiml. Skočil do tůňky a zmizel. Smhee zašeptal: „Zalezeme za támhletem balvan.“

Když byli za ním, zeptala se: „Co to je?“

„Když jsem to tu prozkoumával, všiml jsem si, že z týhle díry něco vylézá a zase do ní leze. Byl jsem sice daleko, abych poznal, co to je, ale myslel jsem si, že to byli obří pavouci nebo možná krabi.“

„Cože?“

Sevřel jí zápěstí.

„Počkej!“

Minuty se vlekly jako hadi. Kolem nich bzučeli komáři, nad řekou se ozývali ptáci a jednou zaslechla, nebo si myslela, že zaslechla, to podivné napůl zavrhni napůl zaječení. Jednou ji vylekalo, když něco splouchlo ve vodě. Asi ryba. Aspoň tak doufala.

Smhee potichu pronesl: „Aha!“

Ukázal na tůňku. Napnula zrak a spatřila, jak se uprostřed tůňky vzdula voda. Pak se to sunulo k okraji a vylezlo z vody a se zachřestěním vystřelilo k řece. Pak vylezl další a ještě jeden a pak jich po skalách chřestilo aspoň dvacet.

Konečně Smhee povolil, aby ho zasypala otázkami.

„Vypadají jako krabi bengil ze Sharranpipu. Žijí v té díře, ale ryby musejí chytat v řece.“

„A co to znamená pro nás?“

„Řekl bych, že tůňka je vstup do jeskyně. Nebo jeskyní. Krabi dýchají vzduch.“

„Jsou nebezpeční?“

„Jenom ve vodě. Na souši utečou nebo se brání, když jsou zahrnání do kouta. Nejsou jedovatí, ale mají hodně silná klepeta.“

Na chvilku se odmlčel a pokračoval: „Jsem si jistý, že mág je užívá na střežení vstupu do jeskyně. A ten vstup je i východ. Pro něj i pro kraby. Tahle tůňka je určitě jeden z jeho únikových východů.“

Masha si pomyslela. 'Ach, ne', a obrátila oči v sloup. Copak tenhle tlustý blázen opravdu uvažuje pokusit se dostat dovnitř touhle tůní?

„Jak by se tudy mohl mág dostat ven? Krabi by přece na něj zaútočili.“

„Hodí jim otrávené maso. Může udělat spoustu věcí. Určitě by se neobtěžoval tahat s sebou ze Sha-ranpipu jejich vejce, kdyby pro ně neměl využití. A ani by je tu nepěstoval, kdyby je nepotřeboval ke střežení téhle tůně. Jejich maso je pro všechny ostatní jedovaté kromě ryb ghoondah.“

Zachichotal se. „Mág ale doběhl sám sebe. Kdybych neviděl bengily, nikdy by mě nenapadlo, že by ta tůňka mohla být vstup.“

Zatímco šeptal, objevila se další skupinka a běžela k řece. Spočítal je, celkem jich bylo třicet.

„Teď je vhodná doba jít dolů,“ řekl. „Všichni se krmí. Ten první krab, kterého jsi viděla, byl jejich průzkumná hlídka. Našel dobré místo na chytání ryb, zjistil, že kolem nejsou nepřátelé a s tou dobrou zprávou se vrátil. Svým způsobem to jsou spíš mravenci než krabi. Naštěstí jich v hnízdech není tolik jako mravenců v mraveništi.“

Pokračoval, že ale ještě chvilku počkají, aby se ujistili, že jsou všichni pryč. „Myslím tím všichni, až na pár. Vždycky jich tam pár zůstane, aby hlídali vejce.“

„Smhee, vždyť se utopíme!“

„Když se dokážou lidi dostat tůní ven, my to dokážeme dovnitř.“

„Nevíš jistě, že ta tůňka je únikový východ! Co když sem dal mág kraby z nějakého jiného důvodu?“

„Co když? Co když? Říkal jsem ti, že to bude moc nebezpečné. Ale odměna za ten risk stojí.“

Ztuhla. Opět se ozval ten podivný zvuk. A určitě to bylo blíž.

„Možná nás už honí,“ řekl Smhee. „Mohl ucítit krev té opice.“

„Co je to?“ řekla a snažila se, aby jí necvakaly zuby.

„Nevím. Jsme po větru a zní to, že to bude brzo tady. Dobrá! Aspoň nám trochu ztuhne páteř a pohnou se střeva. Pojd'me!“

Tak on se také bojí. Hned se cítila o trochu líp.

Strčili nohy do ledové vody. Nenahmatali žádně dno. Pak se Smhee sehnul a prozkoumával kolem dokola vnitřní stěnu. Rukou tápal okolo okraje.

„Skála jde asi stopu dolů a pak zahýbá,“ řekl. „Vsadím se, že dřív to byla vymletá jáma. Když sem přišel Kemren, prokopal z ní tunel do jeskyně a ona se pak zaplnila říční vodou.“

Postavil se. Podivný řev se bezpochyby blížil. Myslela si, že severním směrem spatřila v temnotě něco velkého, ale mohla to být její představivost.

„Ach, Igil!“ řekla. „Musím se vyčůrat!“

„Udělej to do vody. Kdyby na zemi ucítil tvou moč, věděl by, že tady byli lidé. A mohl by přivolat ostatní. Nebo spustit takový povyk, že by přišli Raggahové.“

Spustil se do vody a chytil se okraje.

„Tak dolů! Je studená, ale smrt je studenější!“

Spustila se vedle něho. Musela skousnout rty, aby tím šokem nevyjekla.

Dal jí v rychlosti několik pokynů a pravil: „Necht' se na nás Weda Křižtan usmívá!“

A byl pryč.

10.

Zhluboka se nadechla a přitom zvažovala vylézt ven a utíkat k řece jako ještěrka, co ji honí liška, a honem plavat na břeh. Místo toho se potopila, a jak jí Smhee řekl, plavala u skalní stěny. I když

měla oči otevřené, nic neviděla, a i když už si myslela, že se utopí, musela pořád myslet na kraby.

Plíce měla na prasknutí, v hlavě jí zvonilo a ze strašné potřeby vzduchu se málem nadýchla, když tu jí za tápající ruku něco popadlo. V příštím okamžiku ji to vytáhlo na vzduch. Všude okolo byla tma. Její lapání po dechu se mísilo se Smheeovým.

Mezi dechy ze sebe vypravil: „Tady je mezi vodou a stropem spousta vzduchu. Potopil jsem se a vyjel z vody, jak nejvíc to šlo, ale na strop jsem nedosáhl.“

Když chytili dech, řekl: „Šlapej vodu a já se vrátím. Chci vědět, jak daleko to sahá.“

Nemusela čekat dlouho. Slyšela, jak plave – doufala, že je to on a ne něco jiného – a když byl blízko, tiše vykřikla. Zastavil se a řekl: „Až k místu, kde tunel nebo jeskyně ústí do tůně, je spousta vzduchu. Pak se musíš potopit a podplavat okraj skály. Jasně, že jsem nevylezl až ven, k těm příšerám tam venku, ale jsem si jistý, že jsem tu vzdálenost odhadl správně.“

Následovala ho temnotou, až ji upozornil: „Tady je další ponor.“

Ucítila, kam ukazuje. Šest palců před nimi skála klesala.

„Nevadí ti lano nebo boty?“ zeptal se. „Jestli jsou příliš těžké, zbav se jich.“

„Jsem v pořádku.“

„Dobrá. Hned se vrátím – pokud je to tak, jak si myslím.“

Chtěla na něj zavolat, aby na ni počkal, ale bylo pozdě. Konečky prstů se zachytila drsné skály a občas zahýbala nohama. Ticho bylo nesnesitelné, zvonilo jí v uších. Zalapala po dechu, protože se něco dotklo jejího stehna.

Lano a boty ji táhly dolů. Chtěla se zbavit aspoň lana, když tu jí něco udeřilo do břicha. Hrábla po tom jednou rukou, aby jí to nekouslo, a druhou sáhla pro dýku. Potopila se a v tu chvíli jí došlo, že na ní nic neútočí. Narazil do ní Smhee, jak pod vodou plaval nazpět.

Vynořili hlavy. Smhee se zasmál.

„Taky ses bála jako já? Už jsem si myslel, že mě bengil má!“

Lapavši po dechu řekla: „To nic. Co je tam?“

„Zase to samý. Další kapsa vzduchu asi sto stop a pak další ponor.“

Chytil se skály. „Všimla sis, že je tu čerstvý vzduch? A taky tu mírně proudí.“

Všimla si toho, ale nepřemýšlela o tom. Vodní jeskyně jí až doted' nic neříkaly.

„Každá tahle jeskyně má určitě otvor, který do ní přivádí čerstvý vzduch,“ řekl. „Copak by tohle všechno mág prováděl, kdyby to neměl v úmyslu použít jako únikový východ?“

Něco prováděl. Slyšela, jak zhluboka dýchá a potom šplouchnutí.

„Vytáhl jsem se po skále a sahal, kam až to šlo,“ řekl. „Nahoře je díra, která přivádí vzduch z vedlejší jeskyně. Vsadím se, že ve stropě je taky díra. Musí zahýbat, protože sem neproniká světlo. Nebo možná nezahýbá. Kdyby byl den, možná bychom ji viděli.“

Potopil se, Masha za ním. Plavali kupředu a občas se pravou rukou dotknuli stěny. Když dospěli k dalšímu ponoru, ihned se ponořili a pokračovali dál.

Na konci jeskyně narazili na římsu, která mírně stoupala. Vylezli na ni. Slyšela, jak s něčím šátrá. Upozornil: „Nevykřikni. Zapálím pochodně.“

Světlo ji stejně vylekalo. Vycházelo z konce tenkého dřívka v jeho ruce. Spatřila, jak s ním zapaluje malou borovicovou louč. Ta vzplála a poskytla jim mnohem víc světla. Dřívko zhaslo. Schoval ho zpátky do otevřené brašny.

„Nenecháme tu po sobě žádný důkaz, že jsme tu byli,“ řekl tiše. „V téhle brašně je spousta věcí, včetně dalšího vodotěsného vaku. Musíme si ale pospíšet. Louče dlouho nevydrží a mám už jen jednu.“

Postavili se a vykročili. Pár stop za místem, které poprvé osvětili, byly nějaké tmavé předměty. Čluny. Bylo jich dvanáct, s lehkým dřevěným rámem, ve kterém byla natažená kůže. Každý unese tři lidi. Vedle nich ležela pádla.

Smhee vytáhl dýku a začal kůži rozřezávat. Masha mu pomáhala, až zůstal jen jeden člun nepoškozený.

Pravil: „Do kamenných předělů oddělujících jednotlivé jeskyně, kterými jsme sem přišli, musí být vytesány průchody. Vsadím se, že

jsou na levé straně, když vejdeš. Při plavání se přirozeně držíš napravo, takže oblouky nevidíš. Římsy, na kterých jsou krabí hnízda, musí být také nalevo. Pamatuj si to, až se budeme vracet. Ale pro jistotu to zjistím. Potřebujeme přesně vědět jak se dostat ven, až přijde čas.“

Zastrčil louč do držáku na přídi člunu a spustil ho na vodu. Masha úzký člun držela, než do něj nasedl. Stála na břehu a s temnotou v zádech, jak sledovala světlo pochodně, se cítila osamělá. Za chvíli se vrátil a zubil se.

„Měl jsem pravdu! V kamenných předělech je vytesán průchod. Je dost vysoký, aby pod ním proplul člun, když se příkrčíš.“

Vytáhli člun zpátky na římsu. Jeskyně končila asi po sto stopách od vody. Vpravo byl obloukovitý vchod. Vedle něj byly hromady pochodní, křesadla a krabice s hubkou. Smhee dvě pochodně zapálil a jednu podal Mashe. Vrátil se na okraj římsy a svou malou uhasil.

„Myslím, že mág pustil všechny vyčarované pavouky do jeskyň,“ řekl. „Na jejich udržování venku je potřeba hodně energie. Čím jsou od něj dál, tím víc energie na to potřebuje. Potřebná energie roste se čtvercem vzdálenosti.“

Masha se ho nezeptala, co s tím má nějaký čtverec společného.

„Drž se při mně. To není jenom kvůli tobě, ale i kvůli mně. Jak jsem ti říkal, mága nenapadlo, že by se sem vypravila žena, takže jeho moc je zaměřená jenom na muže. Aspoň doufám, že je to tak. Nemusí tak na své čáry používat tolik energie.“

„Chceš, abych šla první?“ řekla a doufala, že neřekne ano.

„Kdybys byla zkušená jako já, neváhal bych ani na chvíli. Pořád jsi ale učednice. Jestli se odsud dostaneme živí, budeš na cestě stát se mistrem.“

Vyšli po schodech vytesaných do skály. Nahoře byl další oblouk. Smhee se před ním zastavil, zvedl vysoko pochodeň a prohlížel si ho. Hlavu však držel mimo něj.

„Ha!“

Ukázal jí, aby se postavila vedle něj. Uvnitř oblouku uviděla rýhy. Nahoře na jejich konci byla kamenná deska.

„Při spuštění mechanismu spadne deska dolů a odřízne pronásledovatele od mága,“ řekl. „A rozdrtí každého v oblouku. Možná...“

Prohlížel stěny okolo oblouku, ale nic nenašel.

„Uvolňovací mechanismus musí být v jiné místnosti. Zpoždovací zařízení.“

Přistoupil k průchodu, jak nejvíce to šlo, aniž by do něho vkročil a prostrčil jím pochodeň.

„Nevidím to. Musí to být hned za rohem. Ale vidím něco, co vypadá jako pavučiny.“

Masha se zhluboka nadechla.

„Když to jsou opravdoví pavouci, pochodně je zaženou,“ prohlásil. „Pokud je mág nevyčvičil nebát se ohně nebo je nazačaroval, aby překonali přirozený strach. Vyčarování pavouci si ohně nebudou všímat.“

Pomyslela si, že je to všechno velmi neurčité, nic ale neřekla.

Sehnul se a prohlížel kamennou podlahu hned za obloukem. Otočil se. „Tady. Tvoje mladé oči jsou lepší než moje staré. Nevidíš nad podlahou hned za obloukem nějaké vlákno nebo co?“

Řekla: „Ne, nevidím.“

„No, nevadí.“

Prohodil průchodem pochodeň. Podle jeho pokynu se sehnula, až měla tvář na podlaze a hleděla do plamene.

Vstala a řekla: „Asi palec nad zemí je strašně tenká čára. Mohlo by to být vlákno.“

„Přesně, jak jsem si myslel. Stará sharranpipská finta.“

Požádal ji, aby uhnula, a poodstoupil. Proskočil obloukem a dopadl za vláknem. Následovala ho.

Když zvedli pochodně, ukázal jí: „Támhle jsou mechanismy. Jeden je zpoždovací, druhý uvolní dveře, takže spadnou za prvním, kdo vstoupí, a uvězní ho. Dalšího za ním deska rozdrtí.“

Řekl jí, aby sledovala celou jeskyni, a začal prozkoumávat kola, převody, protizávaží a lano, které vedlo od jednoho zařízení a mizelo v díře ve stropu.

„Lano nejspíš vede nahoru k poplašenému zařízení,“ řekl. „Velmi dobře. Vím jak obě spustit. Kdyby ses nějakou hloupou náhodou vracela sama, stačí, když proskočíš, a pak na to lano hodíš pochodeň nebo něco. Dveře sjedou dolů a zatarasí pronásledovatelům cestu. Ven ale uháněj, jak nejrychleji budeš moct, protože...“

Masha řekla: „Vím proč.“

„Chytrá. A teď pavouci.“

Objeví se, ještě než ve světle uviděli pavučiny. Čekala, že uvidí světlo rudě se jim odrážet v očích, ale spletla se. Byla to spousta očí, obrovských, purpurových a chladných. Lezli kupředu a mávali předním párem nohou. Když na ně Smhee zamával pochodní, couvli. Masha šla napůl odvrácená od něj, aby ohněm zabránila útoku zezadu nebo z boku.

Náhle ze tmy něco vyskočilo a vyletělo proti ní. Mávla pochodní. Vypadalo to, jako by stvoření pochodní prolétlo.

Přistálo jí na paži a zaútočilo na ruku, která držela pochodeň. Měla stále zatnuté zuby, aby nevykřikla, kdyby se něco takového stalo. Ale na výkřik hrůzy a znechucení ani nepomyslela. Rukou sevřela tělo, aby ho rozmáčkla, ale prsty hrábly do prázdna.

V příštím okamžiku pavouk zmizel.

Řekla Smheeeovi, co se stalo.

„Ó Klushno, tisícere díky!“ řekl. „Nemůžou ti ublížit. Jinak bys teď už otékala!“

„Ale co kdyby to byl opravdový pavouk?“ zeptala se a neustále mávala pochodní na příšery, které je obklopovaly. „Dokud jsem to nechtěla chytit, nepoznala jsem, že je to neskutečné.“

„Pak bys umírala. Ale stačilo, že se nebál ohně. Všimla sis toho, i když jsi na to vědomě nemyslela.“

Přišli k dalšímu oblouku. Zatímco prohodila pochodeň a v jejím světle hledala vlákno, Smhee odháněl pavouky.

„Vypadá to, že tam nic není,“ řekla.

„Vypadá, nestačí,“ odvětil. „Huš, zpátky, vy kreatury zla! Podívej se pozorně! A na podlaze nějaké čáry nevidíš? Tenounký praskliny?“

Po několika vteřinách řekla: „Ano. Vytvářejí čtverec.“

„Propadlo, kterým bychom spadli do díry,“ řekl. „Skoč za to. A doufejme, že hned za tím není další past.“

Řekla mu, že bude potřebovat místo na rozběh, aby čáry přeskočila. Zaútočil na pavouky, zuřivě mával pochodní. Pavouci couvli. Když na něj zavolala, že je v bezpečí, otočil se, rozběhl a skočil. Průchodem se za ním vyřítila chlupatá věc s mnoha nohama. Masha se postavila k čáře a zamávala na ní pochodní. Pavouk se zastavil. Za ním se pohybovala masa stínů.

Smhee skočil k prvnímu a zabořil mu hořící konec pochodně do hlavy. Do nosu jim udeřil zápach páleného masa. Pavouk ucukl, ale zastavila ho masa za ním. Pak ucouvla a pavouk s vypálenýma očima začal běhat kolem dokola, až konečně zmizel v temnotě. Ostatní byli hned za průchodem v druhé jeskyni. Smhee do něj hodil pochodeň.

„To by je mělo zastavit!“ řekl, sotva dechu popadav. „Měl jsem vzít nějaké pochodně navíc, ale i největší chytrák občas na něco zapomene. Všimla sis, že pod váhou pavouků se propadlo nesklopilo? Určitou váhu snese. Ty vážíš jenom osmdesát pět liber. Možná...?“

„Na to zapomeň,“ prohlásila.

„Máš pravdu,“ zašklebil se. „Jestli se ale, Masho, máš stát mistrem zlodějem, musíš myslet na všechno.“

Uvažovala připomenout mu pochodně navíc, které zapomněl, ale neudělala to. Prošli ohromnou jeskyní a přišli k tunelu. Z jeho tmavého ústí se linul puch jako z čerstvě otevřené hrobky. A uslyšeli řev – napůl zavrčení, napůl zaječení.

Smhee se zastavil. „Vůbec se mi do toho tunelu nechce. Ale musíme. Dívej se po dírách na stropě a já se budu dívat po ostatním.“

Kameny vypadaly pevně. Když ušli tunelem kus cesty, zadulo proti nim strašlivé vrčení a řvaní.

„Lvi?“ zeptala se Masha.

„Ne. Medvědi.“

12.

Na druhém konci byla dvě ohromná zvířata. Ve světle pochodní jim oči rudě zářily a bíle zasvítily tesáky.

Oba vetřelci čekali, jestli medvědi nezaútočí, pak postoupili. Medvědi zůstali u průchodu, strašně řvát však nepřestali, stejně jako mávat tlapami.

„To byli medvědi, ten podivný řev,“ řekla. „Viděla jsem na bazaru tančit medvědy, ale nikdy jsem neslyšela, že by takhle řvali. Ani že by byli tak velcí.“

Řekl: „Okolo krku mají řetězy. Pojd'me.“

Když byli od zvířat několik stop, zastavili se. Puch byl zahlcující a řvaní odrážející se v úzkém tunelu je ohlušovalo.

Smhee jí řekl, aby s pochodní nehýbala. Otevřel brašnu u opasku a vytáhl z ní dva kusy bambusu a spojil je. Pak z malé dřevěné krabičky opatrně vytáhl opeřenou šipku. Vsunul ji do foukačky a tu přiložil k ústům.

„Na šipce je tolik jedu, že by to zabilo tucet lidí,“ řekl. „Pochybuju ale, že to něco zmůže, pokud se šipka vůbec do toho tlustýho krku zabodne. Tak...“

S foukačkou u úst čekal dlouho. Pak nafoukl tváře a vystřelil šipku. Medvěd na pravé straně zařval ještě hlasitěji a snažil se vyrvat střelu, která se mu zabodla do levého oka. Smhee zasunul do foukačky další šipku a o krok postoupil. Příšera nalevo vyrazila kupředu, ale obojek a řetěz ji stáhl zpátky. Smhee jí střelil šipku do jazyka.

První bestie klesla na bok, máchala tlapami a její řev ustával. Druhé trvalo déle, než ztichla, ale za chvíli obě chrápaly.

Mashinou hlavní starostí bylo, že řvaní mohlo vyburcovat mágovy služebníky.

Prošli velkou jeskyní. Zem v ní byla posetá lidskými, dobytčími a kozími kostmi a medvědí trusem. Dokud se nedostali k východu, dýchali otevřenými ústy. Byl to průchod, který vedl ke schodům. Na vrcholku schodiště byl další vchod se zavřenými mohutnými dřevěnými dveřmi. Po straně bylo připevněno velké dřevěné břevno.

„Další překážka pro pronásledovatele,“ řekl Smhee. „Což budou, v našem případě, Raggahové.“

Po pečlivé prohlídce dveří uchopil madlo a pomalu je otevřel. Bezhluchně se otevřely, byly čerstvě naolejovány. Vešli do rozlehlé místnosti, kterou na konci osvětlovalo šest velkých pochodní. Z děr ve stropu padaly proudy vody do dřevěných koryt a na dřevěná kola upevněná v kovových stojínách.

Vzadu ve zdi po pravé straně byly další zavřené dveře, stejně mohutné jako první. Také je šlo zajistit závorou.

Na rozdíl od holých stěn ostatních jeskyní byly tady stěny pomalovány podivnými symboly.

„Je tady magie,“ řekl Smhee. „Cítím to.“

Odkráčel k bazénu, ve kterém byla umístěna kola. Kola se neustále otáčela, poháněna dolů padající vodou. Masha je nahlas počítala. Dvanáct.

„Magické číslo,“ řekl Smhee.

Byla rozmístěna v řadách po třech. Na jednom konci osy každého z nich byl připevněn převod, ten otáčel ojí, která vedla do bedny pod kolesem. Smhee sáhl z okraje bazénu na nejbližší kolo a zastavil je. Pak ho pustil a otevřel poklop na bedně pod kolem. Masha se mu přes rameno podívala dovnitř bedny. Uviděla udivující soustavu jemných převodů a ojníc. Ojnice byly spojeny se soustavou převodů na ose malých koles upevněných ve stojínách.

Smhee opět kolo zastavil a začal jím otáčet proti síle proudu vody. Mechanismus v bedně se začal otáčet obráceně.

Smhee se usmál. Zavřel bednu, odešel ke dveřím a zasunul závoru. Rychle přešel na druhou stranu bazénu. Na podlaze u něj stála velká bedna. Otevřel ji a vyndal kovové kleště a klíče.

„Pomoz mi dostat ta kola ze stojin,“ řekl.

„Proč?“

„Vysvětlím ti to při práci.“ Rozhlédl se. „Kemren by udělal líp, kdyby sem postavil lidské strážce. Myslím ale, že nepředpokládal, že by se někdo dostal tak daleko. Anebo i kdyby se dostal, že by neměl nejmenší představu, k čemu ta kola jsou.“

Pověděl jí, co má s kolesy dělat, a vlezli do bazénu. Voda jim sahala sotva po kotníky; uprostřed byl široký odtok, aby voda nepřetekla. Masha nebyla nadšená, že se zase namočí. Byla si ale jistá, že se to vyplatí.

„V těch bednách je zařízení, které přeměňuje mechanickou sílu vodou poháněných koles na magickou sílu,“ řekl. „Povídá se, že jsou i v chrámu Wedy Križtan, ale já jsem byl příliš bezvýznamný, abych se k nim dostal. Slyšel jsem ale, jak o nich vyšší kněží mluvili. Občas si v přítomnosti nás nižších nedávali pozor. Stejně jsme ale byli zavázáni přísahou mlčenlivosti.“

Nevím přesně, k čemu tahle kola slouží. Musí ale dodávat energii k tomu, nač potřebuje magii. Tedy část energie.“

Nerozuměla, o čem to vlastně hovoří, ale určitou Představu měla. Nevšímal si mokra a usilovně pracovala, až koleso odmontovala. Pak ho otočila a znovu přimontovala.

Koleso mělo na každé lopatce po svém okraji nějaké symboly. Symboly byly i na bocích.

Vypadalo to, že na každém kolesu jsou ty samé symboly, ale v jiném pořadí.

Když skončili, Smhee řekl: „Nemám ponětí, co to obrácení způsobí. Ale vsadím se, že Kemrenovi to ku prospěchu nebude. Musíme si pospíšet. Pokud je citlivý na příliv a odliv své magie, bude hned vědět, že se něco děje.“

Pomyslela si, že by bylo lepší mága neburcovat. Ale Smhee byl mistr, ona učednice.

Smhee už chtěl od koles odejít, ale zarazil se.

„Koukni!“

Prstem ukazoval na kola.

„Co?“

„Copak nevidíš něco divného?“

Spatřila to chvilinku předtím, než jí došlo, z čeho měla takový divný pocit. Z lopatek koles nepadala dolů do bazénu žádná voda. Vypadalo to, že z nich někam mizí.

Udiveně se na něj podívala. „Teď už to vidím.“

Rozpráhl ruce. „Nevím, co se děje. Nejsem mág ani čaroděj. Ale... ta voda musí někam téct.“

Obuli se a Smhee odsunul závoru na dveřích. Vedly na schodiště, které končilo u dalších dveří. Šli chodbou s kamennými zdmi. I na nich byly držáky se zapálenými pochodněmi.

Na konci chodby přišli do kulaté místnosti. Světlo pochodní zesláblo. Místnost byla vlastně vysoká šachta. Vzhledli vzhůru a spatřili černý čtverec úzce lemovaný jasným světlem.

13.

Seshora bylo slyšet hlasy.

„To je určitě výtah,“ zašeptal Smhee. Pronesl cosi ve své mateřštině, co znělo jako kletba.

„Musíme tu trčet, dokud výtah nesjede dolů.“

Ještě ani nedomluvil a uslyšeli kovové skřípání a čtverec začal pomalu klesat.

„Máme štěstí!“ řekl Smhee. „Pokud dolů neposílají hlídku, aby se podívala, co se stalo s kolesy.“

Vrátili se dveřmi na opačném konci. Čekali tam s tasenými zbraněmi. Smhee držel dveře na škvíru pootevřeně.

„Jsou jenom dva. Nesou pytle a jeden i kýtu masa. Jdou krmit medvědy a pavouky!“

Mashu zajímalo, jak se muži chtějí dostat okolo medvědů k pavoukům. Možná ale že medvědi útočí jenom na cizince.

„Jeden má pochodeň,“ řekl.

Dveře se rozletěly a prošel jimi Raggah v bíločerveném pruhovaném hábitu. Smhee mu dýkou prořízl hrdlo. Masha vystoupila zpoza dveří a vnořila meč do zad druhého.

Odtáhli těla do místnosti, sundali jim hábity a oblékli si je.

„Je na mě moc velký,“ řekla. „Vypadám směšně.“

„Uřízni kus dole,“ poradil jí, ale ona už tak činila.

„A co krev na hábitech?“

„Mohli bychom ji vyprat, ale pak bychom vyhlíželi divně, jak nám z nich kape. Musíme prostě zkusit štěstí.“

Nechali těla ležet na podlaze a vrátili se k výtahu. Byla to otevřená klec z lehkého (a drahého) dováženého bambusu. Strop byl plný, ale byla v něm padací dvířka, kterými procházel provaz.

Koukali se nahoru, ale neviděli, že by se někdo díval dolů.

Smhee zatahal za provaz, zacinkal zvonec. Nikoho ale nepřivola.

„Není tam nikdo, kdo by ho vytáhnul. Určitě nečekají, že by se ti dva už vrátili. No, musíme vyšplhat po tažných lanech. Doufám, že to zvládneš.“

„Líp než ty, bečko,“ odvětila Masha.

Usmál se. „Uvidíme.“

Masha se ale vyšplhala rychleji než on. Musela vyšplhat na břevno, na kterém bylo připevněno kolo, přelézt po něm a seskočit ke vchodu. Přistála na okraji a Smhee ji zachytil, ač to nebylo třeba.

Ocitli se v hale. Na stěnách visely drahé závěsy a spatřili drahý nábytek. Olejové lampy ji dostatečně osvětlovaly.

„Teď půjde do tuhého,“ řekl, celý zadýchaný. „Na obou koncích haly je schodiště. Které vede k mágovi?“

„Já bych vybrala tohle,“ ukázala.

„Proč?“

„Nevím proč. Prostě cítím, že tohle je to správné.“

Usmál se. „To je pro mě dost dobrý důvod. Jdeme.“

S rukama sepnutýma v širokých rukávech, v nich však zbraně, s kapucemi staženými hluboko do čela, aby jim stínily tváře, se vydali po schodišti. Vedlo do další chodby, s ještě luxusnějším nábytkem. Byly v ní dveře, ale Smhee je ani nezkoušel otevřít.

„Můžeš se vsadit, že mág bude mít před svými komnatami stráž.“

Vyšli po dalším křídle schodiště. Zahlédli zezadu Laggaha, který chodbou procházel. Masha vyhlédla za roh. Nikdo v dohledu. Vyšla zpoza rohu. Zároveň se zpoza rohu na pravém konci chodby vynořil Raggah. Zpomalila, doufala, že si toho nevšiml, a pak znovu vykročila. Slyšela, jak Smhee za ní říká: „Až budeš asi deset stop od něj, uхни rychle na stranu.“

Učinila to zrovna ve chvíli, když si Raggah, byla to žena, všimla krve na jejím hábitu. Otevřela ústa a Smhee vrhl nůž, který se jí zabodl do břicha. Se zaduněním padla dopředu. Tlouštík vytáhl nůž a otřel ho do hábitu. Pak ji zatáhli do jednoho pokoje. Pokoj nebyl osvětlený. Nechali ji hned za dveřmi, vyšli ven a zavřeli za sebou dveře.

Šli chodbou k místu, odkud přišla žena, a opatrně koukli za roh. Byla to velmi široká chodba s vysokým stropem. V její polovině byly vysoké dveře, ze kterých se linulo světlo, spousta hlasů a vůně kuchyně. Masha až do té chvíle nepocítila, jak velký má hlad. Ústa měla plná slin.

„Na druhou stranu,“ řekl Smhee a běžel ke schodišti. Nahoře se Masha podívala za roh. V polovině chodby byly dveře, před kterými stál muž s kopím. Po boku mu dřepěl velký černý pes podobný vlku. Byl na vodítku.

Řekla Smheeeovi, co viděla.

Se vzrušením, jaké u něj ještě neviděla, pravil: „To musí hlídat mágovy komnaty!“

Potom již klidněji dodal: „Neví o tom, co jsme provedli. Musí mít u sebe ženu nebo mužského. Víš, pohlavní styk nepřipravuje člověka jenom o tělesnou energii. Kemren teď nemá na kolese potřebnou citlivost.“

Masha nevěděla, proč by na to měla něco říkat. Řekla: „Pes si mě nevšiml, ale blíž nemůžeme, jinak vzburcuje stráž.“

Masha se ohlédla. Chodba byla stále prázdná. Ale co když mág poručil, aby mu za chvíli servírovali krmí?

Řekla Smheeeovi, co jí napadlo. Po kratoučké poradě seběhli po schodech do chodby. Sebrali tady nádherný stříbrný tepaný tác a dali na něj pár kousků malovaného nádobí a zlaté džbánky. Zakryli to zlatým ubrusem, jehož cena byla tisíckrát větší, než kolik by Masha mohla vydělat, i kdyby pracovala na zubech a jako porodní bába sto let.

S takovýmto vybavením, o kterém doufali, že bude vypadat jako pozdní večere, se vydali do chodby. Masha prohlásila, že jestli se mág s někým miluje, vypadalo by lépe, kdyby nesli tácy dva. Ale ještě než na to stihl Smhee odpovědět, napadlo ji, že musí mít volné ruce. Kromě toho jeden tác rachotící na podlaze bude dost, i když úder ztlumí silný koberec.

Stráž napůl spala, ale pes se zvedl a zavrčel, a tím muže probudil. Otočil se k nim, ale nejdřív se nezapomněl podívat na druhou stranu chodby. Masha šla před Smheem, jako by sem

naprosto patřila. Strážce na ně namířil kopí a drsným hrdelním hlasem řekl něco psovi.

Smhee tiše zamumlal několik nesmyslných slabik stejně drsným hlasem. Strážce něco řekl. A pak Masha ustoupila a upustila ták. Sehnula se a hrdelním hlasem zamumlala, jako by se za svou neobratnost omlouvala.

Na Smheeha neviděla, ale věděla, že z rukávu vytáhl foukačku a přiložil ji ke rtům. Narovнала se, tasila meč z pochvy a vyrazila na psa. Vrhл se na ni, strážce pustil vodítko. Stačila tasit právě včas, aby vnořila čepel do otevřené tlamy psa, který jí bez hlesu skočil po krku. Ostří mu zajelo do hrdla, ale ona pod jeho váhou ztratila rovnováhu a padla na podlahu.

Meč jí to vykroutilo z ruky, ale pes na ní těžce a bez hnutí ležel. Odsunula ho, i když musel vážit aspoň jako ona. Převrátila se a rychle vstala. Strážce seděl na zemi, zády opřený o zeď. Rukou svíral šipku trčící mu z tváře. Oči měl otevřené, ale skleněné. Za okamžik mu ruka spadla a sesunul se na bok. Hlučně se ozývala jeho střeva.

Pes ležel s předními tlapami na meči, který mu trčel z tlamy. Visel mu z ní zakrvácený jazyk, který vypadal jako svébytný tvor, jako raněný červ.

Smhee popadl bronzovou kliku.

„Modli se za nás, Masho! Jestli jsou dveře zavřené zevnitř...!“

Rozletěly se dokořán.

Smhee se strážcovým kopím v rukou vpadl dovnitř. Masha za ním. Spatřila velký pokoj. Vzduch v něm byl zelený a byl cítit od kadidel. Na stěnách visely gobelíny a těžký tmavý nábytek zdobily vyřezané hlavy démonů. Zastavili se a naslouchali, ale kromě vzdáleného bublavého zvuku neslyšeli nic.

„Honem těla dovnitř!“ řekl Smhee. Vtáhli mrtvolý dovnitř. Stále čekali, že kdykoliv může vejít obávaný mág, ale neobjevil se, ani když zavřeli dveře.

Smhee zašeptal: „Když půjde někdo okolo, všimne si, že tam není stráž.“

Opatrně vešli do další místnosti. Byla ještě větší a sloužila jako ložnice. Postel byla veliká a kulatá a stála na pódiu se třemi schody. Byl na ní bohatý, zlatem vyšíváný šarlatový přehoz.

„Musí pracovat ve svém laboratoriu,“ zašeptal Smhee.

Pomaličku otevřeli dveře do další místnosti.

Bublání zesílilo. Masha uviděla, že vychází z velké skleněné nádoby ve tvaru obráceného kuželu. Bublala v ní černožlutá tekutina. Uvolňovaly se z ní veliké bubliny a hrdlem vycházely ven. Pod ní byla měděná pánev se žhavým uhlím. Dým odváděl plechový sopouch.

Podlahu zdobila mramorová mozaika, kterou tvořily pentagramy a nonagramy. Ze středu jednoho z nich proudila stužka odporně páchnoucího dýmu. Za několik vteřin dým ustal.

Byla zde spousta stolů se záhadným zařízením a police s dlouhými silnými svitky pergamenu a papyru. Uprostřed místnosti stál veliký stůl z lesklého načervenalého dřeva. Před ním stálo křeslo ze stejného dřeva. Na opěradle a opěrkách mělo vyřezané draky s lidskými hlavami.

Mág, oděný do hedvábného purpurového hávu s vyšitými zlatými kentaury a gryfóny, seděl v křesle. Tvář měl na stole, stejně jako rozhozené paže. Byl cítit žluklým máslem.

Smhee k němu pomalu přistoupil, uchopil ho za husté vlnité vlasy a zvedl mu hlavu.

Na stole byla voda a voda také proudila z nosu i úst mrtvého muže.

„Co se mu stalo?“ zašeptala.

Smhee hned neodpověděl. Zvedl tělo z křesla a položil ho na podlahu. Klekl si a udeřil mága do hrudi.

Tloušť s úsměvem vstal.

„Obrácení pohybu koles způsobilo, že voda, která měla padat na jejich lopatky, proudila místo toho do mága. Přeměna fyzikální energie na magickou se obrátila.“

Odmlčel se.

„Voda proudila do mágova těla. Utopil se!“

Zdvihl zrak a pravil: „Žehnána buď Weda Křižtan, bohyně vodstva! Prostřednictvím svého oddaného služebníka Rhandheeho Gheeha dosáhla své pomsty!“

Pohlédl na Mashu. „To je mé pravé jméno, Rhandhee Ghee. Pomstil jsem bohyni a její vyznavače. Zprznil a zloděj je mrtev a já

se mohu vrátit domů. Možná mi některé z mých hříchů odpustí, neboť jsem vyplnil její záměr. Určitě se nedostanu do pekla. Budu nějakou dobu trpět v očištcí, a potom očištěn bolestí, přijdu do nižšího nebe. A potom možná...”

„Zapomněls, že mám dostat zapláceno,“ prohlásila Masha.

„Ne, nezapomněl. Hleď. Má zlaté prsteny s drahokamy nesmírné ceny. Vezmi si je a zmizíme.“

Otrásla se a řekla: „Ne. Ty by přinesly neštěstí.“

„Tak dobrá. Další pokoj by měla být jeho pokladnice.“

Bylo to tak. Byly tam truhlice a bedny plné smaragdů, diamantů, tyrkysů, rubínů a dalších drahokamů. Byly tam modly a sochy ze zlata a stříbra. Bylo tam tolik bohatství, že by to stačilo na koupi tuctu menších měst Císařství i s jejich obyvateli.

Musela ale vzít jen tolik, kolik unesla a přitom jí to nepřekáželo v útěku.

S nadšeným výkřikem sáhla po skřínce třpytící se diamanty.

Pod jejím dotykem drahokamy pohasly a byly pryč.

14.

Zděšeně vykřikla.

„Je to výplod jeho magie!“ řekl Smhee. „Na oklamání zlodějů. Benna to musel vzít odsud, i když nechápu, jak se sem a zase ven dostal! Drahokam nezmizel, protože mág byl naživu a jeho magická moc byla silná. Ale vsadím se, že zanedlouho po tom, co ho krysa odnesla, drahokam zmizel. Proto hledači žádný drahokam nenašli, i když obrátili město vzhůru nohama!“

„Je tu toho spousta, co se dá odnést,“ řekla.

„Ne, je to příliš těžké. Někam ale musel uložit opravdové drahokamy. Další místnost!“

Žádné další místnosti tam ale nebyly.

„Tomu se nedá věřit,“ řekl Smhee. Strhnul gobelíny a začal proklepávat kamenné zdi, na kterých bylo táflování z tvrdého načervenalého dřeva. Za chvíli zvolal „Ha!“ a rukama rychle

přejížděl jedno místo. „Je tady díra zrovna pro můj prstík. Dám ho sem a takhle zatáhnou a ...!“

Vyklopila se dřevěná deska. Masha vzala zapálenou lampu a posvítila do místnosti, která se za deskou objevila. Světlo dopadlo na deset otevřených truhlic a dvacet otevřených beden. Zatřpytily se drahokamy.

Vešli.

„Vezmi si dvě hrsti,“ řekl Smhee. „Víc ne. Ještě nejsme odsud venku.“

Masha odvázala váček, který měla u opasku. Zaváhala a nabrala tolik, až byl vrchovatý. Srdce jí to málem utrhlo nechat tu zbytek. Věděla ale, že Smheeoova rada je moudrá. Snad se někdy bude moct vrátit pro víc. Ne. To by byla hloupost. Má víc než dost.

Cestou ven se Smhee zastavil. Rozhalil mágův háv a odhalil hladkou hrud', na které byla vytetovaná strach nahánějící šestiruká a čtyřnohá bytost se zlostnou tváří s kly. Tetování obřízl, stáhnul kůži, sroloval ji a vložil do malé baňky s mastí. Baňku si vložil do brašny a vstal. „Bohyně ví, že o jeho smrti nelžu. Ale tohle bude důkaz, kdyby byl nějaký požadován.“

„Mohli bychom se podívat po jeho tajném východě. V něm nenarazíme na Raggahy.“

„Ne. Každou chvíli si může někdo všimnout, že chybí stráž. Kromě toho mág tam nastražil pasti, kterým se nemusíme vyhnout.“

Dostali se až k chodbě k výtahu, aniž by je někdo zpozoroval. Před výtahem ale stojí dva muži. Vzrušeně spolu rozmlouvali a dívali se dolů do šachty. Pak jeden odběhl chodbou opačným směrem, než odkud je zpoza rohu pozorovali oba vetřelci.

„Běží pro pomoc, aby vyrazili dolů zjistit, proč se ti dva krmiči ještě nevrátili,“ zamumlal Smhee.

Zbývající muž koukal dolů do šachty. Masha a Smhee na něj zezadu zaútočili. Jeden mu prořízl hrdlo a druhý ho bodl do zad. Spustili se po lanech, která předtím, než prolezli padacími dvířky, přeřízli. Když vylezli z klece, proletělo padacími dvířky kopí a zabodlo se do podlahy. Nahoře křičeli muži.

„Přinesou lana a slezou po nich,“ řekl Smhee. „A pošlou další ven, aby nás chytili, až vylezeme z tůňky. Utíkej, ale nezapomeň na pasti!“

A na pavouky, pomyslela si. A na kraby. Doufám, že medvědi jsou mrtví.

Byli. Pavouci, všichni už jen skuteční, když byl mág mrtev, byli živí. Zahnali je pochodně, které si zapálili. Dostali se až ke koženému člunu. Spustili ho a začali zoufale pádlovat. Člun projel prvním a druhým obloukem. Po pravici měli římsu, na které byla spousta bělajících se tvorů se stopkatýma očima a klapajícími klepety. Krabi. Dvojice směřovala člun co nejdál od nich, ale od zmítající se masy se začali najednou oddělovat jednotliví tvorové a skákat do tmavé vody. Za chvíli byla římsa prázdná. Po příšerách nebylo ani stopy, ale moc dobře věděli, že jsou na cestě k nim.

Pádlovali ještě rychleji, i když se to předtím zdálo nemožné. Pak člun narazil přídíl do zdi.

„Plav ven!“ zařval Smhee, až se to od vzdálených stěn a vysokého stropu jeskyně odráželo.

Masha se bála vlézt do vody; obávala se, že jí popadnou obrovská klepeta. Skočila do ní, až se člun rozhoupal, a potopila se.

Když se potápěla pod skálu, cosi se dotknulo její nohy. Pak najednou měla hlavu nad hladinou tůně a vedle ní byl Smhee.

Vylezli na skálu. Za nimi se ozýval chřestot, ale z tůně se krabi vylézt nepokoušeli.

Obloha byla černá; na severu duněl hrom; blesky tam bíle rozčesávaly oblohu. Foukal vítr, až je v mokřích šatech mrazilo.

Utíkali ke kánoi oklikou, protože se chtěli vyhnout keřům s otrávenými ostny. Než k ní doběhli, rozpršelo se. Strčili kánoi do proudu a vlezli do ní. Oblohu nad nimi protrhl blesk. Další následoval za okamžik a osvětlil dva medvědy a za nimi spoustu mužů.

„Teď už nás nechytí!“ zakřičel Smhee. „Ale vrátí se aby nalodili koně na vory. Pojedou celou cestu až do Asyla, aby nás chytili!“

Šetři si dech, pomyslela si Masha. To je mi přece jasné.

Vítr šlehal hladinu, ale i přes vlny se dostali k druhému břehu. Celí zadýchaní vylezli na hřeben a našli koně, kteří ržáli strachem z

blesků. Když se dostali k patě hřebenu, popohnali je. Cestu jim dostatečně osvětlovala úděsná bělost, která hrozila zničit vše kolem nich. Asi míli hnali koně cvalem, potom zvolnili.

„Teď už nás nemůžou chytit!“ překřičel Smhee hrom. „Už máme velký náskok!“

Rozednívalo se. Přestalo pršet. Obloha se vyjasnila; vyšlo žhavé zimní pouštní slunce. Zastavili u boudy, kde spali. Nechali koně odpočinout a snědli chléb a sýr.

„Ještě tři hodiny a budeme na dohled Asyla,“ pravil tlouštík. „Nalodíme tvou rodinu na Mečouna a Raggahové si nás můžou hledat, jak chtějí.“

Odmlčel se a pokračoval: „Jak to chceš udělat s Jevroenem?“

„Nijak,“ odvětila. „Jestli se mi připlete do cesty, rozbiju mu zase hlavu.“

Rozesmál se, až mu zaskočilo sousto chleba. Když si odkašlal, řekl: „Ty jsi ale pořádná ženská! Statečná jako bohyně, která vás stvořila! A jak chytrá! Kdybych nesložil slib cudnosti, rozhodně bych se ti dvořil! Je mi sice pětáctýřicet a jsem tlustý, ale...“

Hlas mu odumřel a zíral na svou ruku. Tvář mu ztuhla hrůzou.

Masha ztuhnula rovněž.

Na ruce měl malého purpurového pavouka.

„Hýbej se pomalu,“ procedil tiše přes ztuhlé rty. „Já se neodvážím ani hnout. Shod' ho, až budeš mít ruku jen pár palců od něj.“

Vstala a postoupila o krok k němu. Kde se tu ta bestie vzala? V boudě žádné pavučiny nebyly.

Dostal se sem zvenku a vylezl na něj?

Postoupila o další krok, sklonila se a dala ruku pomalu dolů vedle pavouka. Měl černé oči, které se ani nepohnuly. Vypadalo to, že o ní neví.

Možná není jedovatý, pomyslela si.

Najednou Smhee vykřikl a druhou rukou sám pavouka rozmáčkl. Vyskočil a smetl ho ze sebe.

„Kousnul mě! On mě kousnul!“

Ruka mu začala tmavě otékat.

„Tenhle nepatří k těm mágovým,“ řekla. „Nemusí mít smrtelný jed.“

„Je to mágův pavouk,“ pravil. I přes tmavou barvu bylo vidět, jak zbledl.

„Musel mi vlézt do brašny. Ale nemohlo to být cestou tam. Musel se tam dostat, když jsem brašnu otvíral, abych v ní schoval to tetování.“

Zasmál se. „Tak mág se pomstil.“

„To nevíš,“ namítla, ale byla si jistá, že je to tak, jak Smhee řekl. Odepnula od opasku váček a opatrně vysypala drahokamy. Kromě nich tam nic jiného nebylo.

„Začíná to bolet,“ řekl Smhee. „Zpátky do města se dostanu. I Benna to dokázal a ten byl víc pokousaný. Tyhle pavouky ale znám. Určitě umřu stejně jako on, jen to bude trvat dýl. Žádný protijed neexistuje.“

Posadil se a chvíli se se zavřenýma očima kolébal dopředu a dozadu. Sténal. Pak řekl: „Masho, nemá smysl, abych pokračoval s tebou. Protože jsem ti ale umožnil, aby ses stala bohatou jako královna, prosím tě, abys ty udělala laskavost pro mě. Pokud to pro tebe nebude příliš.“

„O co jde?“ zeptala se.

„Vezmi baňku s potetovanou kůží na Sherranpip. A tam pověz náš příběh nejvyššímu knězi Wedy Křižtan. Bude se k ní za mě modlit a na Pávím dvoře mi vztyčí velký náhrobní kámen. Budou tam přicházet a modlit se za mne poutníci z celého Sherrapipu a okolních ostrovů. Ale jestli nechceš...“

Masha poklekla a políbila ho na ústa. Byla studená.

Vstala a řekla: „Slibuju ti, že to udělám. Jak jsi řekl, je to to nejmenší, co můžu udělat.“

Usmál se, i když ho to stálo velké úsilí.

„Dobrá. Pak můžu umřít v pokoji. Jdi. Weda Křižtan ti žehnej.“

„Ale Raggahové... budou tě mučit!“

„Ne. V brašně mám lahvičku s jedem. Najdou jenom mrtvolu. Pokud mě vůbec najdou.“

Masha se rozplakala. Ještě jednou Smheea políbila, vzala baňku a odjela. Jeho kůň klusal za ní.

V dálce se rychle blížila černá skvrna. Raggahové.
Otočila se a pobídla koně do cvalu.

Bohyně

David Drake

„Při Savankalovi a synovi Jeho!“ zaklel Regli, „proč už neporodí, ať už je po všem? A proč chce vidět svého bratra a né mě?“ Potem zapáchající tunika mladého pána vyhlížela, jako by v ní spal. Regli by v ní opravdu spal, kdyby v posledních dvou dnech oka zamhouřil a nepochodoval před ložnicí, nyní úkrytem své manželky. Regli si rukama neustále mnul krátce střiženou kštici. Určitě by se našli tací – a nebyly by to jenom ženy –, kteří by tvrdili, že rozrušení ještě zvýraznilo jeho již beztak pohledné rysy. Na takové nesmysly teď ale neměl pomýšlení. Ne, když je v sázce jeho dědic!

„No tak, no tak,“ poplácal ho po stříbrem zdobených klopách doktor Mernorad. Starý muž se pyšnil svými lékařskými dovednostmi, stejně jako schopností nazírat na věci z obou stran. Dnes však v Regliho domě nebylo platné ani jedno. „Víte, na bohy nemůže nikdo pospíchat. Dítě se narodí, až Sabellia svolí. Každý pokus to uspíšit by byl svatokrádeží a bláznovstvím. Víte, že jsou jistí... nevím, jak je vhodně nazvat, praktici, kteří při porodu používají kleště? Kleště ze železa! Jak nechutné! Řeknu vám, princ Kadakithis udělal velký humbuk okolo pašeráků a zlodějů, ale jestli chtěl Asylům zbavit skutečného zla, měl začít s takzvanými doktory, kteří nepříslušejí k uznávaným chrámům.“

„Ale houby,“ odsekl Regli, „ty sám „příslušíš“ k Sabelliinu chrámu v samotném Ranke a nedokážeš mi říct, proč má žena už dva dny rodí. A jestli to ví některá z těch děvek porodních bab, co se tam střídají na směny“ – mávl rukou k zavřeným dveřím – „určitě to nikomu nepoví.“ Regli si promnul strniště světlých vousů rašících mu na bradě. Díky svému bohatství a původu byl důležitou osobou dokonce i v Ranke. Tím hůř se smířoval s tím, že je přehlížen tady v

Asylu, kde působil jako Správce archívu královského guvernéra. To, jak ho Osud abnormálně prodlužovaným porodem přehlížel, dohánělo Regliho k zuřivosti, kterou si nějak potřeboval vybit. „Nechápu, proč Samlana nechce nikoho jiného než porodní báby z Hektina chrámu,“ pokračoval a švihl jezdeckým bičíkem do mozaikové zdi. „Dozvěděl jsem se, že to místo nemá vůbec dobrou pověst. Ani co by se za nehet vešlo.“

„Nesmíte zapomenout, že vaše manželka pochází z Cirdonu,“ řekl uvážlivě Mernorad a oko přitom z pánova bičíku nespustil. „I když jim Císařství vládne už přes čtyřicet let, uctívání Trojice se tam nerozšířilo – prověřoval jsem to. Ty ženy mají platná osvědčení pro porodní báby. Ono se toho mezi lidmi, kteří tomu nerozumějí, napovídá spousta, že tenhle „kněžský zakuklenec“ nebo „jistý léčitel“ nic neumí. Ujišťuji tě, že cech lékařský velmi pečlivě dbá o svou profesionální úroveň. Nejhorší, co se dá o Hektině chrámu tady v Asylu říct – jediné, co by mělo význam – je, že před třiceti lety zmizel nejvyšší kněz. Je to neštěstí, ale nic, co by chrám znevážilo.“

Doktor se odmlčel, nepřítomně nafoukl a vyfoukl nejdřív jednu tvář a pak i druhou, až mu kadeřavé bílé licousy zavlály. „Přesto si ale myslím,“ dodal, „že když jste mě už najal, měly by se ty porodní báby s někým, řekněme mého významu poradit.“

Dveře mezi salónem a síní se pootevřely. Páže v livreji v Regliho barvách rudé a zlaté uctivě zaklepalo na dřevěné ostění. Oba Rankanci pohlédli na mohutného muže, který stál za sluhou v síni. „Pane“, proneslo páže s úklonou, „Samlor hil Samt.“

Než stačil Regli souhlasně kývnout, odstrčil Samlor sluhu a vrazil do dveří, až se rozletěly. Cestovní plášť měl odepnutý a přehozený přes levou paži, kterou držel při těle, takže pochvu s bojovým nožem téměř nebylo vidět. Podle zvyku Seveřanů měl Samlor oblečené vysoké boty, kalhoty pod kolena a halenu s dlouhými okolo zápěstí nabíranými rukávy. Oděv to byl prostý, a kdyby nebyl pokryt bílým prachem z cest, bylo by vidět, že je fádni hnědé barvy. Jeho jediným šperkem byl stříbrný medailon, který mu visel na koženém řemínku okolo krku. Byla na něm vyražena želví tvář bohyně Hekty. Široká Samlorova tvář byla zarudlá, podobně jako lidé, kteří se nikdy neopálí dohněda, ale přitom jsou pořád na

slunci. Odkášlal si, hřbetem mohutné pěsti si otřel ústa a řekl: „Moje sestra pro mě poslala. Sluha mi řekl, že je tam. Je to tak?“ Ukázal na pokoj.

„Ale ano,“ odvětil Regli. Zdálo se, že je trochu v rozpacích z toho, že má v ruce bič. Doktor vstal z křesla. „Vy jste ale o mnoho starší, že?“ pokračoval pán nejnepě.

„O čtrnáct let,“ přitakal suše Samlor a prošel okolo Rankanců ke dveřím do ložnice. Plášť odhodil na jeden ze slonovinou vykládaných stolků, které stály u zdi. „A můžete si myslet, co asi lidi říkali, když se pět dětí mezi náma narodilo mrtvých, ale ne, hrome, ne... A velký štěstí, že je ta děvka vůbec porodila.“

„Tak hleďte!“ vyrazil ze sebe Regli, ale již k mužovým širokým žádům. „Mluvíte o mé manželce!“

Samlor se otočil, ruku měl již napřaženou, aby zaklepal na dveře. „Byla to vaše volba,“ řekl. „To já jsem vodil karavany přes hory a snažil se tak udržet Kodrixský dvůr nad vodou, aby se jeho dcera dobře provdala – a spoustu věcí našprtala, takže když se lidi museli vypravit do Ranke na námluvy, dostali nabídku jenom od majitele bordelu. Žádnej div, že pijou.“ Zabušil na dveře.

Mernorad zadržel bledého Regliho. „Pane Samlore,“ řekl lékař ostře.

„To jsem já, Samlor, hrome!“ zařval Cirdoňan v odpověď na otázku z ložnice. „Nejel jsem pět set mil, abych zůstal stát před zatracenejma zavřenejma dveřma.“ Otočil se k Mernoradovi. „Ano?“ otázel se

„Vaše zbraň,“ ukázal lékař. „Paní Samlana je skoro bez sebe. Což není samozřejmě pro ženu v tomto stavu nic neobvyklého. Pokusila se, ehm, tento stav před několika měsíci ukončit... Naštěstí jsme se to včas dozvěděli... a i když byla od té doby neustále hlídána, tak se lžící... Nu, jednoduše řečeno – věci jako váš nůž – nejsou vhodné tam, kde na ně paní dosáhne, aby se nepříhodilo něco neočekávaného...“

Z ložnice se ozval skřípot, jak odsunuly bronzovou závoru. Samlor vytáhl dlouhou dýku a položil ji na vykládaný stolek. Ostří dýky se zablesklo. Jilec byl z tvrdého světlého dřeva, hladký, ale kvůli pevnému úchopu opletený sítkou ze stříbrného drátu. Salon

vyzdobil předchozí majitel. Samlor se k bitevním scénám na mozaikách a zbraním rozvěšeným po zdech hodil daleko více než mladý rankanský šlechtic, kterému nyní patřil.

Dveře otevřela nevlídná šedovlasá žena v chrámovém hávu. Z ložnice zavanul teplý vzduch zapáchající jako přezrálé broskve. Ke slunečnímu světlu prodírajícímu se barevnými okny, která vedla na vnitřní dvůr, se přidával svit dvou zapálených ramen šestiramenné olejové lampy.

Porodní bába sice vypadala hrozně, ale Samlana vyhlížela jako sama Smrt. Všechno svalstvo z tváře a dlouhých bílých paží jakoby jí přešlo do břicha, které se jí vzdouvalo pod plátěnou košilí. V nohách postele byl zchumlaný hedvábný přehoz. „Pojď dál, bratříčku.“ Košili zvlnila křeč. Samlanina tvář ztuhla, ústa napůl otevřená. Křeč ustala. „Nezdržím tě dlouho, Samlore,“ pronesla s nuceným úsměvem. „Leaho, počkej venku.“

Porodní bába, manžel a doktor začali protestovat. „Při Hektě, vypadněte, vypadněte!“ zaječela Samlana vysokým hlasem, protože jí zalomcovala další vlna kontrakcí. Její zuřivost umlčela všechny protesty. Samlor zavřel za porodní bábou dveře. V salonu uslyšeli, jak se dveře zavřely, ale závora zasunuta nebyla. Regliho dům byl postaven tak, aby se každý pokoj dal bránit. Bylo to v dobách, kdy přes veškeré úsilí vlády lupiči a bandy přepadávali usedlosti a rabovali je.

Porodní bába, zarputilá a nehybná, se postavila zády ke dveřím. Regli si jí nevšímal a opět udeřil do zdi. „Za ten rok, co ji znám, mluvila Samlane o bratrovi aspoň tucetkrát. A vždycky to byla kletba!“ řekl.

„Nesmíte zapomenout, že to je pro paní těžká chvíle,“ řekl Mernorad. „A když její rodiče, ehm, nemohou cestovat, je přirozené, že chce vidět bratra –“

„Přirozené?“ zařval Regli. „Rodí tam moje dítě! Doufejme, že syna. Co vlastně dělám tady venku?“

„A co byste dělal tam uvnitř?“ poznamenal doktor jízlivě v odpověď na hněv svého pána.

Než stihl pokračovat, dveře se rozletěly, až udeřily porodní bábu. Samlor ukázal palcem. „Chce, abys jí upravila polštáře,“ pravil

stroze. Sebral dýku a pustil se salómem do síně. Porodní bába proklouzla do ložnice, Stačili zahlédnout jen Samlaninu tvář. Stojan s lampou vedle postele ji žlutě osvětloval. Závora zapadla okamžitě, jak se zavřely dveře.

Regli popadl Samlora za paži. „A co vlastně chtěla?“ naléhal.

Samlur se mu vytrhl. „Zeptej se jí, když si myslíš, že ti do toho něco je,“ řekl. „Nemám náladu na klábosení.“ A už byl venku z místnosti a minul i sluhu, který ho měl doprovodit dolů po schodech k hlavním dveřím.

Mernorad zamrkal. „Nepochybně neurvalé hovado,“ řekl. „Naprosto se nehodící do slušné společnosti.“

Tentokrát to byl Regli, kdo si zachoval chladnou hlavu. „Ach, to se dalo čekat,“ řekl. „V Cirdonu se šlechta vždycky pyšnila svou neužitečností – proto je Cirdon součást Rankanského císařství a ne naopak. Musí ho strašně zlobit, že musí obchodovat, aby se zbytkem rodiny nehladověl.“ Regli si odkašlal a bičikem si poklepal dlaň levé ruky. „Samozřejmě to vysvětluje jeho nepřátelství vůči Samlane a absurdní –“

„Ano, naprosto absurdní,“ honem přitakal Mernorad.

„–absurdní obvinění, která proti ní vznesl,“ pokračoval mladý šlechtic. „Čirá zahořklost, i když ji sám zachránil před tím, ehm jak on to vidí, ponížením, kterému byl vystavený. Já sám mám významné důlní a obchodní aktivity kromě zdejších svých – velmi naléhavých – povinností vůči státu.“

Změna tématu uklidnila Regliho mysl jen na okamžik. Dál přecházel sem a tam, takže další hodinu se v salonu ozývalo jen šoupání jeho trepek a občasné nakvašené poznámky. „Neslyšel jste něco?“ zeptal se náhle Mernorad.

Regli ztuhl a pak se rozběhl ke dveřím ložnice. „Samlano!“ zakřičel. „Samlano!“ Popadl bronzovou kliku a zařval, protože si popálil ruku.

Mernorad s hrůzostrašným poznáním a silou, jaká byla u muže jeho věku nečekaná, strhl ze zdi bojovou sekeru a sekl s ní do dveří. Žár spálil dubové dřevo dveří, takže z nich zbyla jen tenká deska. Těžké ostří ji proseklo naskrz a vpustilo tak do přehřáté ložnice proud vzduchu.

Pokoj vybuchl. Výbuchem vyražené dveře vyletěly v kouli ohně a třísek. Mernorada proměnily plameny v planoucí pochodeň a mrštily jím proti vzdálenější zdi, vyletěly vzhůru a rozbily štukovaný strop. Pak ustoupily zpátky a Reglimu se naskytl pohled do místnosti plné plamenů. Než zemřela, doplazila se porodní bába od postele skoro až ke dveřím. Žár ohně jí ohnul záda, takže rána nožem v jejím hrdle byla rudá a doširoka rozšklebená.

Samlana si sama nejspíš také podřezala krk, ale zbylo z ní málo, aby se to dalo říct s určitostí. Polila postel olejem z lampy a pak se zapálila. Vše, co Regli viděl a co ho s křikem vyhnalo z domu, byl nůž, jaký se nosí ve vysokých botách. Dřevěná střenka byla opálená a holá stopka trčela vzhůru ze Samlanina ohromného břicha.

Samlor se zeptal jednoho uličníka, kde je Hektin chrám. Chlapec zamrkal, pak se rozzářil a řekl: „Aha – Černá jehla!“ Když Samlor seděl na lavici před krčmou proti chrámu, pochopil proč. Chrám byl vystavěný ze šedého vápence. Měl čtvercový půdorys a zastřešovala ho obvyklá kopule. Tu korunoval obelisk původně připomínající vítězství Alara hil Aspar, žoldnéřského generála narozeného v Cirdonu. Alar městu, které ho adoptovalo, přinesl prospěch – stejně jako sobě, proto si mohlo dovolit stavět veřejné budovy jako jeden z projevů okázalosti. Díky povlaku za tři desetiletí pálení dřeva a sušeného trusu, který se usazoval na obelisku, nebylo již vidět žádnou připomínku Alarovy slávy. Ale i tak, nejhorší, co se dalo o Hektině chrámu říct, bylo, že je ohyzdný, špinavý a ve špatné čtvrti – což se dalo říct o většině budov v Asylu, aspoň co Samlor viděl.

Zrovna když si vůdce karavany přihnul ze džbánu kefiru, objevila se v hlavním vchodu do chrámu žena–akolyta. Třikrát zamávala kadidelnicí, lhostejné ulici přezpívala večerní modlitbu a vrátila se zpátky.

Ze dveří krčmy dopadlo světlo. Ven vyšel krčmář s lucernou. „Klid se, chlape, tady je to pro hosty,“ řekl pohlednému mladíkovi, který seděl na druhé lavici. Mladík se postavil, ale neodešel. Krčmář lavicí zapřel dveře, vylezl na ni a na hák vedle vývěsního štítu pověsil lucernu. Její světlo vykrajovalo ze stínu jednorozce

vzpínajícího se na zadních, ten měl ztopořený penis, velký jako roh na jeho hlavě.

Mladík znovu neusedl na lavičku, na které seděl předtím, ale posadil se vedle Samlora. „Žádnej pěknej pohled, co?“ řekl Cirdoňanovi a pokývl ke chrámu.

„Ani oblíbenost nebude asi největší,“ přitakal Samlor. Pozorně si domorodce prohlédl. Odhadoval, kolik by se toho mohl od něj dozvědět. „Aspoň hodinu tam už nikdo nevešel.“

„Nic překvapujícího,“ přikývl mladík. „Víte, většinou chodí až po setmění. A odsud byste je stejně neviděl.“

„Ne?“ otázal se Samlor a upil kefíru. „Je tam zadní vchod?“

„Ne, to ne,“ odvětil domorodec. „Tady pod tím vším je síť tunelů. Uctívači tam chodí z hospod nebo krámků a domů z okolí. Kdo v Asylu chodí k Hektě, chodí tajně.“

Samlor si levačkou pohrával s medailonem s náboženským motivem. „To už jsem slyšel,“ pronesl, „a nechápu proč. Hekta přináší jarní deště... všude, kde je uctívána, je bohyní znovuzrození, plodnosti. Všude, kromě Asyla. Co se tu stalo?“

„Vy jste její vyznavač, že?“ zeptal se mladík, a hleděl na medailon s Hektinou podobiznou.

„Vyznavač, vyznavač,“ ušklíbl se Samlor. „Vodím karavany, nejsem kněz. Jasně, před jídlem dělám Hektě úlitbu... bez ní by tu byla jen poušť a pouště už mám až až.“

Cizincova pleť byla tak bledá, že ve světle lampy vypadala, že je žlutá. „No, povídá se, že předtím tu byla svatyně Dyareely, než ji nechal Alar strhnout a postavit tu svůj chrám. Nic z ní nezbylo, kromě tunelů a ty tu možná byly dřív než město, který bylo postavený nad nimi. Slyšel jste, že v nejspodnějších kryptách má být démon?“

Samlor odměřeně přikývl. „Slyšel.“

„Chlupatý dlouhoocasý démon s cvakajícími tesáky,“ řekl mladík se širokým úsměvem. „Dneska to už zní jako vtip. Lidi na takovýhle věci nevěří. Ale první Hektin kněz zmizel... A loni se vypravil do chrámu Alciros Foin s deseti najatými chlápky, aby našel svojí ženu. Těch deset už nikdo neviděl. Foina našli druhý den ráno na ulici. Byl naživu, i když staženej z kůže.“

Samlor dopil džbáněk kefiru. „To mohli udělat lidi.“

„Potkal byste raději takové lidi než... démona?“ usmál se domorodec.

Oba muži hleděli beze slova na chrám.

„Nechcete se napít?“ zeptal se náhle Samlor.

„Ne,“ odpověděl mladík.

„Říkal jste, že ten chlápek hledal svou ženu?“ zeptal se Cirdoňan, na společníka ani nepohlédl a oči přitom z chrámu skrytém ve stínu nespustil.

„Správně. Povídá se, že tunely tam chodí spousta žen. Rituály plodnosti. Mnozí tvrdí, že nárůst plodnosti mají na svědomí spíš samotní kněží než rituály, ale kdopak se vyzná v ženách?“

„A démon?“

„Podpora plodnosti?“ zeptal se domorodec. Samlor se na něj pořád nedíval, takže nespatriil jeho úsměv, ale tón, jakým to řekl, byl jasný. „Možná, ale lidi povídají všechno možný. Tahle noc je noc pro... pokorný prosebníky, ne?“

Samlor se otočil a usmál. Vycenil přitom zuby jako kočka měřící si krční žílu. „Přesně tak,“ pronesl. „Dá se teda odněkud dostat do – tamtoho?“ Ukázal na druhou stranu temné ulice. „Nebo to jsou jenom řeči? Možná i tady z hospody?“

„Ani ne čtvrt míle západně je noclehárna,“ řekl mladík. „U Dobytčího trhu – jmenuje se U Harlekýna. Povídá se, že dole je síť chodeb, spíš myších děr, co vlastně ani nejsou propojené. Člověk může do jedny vlézt a chodit celý den a nespatrii živou duši.“

Samlor pokrčil rameny. Vstal, zahvízdl na krčmáře za pultem a hodil mu džbáněk. „Jen tak se ptám,“ řekl společníkovi. „Ještě nikdy jsem v Asylu nebyl.“ Samlor sešel na ulici, překročil přitom stružku, kterou už dávno nikdo nečistil. Když se ohlédl, viděl, že domorodec stále sedí s prázdnýma rukama na lavici. Ve světle se rýsoval jeho dokonalý profil jako ze starobylé kameje.

Samlor měl vysoké boty a na tmavé noci a nejistou půdu pod nohama byl zvyklý. Proto si ani nenajal světlonoše. Když procházel kolem strážnice, císařský důstojník zíral na dýku, kterou teď Cirdoňan nesl tasenou v ruce. Samlor ale nevypadal podezřele.

Statný muž, který raději lupiče varuje, než aby je zabil, ale když by bylo potřeba, zvládl by i to. Musím si koupit nový nůž do boty, pomyslel si Samlor; pro teď ale musím vystačit s tím, co mám...

Noclehárna U Harlekýna byla o patro nižší než třípatrové domy okolo. V přízemí bylo plno světla. Skupina otroků svázela ve světle lamp za plaňkový plot na druhé straně ulice hnůj shrabaný z dlažby Dobytčího trhu. Zítra na slunci vyschne a promění se v topivo. Dole v jídelně noclehárny byly asi dvě desítky mužů, většinou obchodníků s dobyt看 ve vesnickém odění z kůže a hrubé, doma tkané látky. V koutě za pultem stála asi padesátiletá číšnice. Zrovna když Samlor vešel, rozhrnul se závěs za barem a objevil se krčmář se soudkem na rameni.

Samlor schoval nůž do pochvy. Kývl na zavalitého hospodského a protáhl se za bar. „Hej!“ zvolal krčmář.

„Nic se neděje,“ zamumlal Samlor a proklouzl za závěsy.

Bylo tam kamenné schodiště vedoucí dolů do sklepení, spoře osvětlené olejovou lampou. Samlor sebral lampu a vydal se dolů. Patro pod halou bylo vykutáno do hlíny. Z ulice sem vedly velké padací dveře, nyní zavřené a zajištěné, zřejmě pro dodávky zboží. Zdi lemovaly regály s láhvemi a soudky. Na konci stály velké čtyřicetigalonové dřevěné sudy na obilí. Jeden z nich byl z tak černého dřeva, že vypadalo jako opálené. Samlor na něj poklepal jílcem dýky, pak poklepal na vedlejší sud, kde se ozval plnější zvuk.

Na schodech zaskřípaly kroky hospodského. V mohutné pěsti třímал palici na vyrazení zátek ze sudů. „Copak ti neřikam, abys šel bokem?“ zachraptěl. „Si myslíš, že stojím o to, aby se říkalo, že vedu démonní bordel?“ Udělal další krok. „Při Ilsovi a jeho sestrách, pro příště si to pamatuj!“

Samlor přehmátl na jílci dýky. Hrotem však stále mířil mimo hospodského. „Nechceme se přece hádat,“ řekl. „Snažme se, ať to tak zůstane.“

Krčmář sešel dolů a odplivl si. „Jasně, tyhle žvásty takovejch nadrženců znám. No, až to s tebou skončím, tak ode mě pozdravuj ty svý kuplíře žalmisty a vyříd' jim, že tudy už žádný další zákazníci nepůjdou!“

„Tak kněží přenechávají svá privilegia za peníze?“ Samlorovi to najednou došlo. „Ale já nepřišel kvůli sexu, kamaráde.“

Ať už tomu krčmář rozuměl nebo ne, vyděsilo ho to víc než pohled na dýku. S polozvednutou palicí se zarazil. Ztěžka polknul. Pak vyjekl hrůzou, odhodil palici do tmy a vystřelil po schodech nahoru. Samlor se zamračil, pokrčil rameny a otočil se zpátky k sudu.

Byla na něm záchytky, která vypadala jako suk, ale kdo věděl, že tam něco takového je, musel ji najít. Zatlačil na ni a sud se rozevřel. Odhalil suchou, temnou, mírně se svažující chodbu. Samlor si přešel Jazykem rty. Koneckonců, to bylo to, co hledal. Zdvedl lampu a osvětlil vstup. Vešel do chodby a zavřel za sebou dveře.

Chodba se kroutila, ale nerozvětvovala. Byla vykopána do těžkého žlutého jílu. V pravidelných vzdálenostech míjel Samlor podpěry ze začernalých trámů takže Samlor nepoznal, z jakého jsou dřeva. Za ním mimo dosah světla se ozvalo drobounké cupitání. Samlor šel pomalu, aby nezhasil plamen lampy, ale přitom stejnoměrně, aby neztratil nervy. Navzdory hanbě, že musel pracovat, byl Samlor Cirdoňanský šlechtic. A v jeho rodině nebyl nikdo, komu by mohl tuto odpovědnost svěřit.

Něco se za ním ozvalo. Aniž se otočil, kopl dozadu. Cvočkovaná podrážka se zabořila do něčeho teplého. Zapištělo to. Nic však nespatrił. Zastavil se a pokračoval, ale nahmatal a sevřel Hektin medailon, Cupitání ho následovalo ve větší vzdálenosti.

Chodba se vnořila do skály a náhle se rozšířila do nízké kruhové místnosti. Samlor se zastavil. Pozvedl lampu a držel ji tak, aby ho světlo neoslňovalo. Místnost byla rozlehlá a prázdná. Ústilo do ní dvacet dveří. Všechny, až na ty, ve kterých stál Samlor a ještě jedny, uzavírala železná mříž.

Samlor sjel rukou na dvousečnou dýku, ale netasil. „Tak si zahraju tu vaši pitomou hru,“ zašeptal. Krátkými kroky obešel po obvodě místnost a vyšel; druhými otevřenými dveřmi. Táhl se za nimi další pustá chodba. Olízl si rty a vydal se chodbou.

Dvojitě zaklapnutí mříží za ním ho nezaskočilo. Samlor vyčkával a přichystal si nůž. Ale ani z jedné strany chodby vytesané do skály se nikdo neobjevil Nikdo a nic. Samlor se vydal dál.

Chodba se zatáčela a s každým krokem mírně klesala. Skála se začala mírně chvět. Chvění bylo sotva znatelné: Nešlo poznat, je-li to hudba.

Chodba se opět rozšířila. Tentokrát takto vzniklá místnost prázdná nebyla. Samlor se otočil a stanul tváří v tvář muži stojícímu vedle dveří. Aspoň to tak na první pohled vypadalo. Jediným pohybem postavy byl však odlesk třepotání plamene na vyleštěném kovu. Cirdoňan přistoupil a strčil do prázdného torza. Bylo to zavěšené kroužkové brnění, nahoře s přilbicí s obličejovým průzorem.

Samlor zaškrábal na článek zbroje. Přimělo ho k tomu podezření, které by si vědomě nepřipustil. Nepřipustil by si ani, že se ho pokouší ověřit. Ukázalo se, že hustě skuté kroužky jsou z mědi pokryté měděnkou. Ostří Samlorova nože však do ní nedokázalo udělat ani škrábanec. „A zatraceně,“ zaklel pod vousy vůdce karavany.

Dotýkal se jedné z páru slavných zbrojí, které vykoval černokněžník Hast-ra-kodi v plameni hořícího diamantu. Legenda praví, že byly vykovány s pomocí dvou démonů, a i když to moderní racionalisté zpochybňovali, nebylo vůbec pochyb, že tato nezničitelná zbroj pokrývala hrdiny celé tři věky z pěti věků světa.

Tehdy před dvanácti stoletími si zbroj oblékli dvojčata Harash a Hakkad a vypochoďovali na prince čaroděje Sterla. Výpravu přepadla v horách bouře a za rozbřesku po ní nezbyla ani stopa. Zbroj, bratři a tři sta ozbrojených mužů zmizelo. Někteří říkali, že se pod nimi otevřela země. Jiní zase, že je všechny spolklý vzdušné příšery se stále dokořán rozevřenými chřtány, jejichž zuby se v blescích blýskaly a hřbety se jim klenuly až vysoko do oblak. Ať už to bylo jakkoliv, zbroje té noci zmizely. To, že jednu zbroj objevil v této podzemní místnosti, bylo pro Samlora prvním hmatatelným úkazem síly, která se plížila těmi chodbami.

Z otvoru na druhé straně místnosti se ozvalo skřípání kovu o kámen, skřípání a cinkání. Samlor se zády opřel o zeď a vtáhl tváře.

Do komory vytesané do rostlé skály vešel kdosi v druhé zbroji od Hasta-ra-kodiho. Padla mu jako ulitá a pokrývala každý kousek jeho těla. S člověkem měla postava společný jen tvar. Neznámý kov

zeleně zářil a tasený meč, který postava třímala ve vyzábělé paži, planul jako zelená pochodně.

„Přicházíš se poklonit Dyareele?“ otázala se postava skřípavým hlasem. Zřejmě ho často nepoužívala.

Samlor postavil lampu opatrně na zem a o krok ustoupil. „Já uctívám Hektu,“ řekl a levačkou ukázal na svůj medailon. „A pár dalších. Ale ne Dyareelu.“

Postava se zasmála a o krok postoupila. „Také jsem uctíval Hektu. Byl jsem jejím knězem – dokud jsem nesešel do těchto chodeb, abych z nich vyhnal zlo, které zde sídlilo.“ Chichot se odrážel od kamenných stěn jako lasička v kleci. „Dyareela mě uložila pokání výměnou za můj život, můj život, můj život... Nosím tuto zbroj. To bude i tvé pokání, Cirdoňane. Oblékni si tu druhou.“

„Nech mě projít, kněze,“ řekl Samlor. Ruce se mu chvěly. Sepjal je na hrudi. Bojový nůž měl v pochvě.

„Žádný kněze,“ zaskřehotala postava a postoupila.

„Človče! Nech mě projít!“

„Žádný člověk, ne člověk,“ pronesla ta věc, pozdvihla meč, který zaplál, až zastínil světlo olejové lampy. „Povídá se, že si svého nože hledíš a máš ho neustále ostrý, prosebníku – vykovali ho ale bohové? Dokáže protnout Hasta-ra-kodiho výtvor?“

Samlor nahmatl bodnou dýku v pochvě na zápěstí, nohou se odrazil od zdi komory a vrhl se vpřed. Zbroj nezbroj, kněz nebyl žádný bojovník. Samlor levačkou vykryl jeho ruku s mečem a pravičkou vrazil dýku bez ostří postavě do hrudi. Dýka projela kroužky jako nit ouškem jehly. Obrněná pěst postavy zasáhla Cirdoňana a roztrhla mu kůži na tváři. Samlor mezitím dýku vysvobodil a znovu ji vnořil zbrojí mezi žebry až do plic.

Postava se zapotácěla. Meč třeskl o kamennou podlahu. „Co–?“ vypravila ze sebe. V nezničitelné přilbici to zakloktalo a zabublalo. Ze zářící zbroje trčela rukojeť dýky jako tmavý nádor. Postava ji oběma rukama tápavě nahmatala. „Kdo jsi?“ zašeptala. „Ty nejsi muž, nejsi...“ Svaly a šlachy povolovaly, jak se mozku, který je kontroloval, nedostával kyslík. Jedno koleno se podlomilo a postava se zhroutila na zem. Zelená záře se z ní linula jako krev z hadru, kapala na zem a vpíjela se mezi kameny.

„Kdybys ty byl mužem, když bylo třeba,“ pravil ostře Samlor, „nemusel bych tady teď být.“

Převrátil postavu, aby vytáhl dýku zaklíněnou mezi žebry. Krev řinoucí se z nosu a úst zamazala celý předek přilbice. K Samlorovu překvapení zela zřepředu kroužková zbroj rozevřená dokořán. Byla připravená, aby ji stáhl a navlékl si ji někdo jiný. Tělo v ní bylo svraštlé, s kůží bílou jako larvy zavrtané pod kůrou stromů.

Samlor palcem a ukazováčkem otřel bodnou dýku. Tenký proužek krve byl jedinou stopou, že pronikla mezi kroužky zbroje a zabila. Cirdoňan zanechal obě zbroje v místnosti. Své nositele neochránily. Čarodějná zbroj a její vymyšlenosti byly pro ty, kdo je uměl ovládat. A Samlor moc dobře věděl, že je jenom člověk.

Chodba se zatáčela a ústila do úzké, sto kroků dlouhé chodby. Chodbu na obou koncích uzavírala pevná skála. Její protější stěna však byla umělá – tvořily ji šestiúhelníkové desky z čediče o průměru málo přes jednu stopu. Po průchodu ani památky. Samlor si vzpomněl, jak za ním zaklaply železné mříže. Připadalo mu, že od té doby už uplynuly celé věky. Bezmyšlenkovitě si otřel pravou ruku o stehno.

Vůdce karavan přešel pomalu z jednoho konce chodby na druhý. Čedičové desky byly jedna jako druhá až do výšky deseti stop, kde byl strop ze skály, na které byly stopy nástrojů po kutání. Samlor hleděl z ústí chodby na čedičovou stěnu. Věděl, že olej v lampě dochází a že nemá čím ho doplnit.

Po chvíli pohlédl na zem. Veden náhlým popudem si rozepnul poklopec a vymočil se na zeď. Proud ji postříkal a stékal doprava do neviditelného žlábků vyhloubenému desítkami kročejí. Po třiceti stopách se moč v loužičce zastavila. Odraz světla lampy rušily skvrny prachu, které se na ní vytvořily.

Samlor pozorně zkoumal desky nad loužičkou moči. Hudba zde byla hlasitější. Přiložil špičku nože na jeden šestiúhelník a čelo přitlačil na konec rukojeti. Vyvalily se jasné a triumfální tóny vodních varhan, které hrály kdesi ve spleti chodeb. Samlor opět schoval nůž do pochvy, pozvedl lampu k hlavě a začal prohlížet desky. Vyleštěný povrch jedné desky v úrovni pasu byl osahaný a

zmatněly potem. Samlor na ni zatlačil a ze zdi se vyklopila sousední deska.

Vyklopená deska byla silná asi jen na šířku dlaně, ale lampa za ní neodhalila místnost, ale tunel. Jeho stěny tvořily boky sousedních čedičových sloupů asi dvacet stop dlouhých. Aby se dostal dál, musel by se Samlor proplížit dírou širokou sotva pro jeho ramena; a druhý konec nebylo vidět.

Samlor byl zvyklý pracovat pod otevřeným nebem. Ze všech sil se snažil nemyslet na tuny skály nad svou hlavou. Neměl na výběr, jen tu krysí díru... musel jí prolézt. Muž musí kontrolovat svou mysl, jinak to není muž...

Cirďoňan odložil lampu na zem. Stejně za pár minut zhasne. Kdyby se jí pokoušel vzít s sebou do tunelu, ihned by v něm spálila všechen vzduch. Vytáhl bojový nůž a s pažemi nataženými před sebou se vsoukal do otvoru. Zezadu pronikl kolem jeho těla poslední záblesk světla, ale černý čedič pohltil i ten.

Postupoval tak, že tápal špičkami bot a levou dlaní a rameny a pánví se soukal a odíral o skálu. Samlor sice dýchal mělce, ale ještě než urazil tolik, kolik sám měřil, byl vzduch vydýchaný. Halil ho jako těžká deka, píd' po pídí se jím prodíral temnotou. Obklopila ho hudba z vodních varhan.

Špička nože zacinkala o krycí desku. Samlor se přitáhl blíž, pomodlil se k Hektě a levou rukou praštil do desky. Kámen se vyklopil. Spolu s hudbou z varhan zaplavil Cirďoňana i dýchatelný vzduch.

Samlor se s velkou úlevou soukal ven. Ani ho nenapadlo se starat, co by ho venku kromě čerstvého vzduchu mohlo čekat. Rukama se vzepřel o podlahu a drápal se nohama ven. Vylezl na rovné straně půlkruhovitě místnosti. Místnost osvětlovaly do okrova desky klenutého stropu padesát stop nad jeho hlavou. Určitě se ještě nerozvednilo. Samlor nedokázal přijít na nic, co by mohlo být zdrojem tak jasného intenzivního světla.

Vodní varhany se musely nacházet dál od této klenuté místnosti, ale hudba svou silou rozechvívala její stěny. Vysoké tóny zněly smyslnou láskou, z nízkých vanul strach, hluboký a černý, takový, jaký už hodiny seděl Samlorovi v břiše. Smyslná touha a bezhlavá

nenávist se střídaly, rozechvívaly a tryskaly svatyní. Frustrovaný Samlor sevřel dýku. Jen vlásek chybělo, aby ho v prázdné místnosti popadl amok. Pak se ovládl, zhluboka nadýchl a schoval zbraň do pochvy, až ji bude opravdu potřebovat.

Oblouk v protější zdi prozrazoval dveře. Samlor jimi prošel. Cítil odřeniny od čediče a tříslo, které si natáhl při zápase s postavou ve zbroji. Už nejsem nejmladší, pomyslel si. Pak se mu na tváři objevil úsměv, který se naprosto hodil k hudbě, jež zněla kolem něj: koneckonců problémů se stárnutím bude nejspíš brzy ušetřen.

Svatyně byla vystlána polštáři a těžkým brokátem. Byl tam i masivní nábytek. Jeho tvar byl neobvyklý, ale funkce byla v tomto prostředí zřejmá. Samlor prochodil křížem krážem kus světa a ledacos viděl, ale vkus měl prostý. Pomyslel na Samlanu a opět ho popadl vztek. Tentokráte nepopadl nuž, ale pohladil Hektin medailon. Kopl do stojanu s rákoskami. Zachřestily o konstrukci z ebeny s hedvábnými pouty. Po straně měla kladky a páky, kterými se dala nastavovat vzájemná poloha tří rámů.

Není to pomsta za ní, pomyslel si Samlor zuřivě. To je za domov, za čest pánů Kodrixů z Cirdonu. A možná – možná za Hektu. Nikdy nebyl moc pobožný. Vždycky si myslel, že nejlepší by bylo, kdyby si bohové vyřizovali své záležitosti mezi sebou... ale existují věci, které každého muže –

Tak tohle byla lež. Vůbec ne každého muže. To určitě jenom Samlor hil Samt a nejspíš na celém světadíle žádný druhý takový zatracený blázen. Dobře, budiž; je blázen a fanatik, a než noc skončí, prolíje krev takzvaného démona nebo se aspoň o to pokusí a vypustí přitom duši.

Protože světlo dopadalo shora, všiml si Samlor basreliéfů nejdříve jenom jako stínohry na zdech. Když přecházel ke klenutému vchodu, jejich detaily mu vyrazily dech. Zastavil se a začal si je pozorně prohlížet.

Desky s řezbami byly v leštěném kameni uspořádány v pásech. Tváře na každé z nich byly vyvedeny do nejmenších detailů, šlo nejspíše o portréty. Žádnou z postav však Samlor nepoznal. Prohlížel si reliéfy na stěnách a zjistil, že pásy pokračují až do střešní klenby. Nedalo se poznat, kdy a jak byly vytesány. Vůdce karavan dokonce

ani nepoznal, co je to za kámen. Byl hladký a žilkovaný, ale očividně tvrdší než mramor.

Nejdůležitější ze všeho byl čas. Samlor věděl, že mu možná zbývá jen pár minut života, ale začal si prohlížet řady reliéfů. Jedna skupina jasně vyobrazovala neočekávanou podobnost mezi „čarodějem“ Has-to-ra-kodim a „bohyní“ Dyareelou. Samlor hleděl na závěr skupiny vyobrazení, nevydal ani hlásku a jen ztěžka polykal. Byl nevýslovně rád, že se neoděl ani do jedné ze zbrojí, když k tomu měl příležitost.

Desky byly plné krveprolití a útlu. Stovky míst a stovky příležitostí, kdy králové a kněží potírali uctívače Dyareely. Rituály živořily v temnotách a pak znovu propukaly – rakovina prorůstající z černoty ukryté zde v klenbách pod Asylem. Svatyně v pustině, než zde vyrostlo město. A dokonce i potom, když tu vzniklo hlučné, páchnoucí mraveniště bez pevné ruky, tu nikoho nenapadlo hledat srdce Zla, protože ho pařáty Zla pevně svíraly.

Alar hil Aspar – neomalený přivandrovalec, reformátor, rozkurážený svým triumfem nad bandity – nakonec srovnal zdejší svatostánek Dyareely se zemí. Místo toho, aby ruiny posypal solí, vztyčil tam chrám Hekty, bohyně ze své domoviny. Alar, pošetilý blázen, si myslel, že tím to skončí.

Hned nad klenutým vchodem byla kamej. Od reliéfů ji oddělovaly břečťanové listy. Samlor si jí všiml, když se mu udělalo nevolno z toho, co viděl kolem. Chodbami paláce na ní skotačila skupinka žen doprovázená pištcem. Ženy nesly zvířátka a obrázky, které rozhodně neměly jen symbolický význam. Samlorův pohled však upoutaly především pištčovy rysy. Cirdoňan tiše zaklel a natáhl ruku, aby se kamene dotkl. Byl hladký a studený.

Souhlasilo to. Až moc.

Samlor prošel dvoukřídlovými dveřmi uzavíracími klenutý vchod. Za nimi čekal lučištník a hlídal schodiště. Otočil se a vykřikl. Vzorovaná zástěna se otevírala ke klenutému vchodu. Kryla tak léčku před někým, kdo půjde dolů po schodech. Avšak soudě podle lučištníkovy paniky, už jen pouhý pohled na něco, co přišlo ze svatyně, by ho přimělo k útěku.

Samlor přežil příliš mnoho útoků, aby ho nějaký zastihl naprosto nepřipraveného. S výkřikem, aby lučištníka ještě více vyděsil, skočil dopředu. Lučištník ucukl před Samlorovou levačkou, která mu mířila na oči, a porazil zástěnu. Tětiva zadrnčela a šipka odštípala třísku z obložení dveří a odražená prolétla jejich pohupujícím se křídlem. Samlor srazil útočníka a ležel mu na nohou. Konečně vytasil nůž a sekl jím lučištníka do tváře. Ten opět vykřikl a vykryl ránu kuší. Samlorův nůž se do ní zasekl jako sekera do špaluku. Tři lučištníkovy prsty odletěly.

Lučištník zmrzačení nevnímal a snažil se Samlora praštit kuší. Ta mu ale vyklouzla. Všiml si své levé ruky; pahýlů, ze kterých tryskala krev a napůl useknutého ukazováku. Vykřikl zděšením. Výkřik vzápětí udusilo zvracení.

Samlor se posunul a přitiskl pod sebou útočnickovo tělo. Z pravé nebránící se ruky mu vykroutil kuší. Na opasku měl toulec se železnými šipkami. Těch si ale Samlor nevšímal: byly nalevo, a tak už neznamenal hrozbu. Zvracející muž byl oblečen do šarlatovozlaté uniformy Regliho domu.

Cirdoňan se honem rozhlédl. Kromě točitého schodiště vedoucího ke svítícím panelům sto stop nad ním nic neviděl. Zamával přemoženému nožem před očima a potom mu přitiskl hrot na nos. „Chtěls mě zabít,“ pravil tiše. „Pověz mi proč, nebo přijdeš o víc než jen o pár prstů.“

„Ó Sabellie, Sabellie,“ sténal zmrzačený družiník. „Zničilš mě, ty svině.“

Samlor švihl ostrím stranou, protože věděl, že druhý bude sledovat kapky krve, které z něho odlétly. Nemýlil se. „Tak povídej, človíčku,“ řekl vůdce karavan. „Proč seš tady?“

Zraněný muž ztěžka polknul. „Můj pán Regli,“ řekl a zavřel oči, aby neviděl nůž ani krev. „Říkal, že jsi zabil jeho ženu. Všechny nás na tebe poslal.“

Samlor mu přiložil špičku nože pod levé oko „Kolik?“

„Tucet,“ zamumlal. „Všechny strážný a kromě toho i nás vozky.“

„Stráž?“

„Ach, bohové, dej to pryč,“ zasténal družiník. „Skoro mi to –“ Samlor o palec hrot oddálil. „Ne, Stráž ne,“ pokračoval družiník. „Můj pán to chce vyřídit sám, aby z toho nebyl skandál.“

„A kde jsou ostatní?“ Hrot poklesl, pošimral řasy a zase se neškodně vznesl.

Poraněný muž ztuhl. Rychle dýchal ústy, jako by ho lapaný vzduch měl zachránit, aby mu nůž neprořízl hrtan. „Všichni si myslí, že utíkáš do Cirdonu,“ zašeptal. „Nechal jsi tam plášť. Sebral jsem ho a vzal k S'danzo, co znám. Je to většinou lhářka jako všichni S'danzové, ale občas ne... Řekl jsem jí, že jí zaplatím za to, kde tě najdu. Nakonec jsem to z ní dostal, když se šest kámošů muselo postarat o jejího chlapíka kováře. A ona, ona popsala, kde tě můžu najít. Poznal jsem to, doprovázel jsem paní Samlanu–“

„Sem?“ Samlorův hlas i nůž se zachvěly. Smrt tu najednou byla mnohem víc přítomná, než kdy byla od prvních chvil bitky.

„Pane, pane,“ žadonil přemožený. „Jenom sem. Přísahám při prachu mé matky!“

„Tak pokračuj.“ Nůž se ani nepohnul.

Muž polknul. „To je všechno. Čekal jsem tady, nikomu jsem to neřekl, pan Regli vypsál na tvou hlavu tisíc reálů... a... a S'danzo říkala, že to setkání přežiju. Ach, bohové, ta děvka, ta děvka...“

Samlor se usmál. „Až do teď ti nelhala,“ řekl. Úsměv zmizel. Nahradil ho ponurý výraz, krutý jako čelo ledovce. „Poslouchej,“ pokračoval a zvedl se na jedno koleno. Svého zajatce přišpendlil spíš psychologickou převahou než váhou svého těla. „Sestra mě požádala o nůž. Řekl jsem jí, že jí ho dám, když mi poví proč.“

Cirďoňanovu tvář zrůznila křeč. Zajatec zamrkal na chvějící se špičku nože. „Řekla mi, že to není Regliho dítě,“ pokračoval Samlor. „Kdo by si to taky myslel, když tady tak čenichala? Řekla ale, že se do ní dostal démon... a že ji pořád sužoval. Zneužíval ji, řekla. Zneužíval. Po úvaze se pokusila to potratit, ale před krámkem, kde si byla koupit byliny, na ni čekal Hektin kněz s Reglim. Potom už s ní pořád někdo byl, ve dne v noci. Chrám Hekty chtěl, aby se dítě narodilo. Samlana řekla, že nůž chce, aby dítě zabila, když se jí ho pokusí vzít... a já jí věřil, i když jsem věděl, že hned po porodu nebude ve stavu někoho podřezat.“

Nejspíš to věděla taky: Byla ale odhodlanější, než jsem si myslel. Moje sestřička mohla tvrdohlavost rozdávat.“

Samlor se zachvěl. Pak chňapl zajatce za halenu a začal ji rozřezávat. „Co to děláš?“ zeptal se s obavami družiník.

„Svážu tě. Někdo tě tu najde. Já jdu vykonat, proč jsem sem přišel. Potom z Asyla odjedu. Pokud budu moci.“

Krev ze zajatcovy tváře smývaly čůrky potu. „Při sladké bohyni, to nedělej,“ žadonil. „Svázat, ne – to ne. Tys tu nebyl, když... tu byli ostatní. Ty–“ jazykem si olízl rty a zavřel oči. „Zab mě sám, když musíš,“ zašeptal tak tiše, že to bylo málem možné jen přechíst z jeho rtů. „Nenechávej mě tady.“

Samlor vstal. Levou pěst měl zaťatou, v pravé držel skloněnou dýku. „Vstaň,“ přikázal. Regliho družiník s očima rozšířenýma strachem poslechl. Zády se opřel o zeď, levou ruku držel nahoře u ramene, ale vyhýbal se pohledu na ni. Přetáté tepny se stáhly. Pohyb některé z nich pootevřel, ale krev z nich jen prosakovala a neprýštila jako na začátku. „Pověz Reglimu, že jsem po svém napravoval rodinnou čest, stejně jako to udělala sestra,“ řekl Samlor. „Neříkej mu ale, kde mě najde, nebo jak. Musíš to slíbit, jestli chceš odejít.“

„Přisahám!“ vykoktal muž. „Při všem, co chceš!“

Vůdce karavan se opět usmál. „Už jsi někoho zabil, chlapče?“ zeptal se nenučeně.

„Já sem vozka,“ odvětil muž s nervózním zamračením. „No... ne.“

„Jednou jsem roztrhal muže žhavými kleštěmi,“ pokračoval Samlor tiše. „Byl to vůdce kmene. Vzal si od nás mýtné, ale pořád se nás snažil připravit zezadu karavany o pár koní. V noci jsem se propířil do vesnice, vytáhl ho z postele a odvěkl do tábora. Ráno jsem ho vystavil na ukázkou ostatním.“ Cirdoňan se natáhl a očistil si nůž o rukáv mužovy haleny. „Neporuš slovo, které jsi mně dal, příteli.“

Regliho muž se protáhl k točitému schodišti. Na každém z prvního tuctu schodů se přes rameno na Cirdoňana ohlížel. Když se ten za ním nevrhl, ani nehodil nůž, jak se bál a očekával, vyběhl družiník dalších dvacet schodů bez zastavení. Z výšky shlédnul dolů a zavolal: „Ještě jednu věc, pane.“

„Ven s tím,“ vyzval ho Samlor.

„Otevřeli paní Samlanu, aby dítěti vystrojili vlastní pohřeb.“

„Ano?“

„A to nevypadalo jako démonův zplozenec, jak si říkal,“ zavolal Regliho muž. „Byl to krásný chlapeček. Až na tvůj nůž, který měl v hlavě.“

Samlor vběhl na schody. Tápavých kroků muže nad sebou na točitém schodišti si nevšímal. Nahoře bouchly dveře. Po nešťastném vozkovi zůstaly jen skvrny krve na zábradlí. Měl zůstat u svých koní, pomyslel si Samlor. Nahlas se zasmál. Moc dobře věděl, že ten epitaf se hodí i pro něj. Pořád měl ale lepší představu, do čeho se to vlastně dostal než ubožák vozka... i když jen bohové vědí, jakou má šanci se z toho dostat živý. Jestli je ten chlápek, kterého hledal, opravdový čaroděj, a ne jako Samlor, který se na toulkách světem naučil pár kouzel, brzo bude po všem.

Dveře na konci schodiště se otevíraly ven. Samlor do nich strčil prsty a čekal, až se mu zklidní srdce i dech. Stál tam a levačkou svíral madailón s želví hlavou. V pravačce měl nůž. Mířil k zemi, v tu chvíli nebyl hrozbou, ale – byl připraven.

Strčil do dveří a otevřel je.

Na druhé straně sloužil jako tajný vchod panel ve zdi. Byl pomalován geometrickými vzory, stejnými jako v chodbách chrámu. Vlevo vedla chodba k okovaným hlavním dveřím. Vozku, který tam ležel, šlo poznat podle utržené zmrzačené levé ruky a uniformy. Jinak z něj zbyly jen kusy masa a kostí, žádný z nich nebyl větší než zbytek levé ruky. Za stávající situace se Samlor lítostí nad tělem nerozplýval.

Cirdoňan si povzdechl a otočil se doprava. Závěsy z mosazných kuliček prošel do svatyně Hekty. Tam na něj čekala postava, kterou hledal.

Skrytými průzory v kopuli sem dopadalo tlumené šedé světlo rozbřesku. Zrcadla byla uspořádána tak aby osvětlovala šklebící se zlatou želví Hektinu tvář ve vrcholu kopule pod obeliskem. Teď však bylo světlo nasměrováno dolů do velkého sálu na postavu stojící uprostřed mozaiky s květy. Vlasy čekajícího muže zářily jako

planoucí koruna. „Noc byla k tobě laskavá, příteli?“ zvolal Samlor a popošel kupředu.

„Laskavá,“ pokývl tázaný. Po obvyklých Hektiných kněžích a akolytech nebylo ani stopy. Sál byl jasný, jako by světlo živila krása čekajícího muže. „Jak vidím, i k tobě byla, ty Hektě oddaný.“

„Žádný oddaný,“ řekl Samlor a udělal další krok stejně nedbale, jako se mu v pravačce kýval nůž. „Jenom muž, který hledá démona, jenž zapříčinil smrt jeho sestry. Stačilo, abych se včera v noci díval na lavičku přes ulici, co?“

Hlas druhého muže byl sytý tenor. Měl zabarvení, které v něm včera v noci, když se Samlorem hovořil o Hektě a Dyareele, chybělo. „Hekta neustále posílá své oddané a já... já se s nimi vypořádávám. Potkal jsi prvního z nich, toho kněze?“

„Přišel jsem, abych našel démona,“ pravil Cirdoňan a velmi pomalu postupoval, „a zatím to je ubohý šílenec, který přesvědčil sám sebe, že je bůh.“

„Já jsem Dyareela.“

„Jsi člověk, který uviděl dole starý reliéf, který se mu podobal,“ odvětil Samlor. „To ti pomátlo rozum a ty jsi mátl rozum ostatním... Sestra byla přesvědčená, že její dítě bude vypadat jako člověk, ale bude to démon. Zabíla ho ještě ve svém lůně. To byl jediný způsob, jak ho mohla zabít, protože by jí nikdy s Regliho dědicem nenechali o samotě, když se pokusila potratit. Taková škoda, protože to bylo dítě, jenom že šílencovo.“

Muž se sluneční korunou uchopil u krku svou bílou tuniku a s nečekanou silou ji roztrhl až dolů. „Já jsem Dyareela,“ prohlásil. Pravé ňadro mu viselo, značně větší než levé. Mužské genitálie měl normálně veliké, ochablé, skrývající vulvu, která musela být za nimi.

„Tamten tam,“ prohlásilo stvoření a ukázalo ke zdi, za kterou ležel vozka, „přišel prolévat krev bez mého svolení.“ Nahá postava se zachichotala. „Třeba tě vykoupu v jeho krvi, ty oddaný,“ řekla. „Třeba to bude začátek tvého pokání.“

„Malej šílenej hermafrodit, který zná pár kouzel,“ řekl Samlor. „Už nikomu žádné pokání ukládat nebudeš, ty zmetku. Jsi potrhlý a na takový mám svoje kouzlo. Moje sestra za moc nestála, ale za to, cos jí provedl, dostanu tvoje srdce.“

„Budeš mě teda zaklínat Hektou, horoucně oddaný?“ zeptalo se stvoření, zasmálo se melodickým hlasem a rozpráhlo paže na uvítanou. „Její chrám je mým chrámem, její služebníci jsou mými služebníky... krev jejích vyznavačů je krví mně obětovanou!“

Samlor byl dvacet stop daleko, napůl odvrácený. Levačkou sevřel medailon. Doufal, že mu to poskytne čas dokončit kouzlo. „Vypadám snad jako kněz, abych mluvil o bozích?“ řekl. „Pozor na můj nůž, šílenče.“

Ten se usmál a čekal. Samlor zvedl těžké ostří, od kterého se odrazil sluneční paprsek. Dvojité ostří se zablesklo.

„Při Zemi, která ho zrodila,“ vykřikl Samlor „a při Duchu, který mu dal tvar;

při jeho jílci stříbrným drátem opleteným;

při chladném železe jeho ostří a při žhavé výhni, která ho ukovala;

při krvi, kterou pil, a duších, které spořádal –
tvůj čas nadešel!“

Samlor vrhl nůž. Zableskl se, jak se točil. Ostří bylo vepředu a asi na šířku dlaně od směřující se tváře, když vybuchl v blesku a zahřmění, které otřáslo celým městem. Otřes odhodil Samlora dozadu. Z nosu a uší mu tekla krev. Vzduch byl plný prachu a omítky z fresek na stropu.

Dyareela tam stál, ten samý úsměv, paže triumfálně rozhozené, rty doširoka rozevřené chraplavým smíchem. „Mně obětovaný!“

Z vrcholu kopule se rozběhlo síťoví jemných prasklin. Samlor vrávorál, zalykal se prachem a věděl, že když bude mít štěstí, umře rychle.

Od stropu se utrhlá pozlacená bronzová hlava bohyně Hekty. Jako dvěstětunová šipka z kuše udeřila Dyareelu do vzhůru hledící tváře. Podlaha pod ní pukla. Vápencový obelisk se neznatelně naklonil a pak zmizel z dohledu. Zem se zatřásla pod hrozným úderem.

Samlorovi ujely nohy po tom, co zbylo z Regliho vozky. Otřes ho vrhl na dveře. Nebyly zavřené. Cirdoňan vypadl na ulici. Vzápětí otřesený chrám následoval obelisk do jeskyně, která se pod ním rozevřela. Zaznělo to jako nejnižší tón božských varhan.

Samlor se natáhl do prachu ulice. Všichni lidé kolem něj křičeli a kamsi ukazovali. Cirdoňan se překulil na záda a díval se na hroutící se chrám. Nad ruinami se zvedl oblak zářícího prachu. I bez patřičné dávky fantazie měl tvar želví hlavy.

Ovoce Enlibaru

Lynn Abbey

Háje pomerančovníků na kopcovitých úbočích. To bylo všechno, co zůstalo z legendární slávy Enlibaru. Mezi pokroucenými dlouhověkými stromy živořili ponížení potomci vládců impéria, které zastíňovalo Ilsig i Ranke. Každý nezralý plod balili do listů pro dlouhou pout' s karavanou. S každou úrodou si znovu připomínali své legendy. Kdysi pyšné rodiny přežily jen díky umnému vyprávěčství. Ve splétání záhad je předčili jen S'danzové. Ale stejně jako babizny S'danzů kořenili legendy špetkou pravdy, a tím nedávali skeptikům šanci.

Pomeranče z Enlibaru putovaly do Asyla jednou za rok. Když byly jako pěst velké plody téměř zralé, naložil jimi Hákon, prodavač sladkostí, svůj vozík a jel je prodávat do města i do stánků na bazaru. Za těch pár dnů vydělal dost peněz, aby manželce a dětem koupil drahé cetky, milence zaplatil bydlení na další rok a ještě mu zbylo dost zlata, které dal Gonfredovi, jedinému poctivému zlatníkovi ve městě.

Cena každého pomeranče byla taková, že Hákon ignoroval nepsaný zákon bazaru a vždy vyhradil nejlepší část své nevelké zásoby pro stálé zákazníky v Guvernérově paláci. Přihodilo se však, že dva z těchto vybraných plodů se otloukly. Hákon se rozhodl, že je neprodá, ale podělí se o ně s přáteli, kovářem na bazaru Dubrem a jeho mladou ženou Illyrou, která je poloviční S'danza.

Zručně nařezal slupku vykládaným stříbrným nožíkem, který byl vyhrazen jen k tomuto účelu. Když odtáhl ruce, Illyra nadšeně vydechla. Hrubá nerovná kůra se rozevřela a odhalila tmavou dužinu. Illyra vzala jeden dílek dužiny a na hřbet ruky si z ní vymačkala

šťávu. Špičkou jazyka ji slízala. Tak se patřilo vychutnat delikátní chuť krvavě rudého ovoce.

„Tyhle jsou nejlepší, lepší než byly loni,“ prohlásila s úsměvem.

„To říkáš každý rok, Illyro. Čas ti zahalí paměť a ta chuť ji zase přivolá.“ Hákon vysál ovoce s menším potěšením. Rty měl potřísněny Znamením Enlibaru. „Když už mluvíme o zahalování paměti – Dubro, vzpomínáš, asi před patnácti lety, jak po městě běhal na smrt bledý kluk s divokýma očima a vlasy jako sláma?“

Hákon sledoval, jak Dubro zavřel oči a v zamyšlení se opřel. Kovář byl sice o nemálo mladší než on, ale jeho úsudky byly vždy pomalé, rozvážné a naprosto spolehlivé. Illyra se v té době batolila okolo máminy sukně, takže Hákona ani nenapadlo se jí zeptat. Čekal, jak Dubro odpoví, a ani se na ni nepodíval. Kdyby tak učinil viděl by, že se chvěje a že krvavé kapky mizí v jemném prachu pod její židlí.

„Ano,“ pravil Dubro, aniž otevřel oči. „Pamatuju si jednoho takovýho: tichý, bledý... protivný. Několik let žil s posádkou a pak zmizel.“

„Poznal bys ho po takový době?“

„Ale kdepak. Byl to ten druh kluka, co pořád vypadá jako dítě, a když se stane chlapem, už v něm nikdy po dítěti nenajdeš ani stopu.“

„A nevzpomeneš si, jestli se nejmenoval „Walegrin“?“

Illyry si nikdo nevšímal. Skousla si jazyk, a než si toho mohli všimnout, potlačila náhlý příval paniky.

„Moh by... ale ne, říct jistě to nemůžu. Pochybuju, že jsem s tím klukem vůbec kdy mluvil a jmenoval ho.“

Hákon pokrčil rameny, jako by to bylo jen jalové povídání. Illyra dojedla svůj díl pomerančů a vešla do rozviklaného stánku. Zapálila, tam tři homolky kadidla a s konvicí vody se vrátila k mužům.

„Illyro, zrovna jsem se ptal tvého manžela, jestli by se mnou nešel do Paláce. Musím princovi donést dva pytle pomerančů a s dalším párem rukou by to bylo snazší. Říká ale, že tě tu nechce nechat samotnou.“

Illyra zaváhala. Vzpomínky, které Hákon vyvolal, jí pořád kroužily v hlavě. Ale jak sám řekl, bylo to před patnácti roky. Hleděla na zamračenou oblohu.

„Ne, to jsou zbytečné starosti. Nejspíš bude pršet a stejně jsi tento týden všechny obral o peníze za pomeranče,“ řekla s nucenou veselostí.

„No tak vidíš, Dubro – zbytečná starost. Uhas oheň a vyrazíme. Budeš zpátky, celej zpocenej, ještě než začne pršet.“

Illyra přihlížela, jak odcházejí. Kovárna byla plná strachu, strachu z nejasných dětských vzpomínek. Obrazy, o kterých nikomu neřekla. Ani Dubrovi. Ani Dar S'danzů jí nedokázal povědět, zda to byla pravda nebo iluze. Několika hřebeny si upravila vlnité černé vlasy a vrátila se zpátky dovnitř.

Postel skryly křiklavé přehozy a její mládí vrstvy černidla. Illyra byla připravená přivítat zákazníky. Stížnost na prodej pomerančů rozhodně přehnaná nebyla. Hákonovy zásoby se totiž rychle zmenšovaly. Už dva dny jí nepřišel ani jeden zákazník. Osamělá a nudící se pozorovala v šeru dým kadidla. Jeho nekonečné kroutící se stužky dýmu ji odnášely kamsi pryč.

„Illyra?“

Těžký závěs rozhrnul nějaký muž. Illyra ho podle hlasu nepoznala. Podle siluety byl vysoký jako Dubro, ale ne tak rozložitý.

„Illyra? Řekli mi, že tady najdu Illyru, babiznu – věštkyni.“

Ztuhla. Jakýkoliv tazatel mohl S'danze její věštbu zazlívát, bez ohledu na to, že byla pravdivá, a snovat proti vědmě pomstu. Zrovna nedávno ji ohrožoval muž v purpurovzlaté livreji z Paláce. Ruka jí sjela pod záhyby ubrusu a z pochvy přibité k noze stolu vytáhla tenkou dýku.

„Co chcete?“ Hlas měla pevný. Byl to spíš pozdrav platícímu tazateli než hrdlořezovi.

„Mluvit s tebou. Můžu dál?“ Zastavil se a čekal na odpověď. „Vypadá to, že jsi nadmíru podezřívavá. S'danzo. Máš tu hodně nepřátel, sestřičko?“

Vstoupil do místnosti. Závěs za ním klesl. Illyra tiše pustila dýku z ruky do záhybu sukně.

„Walegrin.“

„Tak rychle jsi si vzpomněla? Takže jsi po ní zdědila Dar?“

„Ano, zdědila. Ale dnes ráno jsem se dozvěděla, že jsi se vrátil do Asyla.“

„Před třemi týdny. Vůbec se to tu nezměnilo, snad jenom k horšímu. Doufal jsem, že dokončím svou záležitost, aniž bych tě musel rušit, ale vyskytly se komplikace a pochybuju, že by mi jiný S'danzo pomohl.“

„S'danzové nikdy nezapomínají.“

Walegrin se usadil na jednu z Dubrových židlí. Do tváře mu padlo světlo ze svícnu. Strpěl to. Přesně jak řekl Dubro, ve tváři mu nezůstalo po mládí ani stopy. Byl vysoký, bledý a hubený jako silní muži, kterým měkké tkáně těžkou námahou zmizely. Vlasy měl vyšisované jako slámu, spletené do čtyř silných copů. K tomu měl bronzovou čelenku. Dokonce i na Asylum představoval exotickou barbarskou postavu.

„Spokojená?“ otázal se, když jí pohled klesl zpátky k sametu před ní.

„Velmi se mu podobáš,“ odvětila pomalu.

„Neřek bych, 'Lyro. Moje chutě nejsou rozhodně stejné jako našeho otce – takže toho se bát nemusíš. Přišel jsem, abys mi pomohla. Pomohla jako opravdová S'danzo, jako by mi mohla pomoci tvá matka. Můžu ti zaplatit zlatem, ale mám i jiné věci, které by tě mohly lákat víc.“

Sáhl pod bronzem pobitou suknici a vytáhl těžký Semišovův měšec, který neotevřený položil na stůl.

Začala ho otvírat. Naklonil se dopředu a pevně jí sevřel zápěstí.

„To jsem nebyl já, 'Lyro. Tu noc jsem tam nebyl. Utekl jsem pryč, stejně jako ty.“

Jeho hlas přenesl Illyru o patnáct let zpátky a rozmetal všechny nejasnosti jejích vzpomínek. „Já jsem byla tehdy dítě, Walegrine. Malé děcko, sotva mi byly čtyři. Kam jsem mohla utéct?“

Pustil jí zápěstí a posadil se zpátky na židli. Illyra vysypala měšec na stůl. Z korálových náhrdelníků a náramků jich poznala jenom několik, ale uvědomila si, že hledí na šperky své matky. Zvedla modré skleněné korále navlečené na šňůrce z jemného hedvábí.

„Tyhle byly znovu navlečeny,“ řekla prostě.

Walegrin přikývl. „Krev potřísnila hedvábí a zapáchalo to. Neměl jsem jinou možnost. Ostatní jsou ale, jak byly.“

Illyra pustila korále zpátky na hromádku. Věděl, jak na ni. Celá hromádka nestála ani za jeden zlaták, ale pro ni měla větší cenu než celý zlatý poklad.

„Nu, tak co ode mě chceš?“

Odsunul cetky stranou a z druhého měšce vytáhl jako dlaň velký střep keramiky a jemně ho položil na samet.

„Pověz mi o tomhle všechno: kde je zbytek tabulky, jak se stalo, že se rozbila, co ty symboly znamenají– všechno!“

Na zubatém střepu nebylo nic, co by ospravedlňovalo změnu, která se s Walegrinem udála, když o něm hovořil. Illyra viděla kousek obvyklé glazované oranžové keramiky s hustými černými ozdobami. Taková keramika se najde v každé domácnosti v Císařství. I když na něj soustředila Dar S'danzů, tvářil se střep zatvrzele jako obyčejný kus keramiky. Illyra pohlédla na Walegrinovy ledové zelené oči, zamračené čelo a bradu, kterou si opřel o předloktí, a pomyslela si, že bude lepší mu říct, co opravdu vidí.

„Svá tajemství drží hluboko v sobě. Letmému pohledu jsou perfektně skrytá. Dostat je z něj dokáže jen delší zkoumání.“ Položila střep na stůl.

„Jak dlouhé?“

„Těžko říct. Síla Daru stoupá v cyklech. Může to trvat, než se cyklus střepu shodne...“

„Znám S'Danzy! Byl jsem s tebou i s tvou matkou – nehraj to na mě jako na bazaru, sestřičko. Vím toho příliš moc.“

Illyra se opřela. Dýka ze sukně jí vyklouzla a cinkla o podlahu. Walegrin se sehnul a sebral ji. Obrátil ji v ruce a bez varování ji mrští, až se přes samet zabodla do stolu. Pak ji s dlaní na ostří ohnul, až se rukojeť dotkla stolu. Když ruku odtáhl, nůž zůstal ohnutý.

„Laciná ocel. Moderní šunt; smrt pro toho, kdo na ni spoléhá,“ vysvětlil a zachmuřený vytáhl tenký nůž. Položil ho ke korálům a náramku. „Teď mi pověz něco o tý keramice.“

„Žádný řeči jako na bazaru. Kdybych tě neviděla, řekla bych, že je to kus rozbité terakoty. Máš ji už dlouho. Nic to neukazuje, jen její souvislost s tebou. Věřím, že je toho víc, jinak bys tady nebyl. Znáš S'Danzy a i, jak tomu říkáš, „řeči na bazaru“, ale tohle je pravda – zrovna teď nevidím nic; možná později. Existují způsoby, jak vidění posílit – zkusím je.“

Hodil na stůl zlatou minci. „Sežeň si, co potřebuješ.“

„Jenom svoje karty,“ odvětila. Jeho gesto ji znervóznilo.

„Sem s nimi!“ přikázal a nechal minci na stole.

Ze záhadří vytáhla ohmataný balíček karet. Střep položila na něj a zapálila další svíčky a kadidlo. Nechala Walegrina, aby rozdělil balíček na tři hromádky. Na každé z nich otočila vrchní kartu.

Tři plameny: tunel vedoucí ze světla do temnoty a podél něj tři svícný.

Les: prastaré, sukovité kmeny; zelená klenba; nastávající úsvit.

Sedma Rud: rudá hlína; hrnčír s kruhem a pecí.

Illyra hleděla na obrázky. Ztrácela se v nich, nenacházela harmonii ani směr. Karta s Plameny byla klíčová, ale tato kombinace jí nic neukazovala; Les, symbol moudrosti věků, ten se nehodil k bratrovu cíli ani původu; a sedma musela znamenat víc, než co ukazovala. Ale objevila se karta Rud ve svém tvořivém aspektu? Nebo byla rudá hlína předzvěstí krveprolití, jako tomu bylo mnohokrát předtím, když se karta objevila při věštění v Asylu?

„Pořád toho nevidím dost. Ať už řeči z bazaru nebo ne, tohle není vhodný čas na věštění.“

„Vrátím se hned po západu slunce. To bude lepší čas, ne? Do zítřejšího východu slunce nemám žádnou hlídku.“

„Na karty ano, ovšem, ale Dubro na noc zhasne výheň a já ho nechci do tohotole tahat.“

Walegrin bez námitek přikývl. „Chápu. Přijdu teda o půlnoci. To už by měl spát, pokud ho necháš.“

Illyra vycítila, že by nemělo smysl něco namítat. Tiše přihlížela, jak smetl hromádku tretek, nůž a střep do měšce. Když jí mizely z pohledu poslední korále, lehce sebou šklubla.

„Podle vašeho zvyku ti nezaplatím, dokud nebude otázka zodpovězená.“

Illyra přikývla. Walegrin byl s její matkou spoustu let, za které se toho o S'Danzech spoustu naučil a rozpoutával výbušnou žárlivost svého otce. Kožené lemování jeho suknice zavržalo, když vstal. Okamžik loučení nastal a zase pominul. V tichosti opustil boudu.

Když Walegrin krácel davem, ten se rozestupoval. Poznával to tady. Bazar, na který se pamatoval: tlačenice, posměšky, kletby, pranice a zlodějna. Všude jinde by se tomu podřídil, ale ne tady, kde byl kdysi na nějaký čas jeho domov.

Na okamžik mu zahradil cestu jeden z mála mužů z davu, který se mu mohl měřit výškou, tmavý muž v kovářské zástěře. Walegrin si ho po straně prohlížel a odhadoval, že je to Dubro. Kovářova malého společníka s orlím nosem viděl po městě už několikrát v různých rolích. Nevěděl, jak se jmenuje, ani jakou má přezdívku. Oba se dívali stranou, aby se vyhnuli náhodnému setkání.

Při vstupu na bazar, kde byly povalené sloupy, které stále nesly nápisy o králích Ilsigu, kteří je postavili, se ze stínu vylouppl muž a připojil se k Walegrinovi. I když měl způsoby a oděv obyvatele města, tvář měl jako Walegrin: hubenou, tvrdou a vyschlou.

„Co ses dozvěděl, Drozde?“ otázal se Walegrin, aniž na něj pohlédl.

„Ten muž z Povětrova, co prohlašoval, že dokáže číst takový věci...“

„Ano?“

„Runo šel na schůzku s ním, jak jsi řekl. Když se dnes ráno nevrátil do služby, Malm a já jsme ho šli hledat. Našli jsme je oba dva... a tohle.“ Podal kapitánovi dva měďáky.

Walegrin je obracel v dlani, a pak je hodil daleko do přístavu. „Postarám se o to sám. Řekni ostatním, že budeme mít dnes večer na posádce návštěvu – ženu.“

„Ano, kapitáne,“ odpověděl Drozd a po tváři mu přeletěl úšklebek překvapení. „Mám poslat chlapy pryč?“

„Ne, rozestav je na stráž. Nic nevychází. Pokaždé, když domluvíme setkání, něco se pokazí. Nejdřív to byly malé problémy a teď je Runo mrtvý. V tomhle městě nic není náhoda. A Drozde...“

Walegrin chytil muže za loket, „Drozde, ta žena je S'Danzo, moje nevlastní sestra. Dohlídni, aby to chlapi pochopili.“

„Pochopí, všichni máme někde rodiny.“

Walegrin se ušklíbl a Drozd pochopil, že velitel neodhalil najednou slabost, aby připustil rodinné zájmy.

„Potřebujeme S'Danzu? V Asylu jsou určitě spolehlivější věstci než ty, co se seženou na bazaru. Naše zlato je dobré a téměř bezedné.“ Drozd si, stejně jako spousta lidí v Rankanském císařství, myslel, že S'Danzové jsou dobří jen na řešení milostných trojúhelníků mezi domácím služebnictvem.

„Potřebujeme tuhleto.“

Drozd přikývl a stejně šikovně jako se objevil, vklouzl zpátky do stínu. Walegrin čekal, až bude sám na špinavé ulici. Až potom změnil směr a s vypjatou hrudí a rameny a zaťatými pěstmi vyrazil do vlnících se uliček Spleti.

Děvky ze Spleti byly zvláštní sorta, která byla ve velkých domech potěšení za hradbami města nevíтанá. Jejich objetí znamenalo otrávenou dýku a jejich honorář za noc znamenal všechno, o co dokázaly mužskýho obrat. Hlouček takových ženšin postával u dveří Oplzlého jednorozce, což byla ve Spleti obdoba radnice. Když se Walegrin přiblížil, pokojně se rozestoupily. Ve Spleti závisí přežití na pečlivém výběru terče.

Jakmile Walegrin sestoupil do hospody, obklopil ho tmavý smrdutý vzduch. Všichni hosté na okamžik ztichli. Jako vždycky, když někdo vešel. Při Ďasovi z osobní princovy gardy by hovor umlkl po celou dobu, co by tam byl. Ale u důstojníka z městské posádky, dokonce Walegrina, se předpokládalo, že tu má nějaký kšeft. Takže si ho nevšimli se stejnýma, obezřelostí přimhouřenýma očima, s jakou se štamgasti měřili navzájem.

Walegrinovu oblíbenou lavici zabíral potulný vypravěč Hakim. Mužíček s těžkými víčky byl mazanější, než by se dalo čekat. Něžně svíral pohár z kůže s malým pivem. Vybral si jedno z mála míst, odkud bylo vidět všechny východy, soukromé i veřejné. Walegrin popošel, aby tu lasičku z posedu vystrnadil, ale neučinil tak. Jeho záležitosti ve Spleti vyžadovaly diskrétnost a né neuvážené strkanice.

Z horšího místa zamával na krčmáře. U Oplzlého Jednorožce by nepracovala žádná slušná děvečka, proto korbel s čepicí pěny přinesl sám Bubo. Za okamžik se vrátil s jedním enlibarským pomerančem, který nachystal za pultem. Walegrin ho oloupal nehtem palce. Vytékající červená šťáva vytvářela vzory podobné vzorům na keramickém střepu.

Do Jednorožce se vkradl jednoruký žebrák se zjizvenou tváří a jedním okem postiženým zánětem. Pečlivě se vyhýbal nesouhlasnému Bubovu pohledu. Odrbané stvoření se pohybovalo od stolu ke stolu a sbíralo od vyrušených hostů měďáky almužny. Walegrin si přitom povšiml pevně ovázané halenky pod jeho hadry. Bylo mu jasné, že levou ruku má v pořádku stejně jako pravačku, kterou chňapal po mincích. Podobně i jizvu si vyrobil sám. A žluté slzy, které mu tekly po tváři, způsobila semínka, která si nacpal pod víčko. Svůj příchod k Walegrinovu stolu oznámil žebrák trýznivým zasípáním. Walegrin se ani nepodíval a hodil mu stříbrňák. Sám byl kdysi mezi žebráky a mnohokrát viděl, jak se jejich mazaně udělané znetvoření stalo skutečností.

Bubo rozmáčkl mezi špinavými nehty poslední veš z vousů, která se nechala chytit, a vzhlédl. Uviděl žebráka a vyhodil ho na ulici. Roznesl štamgastům pár dalších korbelů piva a vrátil se k nekonečnému honu vší.

Dveře se znovu otevřely a vešel kdosi, kdo tu byl ve Spleti stejně jako Walegrin obchodně. Walegrin zakroužil ve vzduchu prstem a příchozí pospíšil k jeho stolu.

„Můj muž byl včera v noci zavražděn, když postupoval podle tvých pokynů.“ Walegrin při řeči hleděl příchozímu přímo do očí.

„Už jsem slyšel i to, že hrnčír Enlibrit taky. Spěchám sem, abych tě ujistil, že to není moje dílo (i když jsem věděl, že mě budeš podezřívát). Přece bych, Walegrine, kdybych to chtěl hrát na obě strany (a stěží tě přesvědčím, že mě nikdy nic takového nenapadlo), přece bych nezabil i Enlibrita, ne?“

Walegrin zamručel. Kdo může říct, čeho je Asylan schopný, aby dosáhl svého? Ale donašeč nejspíš mluvil pravdu. Byl rozhořčen tak, jak by lhář nedokázal předstírat. A ať už mluvil pravdu nebo ne, Runo se mohl stát obětí náhodného přepadení. Mince ukazovaly, že

motivem nebyla loupež. Hrnčír měl nejspíš nepřátele. Walegrin si připomněl, že se musí podívat na dvojité zabití ve zprávě ze služby, aby mohlo být vyšetřeno, až bude vyřízen tučet případů před ním.

„Ale i tak, nic jsem se nedozvěděl. Takže nic nezaplátím.“ Walegrin si při hovoru nedbale pohrával s korbelem piva, aby před slídivými zraky zakryl důležitost rozhovoru.

„Jsou i další, který mohli tvýho hochu ulovit: Markmor, Enas Yorl, dokonce i Lythande, pokud byla cena slušná. Vezmi to jako pouhé zpoždění, příteli, ne selhání.“

„Ne! Šance jsou zlé. Zkoušel jsi to třikrát a nedokázal jsi mi sehnat, co jsem chtěl. Končím obchod s tebou.“

Donašeč přežíval díky tomu, že věděl, kdy nemá šanci na úspěch. Úslužně přikývl a beze slova Walegrina opustil. Odešel z Jednorozce dříve, než vůbec Buba napadlo se ho zeptat, co si dá.

Walegrin se opřel a ruce si dal za hlavu. Očima hlídal každý pohyb, ale myšlenky se mu toulaly. Runova smrt se ho hluboce dotkla. Ne proto, že to byl dobrý voják a dlouholetý druh, i když byl obojí, ale protože smrt ukázala, že kletba S'Danzů nad jeho rodinou trvá. Před patnácti lety společenství S'Danzů rozhodlo, že všechny pro jeho otce důležité věci mu mají být odebrány nebo zničeny, zatímco on na to bezmocně hleděl. Babizny kletbu pro jistotu rozšířily na pět generací. Walegrin byl první. Děsil ho den kdy se jeho cesta zkříží s vlastním potomkem, který ho nebude snášet stejně, jako on nesnášel svého hanebného otce.

Navzdory ujišťováním o ochraně Purpurového mága, bylo čiré šílenství vrátit se do Asyla, místa vznesení kletby. Šílenství! S'Danzo cítila, že přijde, Purpurový mág, jediná osoba, které Walegrin věřil, že dokáže kouzlo zrušit, zmizel dlouho předtím, než se svými muži dorazil do města. A nyní neznámou rukou zahynuli hrnčír Enlibrit a Runo. Jak dlouho si může dovolit zůstat? Pravda, jsou tu i jiní čarodějové a koupit se dá každý, ale všichni mají své malicherné závazky. Kdyby dokázali dát dohromady nápis na střepe, určitě by se jim nedalo věřit, že si to nechají pro sebe. Jestli Illyra nepřinese o půlnoci odpovědi, rozhodl se Walegrin zmizet se svými muži někam daleko z tohoto prokletého města.

Pokračoval by ve své litanii znechucení dál, kdyby jeho pozornost neupoutal poplašný křik horského ještěrky, ptáka, kterého ve zdech Asyla není vidět ani slyšet. Křik byl poplašným signálem jeho mužů. Nechal na stole pár drobných a aniž by vyvolal zbytečnou pozornost, z Jednorozce odešel.

Další výkřik ho směřoval do průchodu příliš úzkého, aby se mu říkalo ulička, natož ulice. Walegrin se opatrně kradl okolo zastrčených dveří. Na každém kroku očekával léčku. Krok zrychlil až po třetím výkřiku a když se ze stínu vynořila známá tvář.

„Malme, co je?“ zeptal se a aniž pohlédl dolů, překročil něco měkkého a zapáchajícího.

„Podívej se sám.“

Přes okraje střech pultů domů se prodíralo chabé světlo a osvětlovalo dvě těla. Jedno byl donašeč, který zrovna opustil Walegrina. Z krku mu ještě pořád trčel laciný nůž. Druhý byl žebrák, kterému dal stříbrník. Zřetelně ho měl na svědomí zkušený zabiják.

„Aha, chápu,“ odvětil tupě Walegrin.

„Otrhanec sledoval od Jednorozce toho druhého. Donašeče jsem sledoval, co jsme se to dozvěděli o Runovi, takže jsem je sledoval oba. Když donašeč zjistil, že má stín, zahrnul do téhle slepé uličky – řekl bych, že omylem – a žebrák za ním. Donašeče jsem už takhle našel a žebráka jsem zabil sám.“

Další dva mrtví na konto kletby. Walegrin hleděl na mrtvolu, pak pochválil Malma za horlivost a poslal ho zpátky do ubikací posádky, aby to tam připravil na Illyřinu návštěvu. Těla nechal ve slepé uličce. Nejspíš je tam nikdy nenajdou. Tenhle pár se nikdy v hlášení neobjeví.

Walegrin krácel městem a předváděl působivou ukázkou službukonajícího důstojníka. Kdyby ho ale vrah sledoval, asi by si toho nevšiml. Dvakrát prošel okolo vchodu na bazar, dvakrát zaváhal a dvakrát pokračoval dál. Západ slunce ho zastihl u Příslibu Ráje. Kněží se vrátili do chrámů a ženy ze čtvrti Červených luceren vyrazily na první promenádu. Když se setmělo, byl na Bulváru. Měl hlad a náladu jako patnáctiletý kluk, který jedné strašné noci před mnoha lety skočil v přístavu do vody a doplaval se schovat na jednu neuvázanou loď.

V téhle temné noci bez měsíčního svitu se ta vzpomínka vrátila s naléhavou silou. Otec v zajetí zkaženosti a ovládaný utkvělou představou nevěry své milenky ji mučil a zabil. Na to si Walegrin vzpomínal. Po vraždě utíkal z ubikací do přístavu. Konec příběhu se dozvěděl z vyprávění u táborového ohně, když se přidal k armádě. Vražda otce neuspokojila. Tělo rozčtvrtil, hlavu a vnitřnosti hodil do palácové stoky a zbytek do kotle v posádkové kuchyni.

Asylum se mohlo pochlubit tím, že v noci nebylo slyšet žádné ponocné, kteří by vyvolávali čas. Když svítil měsíc, dal se čas odhadnout podle něho. Bezměsíčná noc se však zdála být věčností, a když o půlnoci sedíte na vlhkém kamenném patníku Bulváru, až jste celý ztuhlý, před očima se vám začínají vynořovat temné vzpomínky. Walegrin si od vychrtlého hlídače márnice koupil pochodeň a vešel na ztichlý bazar.

Když podruhé zakřičel jako horský jestřáb, vyšla z kovářova přístřešku Illyra. Zahalila se do tmavého pláště, který si svírala těsně okolo těla. Z jejích pohybů čísel strach. Walegrin ji v tichosti a rychle vedl. Když měli kasárna na dohled, uchopil ji za loket. Zaváhala, a pak pokračovali, aniž ji musel pobízet.

Ve společenské místnosti, která oddělovala ubikace mužstva a důstojníků, nezastihli žádného z Walegrinových mužů. Illyra v místnosti přecházela jako zvíře v kleci. Rozpomínala se.

„Potřebuješ stůl, svíčky, ještě něco?“ ptal se, celý dychtivý skončit tuhle noční záležitost. Uvědomoval si, že ji přivedl zase na to místo.

„Je to tu mnohem menší, než si pamatuju,“ pronesla a pokračovala, „stůl a svíčky stačí. Ostatní jsem si přinesla.“ Walegrin přisunul stůl blíž ke krbu. Zatímco sbíral svíčky, rozeplula si plášť a rozprostřela ho na stole. Místo nevkusného kostýmu S'Danzů měla oblečené prosté vlněné šaty, které se hodily spíše pro cudnou dámu z lepší čtvrti. Walegrina by zajímalo, od koho si je půjčila, či o tom vůbec ví její manžel. Na tom ale nezáleželo, pokud se jí podaří proniknout kouzlem, které leželo na střepu.

„Mám tě nechat o samotě?“ zeptal se Walegrin, když vyndal z měšce střep a položil ho na stůl.

„Ne, nechci tady být sama.“ Illyra zamíchala věštecké karty. Byla nervózní, několik jich jí přitom upadlo. Položila balíček na stůl a otázala se: „Je to příliš chtít trochu vína a informaci, co mám vlastně hledat?“ V hlase měla opět strohost z bazaru. Bylo zřejmé, že už se cítí v místnosti líp.

„Drozd, jeden z mých mužů, tu chtěl připravit hotový orgie, když jsem mu řekl, že dnes v noci potřebuju tuhle místnost. Řekl jsem mu ale, že chci jenom, aby byli muži pryč – tohle jsou ale nuzný ubikace, chudší než Asylum, ani jedna flaška.“ V příborníku našel poloplnný měch s vínem. Stríkl si trošku do úst, polkl a usmál se, což byl neobvyklý jev. „Není to ta nejlepší sorta, ale pít se dá. Budeš muset ale pít z měchu...“ Podal jí ho.

„Než jsem poprvé uviděla pohár, pila jsem jenom z měchu. Ten trik se nezapomíná.“ Illyra si od něj vzala měch a naplnila si ústa, aniž by ukápala jedinou kapičku. „A teď Walegrine,“ spustila, posilněná vínem, „Walegrine, nedokážu přestat myslet na tu tvou keramiku ani na Hákonovy pomeranče. Jakto spolu souvisí?“

„Jestli ten Hákon pomeranče prodává, tak je to jednoduchý. Ten střep mám z Enlibaru, z ruin zbrojnice. Hledali jsme tam tři dny a našli jenom tohle. Jestli má ale někdo toho větší kus, neví, co má, protože jinak by se už kdesi sbírala armáda, která by Císařstvím otřásla.“

Illyra vykulila oči. „To kvůli jednomu kousku laciný keramiky?“

„Kvůli keramice ne, drahá sestřičko. Zbrojír napsal návod na výrobu enlibarské oceli na hliněný podnos a čaroděj začaroval glazuru, aby ho skryla. Cítím to kouzlo, ale zrušit ho nedokážu.“

„Tohle ale může být jenom kousíček.“ Illyra prstem objížděla obroušené hrany střepu. „Možná dokonce ani ne důležitá.“

„Čas pro Dar S'danzů nehraje přece žádnou roli, ne?“

„To ano – minulost a budoucnost jsou pro nás přístupné.“

„Tak by ti mělo jít vyvěstit a podívat se do chvíle, kdy se to glazovalo, a zahlédnout celý podnos.“

Illyra se neklidně zavrtěla. „Jo, možná bych to mohla zahlídnout, Walegrine, ale „nepřečtu“ to,“ pokrčila rameny, zašklebila se a napila se vína.

Walegrin se zamračil. Napadla ho téměř dokonalá ironie kouzla. Illyra bezpochyby může a dokáže uvidět celý podnos, ale nedokáže mu říct, co je na něm.

„Ty tvoje karty, je na nich přece písmo.“ Ukázal na runami psané verše. Zadoufal, že i když neumí číst běžné písmo, runy číst dokáže.

Opět pokrčila rameny. „Používám obrázky a Dar. Moje karty nejsou práce S'danzů.“ Uchopila balíček a otočila ho lícem dolů, aby skryla urážlivé inkoustové machlaniny. Skoro to vypadalo, že se za původ balíčku karet omlouvá. „S'danzové jsou umělci. Naše obrazy maluje osud.“ Znovu se zhluboka napila vína.

„Obrazy?“ otázal se Walegrin. „Viděla bys to dost jasně, aby ses pokusila to znovu nakreslit tady na stůl?“

„Mohla bych to zkusit. Nikdy jsem nic takového nedělala.“

„Tak to zkus,“ pobídl ji Walegrin a sebral jí měch s vínem.

Illyra položila střep na balíček karet a přiložila si ho k čelu. Zhluboka vydechla, až pocítila, že svět zešěřel, nálada z vína ji opustila a ona se stala S'danzou využívající ten vrtkavý dar, který prvotní bozi seslali na její rod. Vydechla znovu a zapomněla, že se nachází v místnosti, kde naposledy vydechla její matka. Se zavřenýma očima položila balíček a střep na stůl a sejmula lícem nahoru tři karty.

Sedma Rud: opět rudá hlína, hrnčír u kruhu a pece.

Rtuť: roztavený vodopád; alchymický prapředek všech Rud: esová karta Rud.

Dvojka Rud: ocel; karta války; karta smrti s bojujícími maskovanými muži. Roztáhla prsty a dotkla se jimi každé karty a zabrala se do hledání Enlibritovy pece.

Zbrojír byl starý. Třesoucí se rukou psal štětcem na nevypálený podnos. Vedle něj se rozčiloval stejně kmetovitý čaroděj, který se plný strachu pořád ohlížel přes rameno, kam Illyřin Dar S'danzů nesahal. Jejich oděv se nepodobal ničemu, co kdy Illyra v Asylu viděla. Jakmile pomyslela na přítomnost, obraz se zachvěl. Poslušně se vrátila do zbrojnice. Kopírovala zbrojířovy pohyby, kterými pokrýval podnos řadami hustých nepochopitelných symbolů. Čaroděj vzal podnos a posypal ho jemným pískem. Začal něco zpěvavě

odříkávat. Nedávalo to smysl stejně jako inkoustové značky. Illyra vycítila začátek čarování a vrátila se časem zpět do kasáren v Asylu.

Walegrin stáhnul ze stolu ubrus, a aniž to ucítila vložil jí do ruky uhel na psaní. Na krat'oučkou chvíličku porovнала kresbu s představou, kterou měla v mysli. Pak představa zmizela a ona byla zase zpátky v místnosti a tiše sledovala Walegrina, který hleděl na stůl.

„Je to, cos chtěl?“ zeptala se potichu.

Walegrin neodpověděl, ale zaklonil hlavu a vybuchl v cynický smích. „Ach, sestřičko! Lid tvé matky je prohnáný. Jejich kletba sahá až do úsvitu věku. Koukni!“

Ukázal na čáry na stole. Illyra si je poslušně prohlížela.

„Tak to není to, cos chtěl?“

Walegrin vzal kartu Rtuti a ukázal na nápis, který lemoval vodopád. „Tohle jsou runy, které se používaly, když Ilsig dosahoval vrcholu, ale tohle–“ ukázal na klikyháky na stole, „tohle je starší než Ilsig. Při Kalisardovi, Vortheldovi a tisíci bohů dávno mrtvých vojáků, jaký jsem to blázen! Roky hledám tajemství Enlibarské oceli a nikdy mě nenapadlo, že návod bude tak starý jako ruiny, ve kterých jsme to našli.“

Illyra se natáhla přes stůl a rukama mu sevřela pěsti. „Určitě se najde někdo, kdo to dokáže přečíst. Jak se může lišit jedno písmo od druhého?“ zeptala se s nevinností nevědoucího.

„Jako naše řeč od řeči Raggahů.“

Illyra přikývla. Rozhodně nebyla vhodná chvíle mu říct, že když Raggahové přijdou nakupovat, domlouvají se posunky, takže nikdo jejich řeč neslyšel. „Mohl bys jít do písárny na Guvernérské promenádě. Tam prodávají dopisy jako Slepý Jakub ovoce – když zaplatíš správnou cenu, vůbec jim nezáleží, co v dopisu je,“ navrhla mu.

„Ty to nechápeš Illyro. Jestli návod znovu vejde ve známost, zlovůle se ho bude snažit získat. Vládcové vyzbrojí muže Enlibarskou ocelí a vyrazí dobývat sousedy. Zemi a lid zničí války.“ Walegrin se uklidnil a začal kresbu na stole obkreslovat na průhledný pergamen.

„Ale ty ho chceš mít.“ Znělo to jako obvinění.

„Deset let jsem bojoval za Ranke. Byl jsem se svými muži na dalekém severu, až za pláněmi. V končinách, kde se nás nomádi neměli proč bát. Byli hbití a měli tisícíhlavou přesilu. Projeli našimi řadami jako nůž máslem. Stáhli jsme se zpátky a Císař dal naše velitele pověsit jako zbabělce. Vyrázili jsme tam znova s novými veliteli a odrazili nás se stejným výsledkem. Povýšili mě na důstojníka. Báł jsem se, že nás tam pošlou potřetí, ale Ranke zjistilo, že zlato jde snadněji dobýt na východě. Armáda tedy opustila padlé v poli a vydala se plnit další císařské ambice.

Pamatuju si ty příběhy o Enlibaru. Skrýval jsem se tam, když jsem poprvé uprchl z tohoto města. S meči z enlibarské ocele by moji muži nomády porazili a já bych nebyl považován za zbabělce.

V hlavním městě jsem našel muže, kteří si mé plány vyslechli. Vyznají se v armádě i v boji. Nejsou přáteli malicherného Císaře, který z války zná akorát přehlídky. Ale stali se mými přáteli. Umožnili mi odejít, abych se svými muži prohledal ruiny, a zařídili, abychom posádkou byli tady, protože všechna znamení říkají, že odpověď leží tady v Asylu. Kdybych dokázal před ně předstoupit s tím návodem, armáda by přestala být pro líného Císaře fackovacím panákem. Jednoho dne by převzali moc muži, kteří rozumějí oceli a krvi... ale já je zklamal. To zatracené kouzlo S'danzů mě předběhlo! Když jsem sem dorazil, mág byl pryč, a s každým krokem, který jsem udělal, byly mé sny vzdálenější a vzdálenější.“

„Walegrine,“ začala Illyra, „S'danzové tak mocní nejsou. Koukni na tyhle karty. Ten tvůj nápis přečíst nedokážu, ale karty číst umím a podle nich žádné kletby tvůj osud nepostihují. Našel jsi, co jsi hledal. Díky Vládci rud, Rtuti, dá rudá hlína vzniknout oceli. Pravda, Rtuť je podvodná, ale jenom proto, že její hlubiny jsou skryty. Rtuť ti umožní proměnit tyhle čmáranice v něco, co se ti bude líbit mnohem víc.“ Opět byla S'danzo. Mezi svícemi se dělila o moudrost. Bez křiklavých barev a nánosů uhle byla její řeč naléhavá a upřímná.

„Ty jsi poznamenaná stejnou kletbou! Spíš s manželem a pořád ještě nemáte děti.“

Illyra se zahanbeně schoulila. „Já... já užívám Darů S'danzů; já v jejich moc věřit musím. Ale ty hledáš moc ocele a války. V S'danzu

věřit nemusíš; nemusíš se jich ani bát. Utekl jsi – ty jsi unikl! Tvoje jediná kletba je vlastní vina.“

Odvrátila pohled a začala pozorně sbírat karty. aby jí z chvějících se prstů balíček nevypadl na hrubo otesanou podlahu. Setřásla ze sebe plášť a švihla s ním, aby ulevila svému vzteku.

„Na tvoje otázky jsem odpověděla. Jestli dovolíš, vzala bych si honorář.“ Napřáhla ruku, ale do tváře mu stále nepohlédla.

Walegrin odvázal od opasku semišový měšec a položil ho na stůl. „Vezmu pochodeň a můžeme se vrátit na bazar.“

„Ne, pochodeň si vezmu já a vrátím se sama.“

„Po setmění nejsou ulice vhodným místem pro ženu.“

„Dojdu – i dřív jsem došla.“

„Pošlu s tebou jednoho muže, aby tě doprovodil.“

„Dobrá,“ souhlasila Illyra, v duši ráda za ten kompromis.

Podle rychlosti, s jakou se voják objevil, Illyra usoudila, že byl hned venku a věděl o všem, co se děje uvnitř. Muž však beze slova vzal pochodeň a šel trochu napřed. Dokud nedošli k bazaru, pečlivě konal svou povinnost a ani se nepokusil zapříst rozhovor. Pak šla první Illyra a vedla ho bludištěm stánků.

Ani se s ním nerozloučila a vklouzla do temnoty domova. Světlo nepotřebovala. Pohybovala se rychle a tiše. Než vklouzla do teplé postele, složila si úhledně šaty a schovala drahocenný měšec s málem svých cenností.

„Dostala jsi se bezpečně domů. Už jsem se chystal natáhnout si kalhoty a jít tě hledat. Dal ti všechno, co slíbil?“ zašeptal Dubro, když ji bral do náručí.

„Ano, a já mu zodpověděla všechny otázky. Teď má návod na enlibarskou ocel, ať už je to cokoliv, a jestli mluvil pravdu o svých úmyslech, řádně to využije.“ Její napjaté tělo se uvolnilo v několika záškubech a Dubro ji sevřel ještě pevněji.

„Enlibarská ocel,“ přemítal potichu. „Meče v legendách byly z enlibarské ocele. S mužem, který má takovou ocel, se musí počítat... i kdyby to byl kovář.“

Illyra si přetáhla příkrývku přes uši a předstírala že neslyší.

„Sladkosti! Sladkosti! Ty nejlepší na bazaru! Nejlepší v celém Asylu!“

Rána byla zase normální. Hákon tlačil káru kolem kovárny a davy sem vtrhnou až za chvíli. Illyra s jedním okem nalíčeným uhlem a druhým ještě nedotčeným, vyběhla koupit pochoutky na snídani.

„Mám novinky z města,“ řekl prodavač, když Illyře kladl na talíř tři koláčky. „Vlastně dvě. V noci zmizeli z posádky z města všichni z noční hlídky. K tomu byl se spoustou křiku, teda než ho omráčili, unesený mrzák písař, co bydlel ve Zbrojnický ulici, Jasně, že na ten rumraj žádný stráže nepřiběhly. Pro Ďasy je pod úroveň hlídkovat ve spořádaných částech města.“ Hákon sám bydlel v horních patrech domu ve Zbrojnické ulici, což částečně vysvětlovalo jeho hněv.

Illyra pohlédla na Dubra, který sotva znatelně přikývl.

„Může to spolu souviset?“ zeptala se.

„Pha! Co by si utíkající vojenská jednotka počala s člověkem, co hovoří patnácti mrtvými jazyky, ale nenapije se bez cizí pomoci?“

Ano, co vlastně?

Dubro se vrátil k výhni a Illyra hleděla přes zdi bazaru na palác na severním konci města. Hákon, který na novinky rozhodně nečekal takovouhle záhadnou reakci, se se zamumláním rozloučil a odtlačil káru k dalšímu stánku s vděčnějším posluchačstvem.

Bylo slyšet, jak se první nakupující dohadují s prodavači. Illyra pospíšila do úkrytu boudy, aby dokončila svou proměnu v S'danzo babiznu. Z balíčku karet vytáhla tři Walegrinovy karty Rud a strčila je do měšce s matčinými šperky. Zapálila kadidlo s vůní jemného zapomínání a přivítala prvního návštěvníka.

Čarodějčin sen

A. E van Vogt

Uprostřed temné noci vzbudil Stulwiga výkřik. Dlouho ležel ztuhlý strachem. Jeho první myšlenka byla, podobně jako u každého obyvatele starého dekadentního Asyla, že starobylé město se spoustou nočních lumpů zplodilo výkřik hrůzy další oběti. Tenhle byl tak blízko jeho patrovému zahradnímu domku, že–

Zarazil se. Nejradši by se propadl, protože mu to došlo.

Zase přišla!

Jeho noční můra! Vylezla z nejzapadlejších koutů jeho mozku, kde uchovával tu nejtemnější vzpomínku. Nikdy se však jasně nevybavila. Možná ani nebyla skutečná. Zůstalo to však v něm od té noci před třemi lety a čtyřmi měsíci, kdy ve spánku uslyšel otcův smrtelný výkřik.

Nejistě seděl na kraji gauče. Znovu provinile přemítal: kdybych tam tenkrát šel a zjistil, co se děje.

Bylo to ráno předtím, než objevil mrtvolu s proříznutým hrdlem a úděsným šklebem. Žádné stopy zápasu tam nebyly. To byla záhada. Jeho otec byl v padesátce vynikajícím příkladem léčitelského umění, které spolu s Altenem provozovali. Takhle po smrti v denním světle vypadalo jeho rozvalené tělo stejně mohutně a silně jako tělo jeho syna třicátníka.

Živý obraz neštěstí vybledl. Stulwig klesl zpátky na beraní kožešinu. Přikryl se. V temnotě naslouchal větru vanoucímu okolo zahradního domku. Byl to silný vítr. Cítil, jak se ložnice chvěje. Byl stále ještě vzhůru, když uslyšel vzdálený tlumený výkřik – že by v Spleti někoho zavraždili?

Kupodivu to byla myšlenka, která ho konečně uklidnila. Jeho vnitřní svět se tak dostal do rovnováhy s vnější realitou.

Koneckonců, tohle bylo Asylum. Každou noc, každou její hodinu tu násilně končil nějaký život, jako když sfoukne svíci.

Takhle časně ráno nemohl přijít na nic, do čeho by se měl pustit. Rozhodně ne v tmavých, špinavých a prašných ulicích, ve kterých se prohání vítr. Ani kvůli smutnému snu, který ho vytrhl do otřesené bdělosti. Opravdu neměl nic na práci, jenom se otočit a –

S leknutím se probudil. Byl jasný den. Kdosi klepal na hlavní dveře o dva pokoje dál.

„Moment!“ zavolal.

Jasně, že z toho bylo momentů několik. Pár, aby setřásl noční úbor. A ještě několik navíc, aby na sebe natáhl tuniku, léčitelský hábit a trepy. Pak pospíchal přes prosluněný zahradní domek a tmavou halou k pevným dveřím, ve kterých byla ve výšce úst špehýrka.

Stulwig k ní přiložil ústa a zeptal se: „Kdo je to?“

Odpověděl mu ženský hlas: „To jsem já. Illyra. Sama.“

Ta věštkyne! Stulwigovi poskočilo srdce. Okamžitě zadoufal: další šance pro její obdivovatele. A je sama – takhle časně ráno to bylo podivné přiznání.

Honem odemykal dveře. Doširoka je otevřel a schoval tak za ně svůj vychrtlý zjev. Stála tam v příšeří na vrcholu schodiště. Byla vystrojena, jak si ji pamatoval. Bezpočet sukní a šátků, jak to S'danzy nosívají. Ale krásná tvář nad tou vší parádou byla nakrémovaná a napudrovaná.

Pravila: „Altene, zdálo se mi o tobě.“

V tónu hlasu měla náznak temnoty. Stulwig se zachvěl. Čarodějka mu dávala signál.

To, že přišla sama, začínalo dávat smysl. Nabízela mu mnohem víc než uspokojit jeho mužské laskominy. A čekala, že mu to dojde.

Jak tam tak stál ve dveřích, cítil, jak se chvěje. Sen. Čarodějčin sen.

Polkl. Hledal hlas. Byl posazený hluboko v krku, takže když promluvil, zachraptěl: „Co chceš?“

„Potřebuju od tebe tři drogy.“ Vyjmenovala je: stypia, gernay, dalin.

Ted' byl čas na smlouvání. A v Asylu se v tuto dobu našlo jen málo obětí. Stulwig učinil nabídku na základě dlouholeté zkušenosti: „Stypiu a gernay za sen. Za dalin hodinku potěšení v mé posteli dnes v noci.“

Ticho. Jasně oči se přimhouřily.

„Co se děje?“ zeptal se Stulwig. „Je možný, že díky jasnovidění vidíš, že tentokrát nebude úniku?“

Už dvakrát předtím s tím váhavě souhlasila, při každé příležitosti se ale seběhla řada událostí a on potřeboval její pomoc. A její cena byla zproštění tohoto závazku.

Stulwigův hlas zjemněl: „Je totiž načase, má nádherná, abys objevila, oč větší potěšení je pro ženu, když na ní leží váha normálního muže a nedrtí jí hrozná masa kovářových svalů, toho, který se tě nějakou záhadnou silou zmocnil, když jsi byla příliš mladá, abys poznala něco lepšího. Takže dohodnuto?“

Chvilí váhala. A potom, přesně jak očekával, když se dozvěděl jméno třetí drogy, přikývla.

Obchod je obchod. A to znamená mít zboží po ruce. Stulwig nic nenamítal. „Počkej!“ upozornil ji.

Sám ale nečekal. Rychle vyběhl z haly do zahradního domku. Předpokládal, že je jí díky jasnovidectví jasné, že on ví, pro kterou velmi zvláštní osobu je dalin určený. Byl tolerantní. Ten princ – pomyslel si. Navzdory veškerým radám ženám, kdy mohou a kdy nemohou přijmout mužské semeno, bylo jasné, že mladistvý guvernér obcuje se svými konkubínami tak často, že nedokážou zabránit, aby to nebyla zrovna ta, která je – podle čarodějčiny moudrosti – zrovna v nejlepší době pro otěhotnění.

A tak je nutný potrat. A droga, která ho vyvolá.

Léčitel bojoval se vzrušením. Na samotný sen při té přemíře vzrušení málem zapomněl. Vmžiku našel všechny tři drogy. Stypia pocházela z kvetoucí rostliny, která zabírala celý roh velké jasné místnosti. Někdo ji brzy užije pro neustupující bolest hlavy. Gernay bvla směs dvou kořenů, byliny a listů smíchaných dohromady, ze které se udělal nálev, který se popíjel přes den. Bylo to proti zácpě.

Hbitě a zručně pracoval, každou drogu dával zvlášť do malého váčku. Přitom si představoval Illyru, jak opouští svou malou boudu.

V příhodnou chvíli odhrnula černý závěs, který bránil zvědavým pohledům kolemjdoucích. V duchu si vykreslil obydlí o jedné místnosti v bezútěšné části Spleti. Vydat se v takovou ranní hodinu ze svého chatrného příbytku nebylo nejmoudřejší ani pro jasnovidku. Samozřejmě, že měla k dispozici vědění, které ji vedlo. Tak mohla ve správnou chvíli přebíhat z jednoho úkrytu do druhého a vyhnout se nebezpečí. A jakmile se dostala na úzké schodiště vedoucí k jeho obydlí pod střechou, zbývalo už jen ověřit, že se na schodišti nikdo nepotlouká.

Přinesl tři váčky zpátky do haly a dva jí dal do útlé ruky. Tím se vrátili k důvodu její návštěvy. Ten sen. O něm.

Čekal, neodvážil se nic říct, protože tu opět bylo to napětí.

Nepotřebovala pobízet. Hned začala: „Ve snu ke mně přišel Ils v podobě rozhněvaného mladíka a mluvil o tobě. Naháněl hrůzu. Měla jsem z toho dojem, že je s tebou nespokojený.“ A dokončila: „V lidské podobě měl vlasy černé jako uhl až na ramena.“

Rozhostilo se ticho. Stulwig cítil, jak se v něm z hloubky, kde byl ukrytý, šíří strach. Zachvátila ho otupělost.

Konečně zakrákal: „Ils!“

Nemožné!

Vyprávěly se příběhy, ve kterých se nejvyšší bůh starého Ilsigu občas míchal přímo do lidských záležitostí. Ale že tak učinil ve spojitosti s Altenem Stulwigem, mělo příchut' hrozící katastrofy.

Vypadalo to, že Illyra ví, jak se cítí. „Je to nějaký problém s tvým otcem,“ řekla tiše.

Natáhla ruku. Jemně uchopila třetí váček a zatahala za něj. Stulwig ho pustil. Jen tupě zíral. Otočila se a rychle seběhla po schodech. Za okamžik se rozjasnilo, jak otevřela dveře – a zabouchla je. Než je zavřela, zahlédl uličku, po které se vydala doleva.

Ils!

Celé dopoledne, když už začali chodit nemocní, se Stulwig snažil pomýšlení na boha zapudit. Bylo mezi nimi i několik takových, kteří obšírně líčili svoje obtíže. Tentokrát je nechal pro změnu žvanit. Zvuk každého hlasu mu totiž poskytoval drahocenný čas, po který nemusel vnímat pocit hrozící katastrofy. Byl zvyklý

dávat pozor, hodnotit a rozhodovat. Přes všechnu otupělost mu to šlo i teď.

Neustávající bolest žaludku – „Co jíte?“ Květ agris za jeden stříbrný.

Bolest na hrudi. „Jak dlouho? Kde přesně?“ Kořen černého melesu vyměněn za malý rankanský zlaták.

Dásně pořád krvácí. Dostal květ růže a šípky a světle hnědý prášek z rozemletých otrub s pokynem: „Jednu lžici ráno a večer.“

Takových bylo na tucet. Všichni byli vystrašení a rozrušení. Zabírali mu čas, až bylo dopoledne skoro pryč. Najednou návštěvy přestaly chodit. A objevilo se hrozné pomyšlení na Ilse Všemocného, který se na něj zlobí.

„Co může ode mě chtít?“

To byla neodbytná otázka. Jakou úlohu má Alten Stulwig v téhle šlamastyce? Ale jaký úmysl mělo božstvo, že si vybralo jeho? Nebo co od něho chce?

Bylo už skoro poledne, když ho konečně napadla i jiná možnost než šílenství pouhého očekávání dalších znamení. A začala se formovat i myšlenka týkající se jeho.

„Na mně to záleží. Měl bych požádat určité lidi o radu, nebo dokonce –“ náhlý záblesk naděje – „o informaci.“

Prostě bylo něco, co mohl on udělat.

V tu chvíli zbýval ještě jeden pacient. A když ta podsaditá žena odešla svíravši v masné ruce kožený váček, Stulwig si honem obul boty na ven a popadl hůl. Za okamžik bral dolů schody po dvou.

Dorazil dolů a zastavil se, přirozeně. Opatrně vykoukl. Úzká ulice mířila nalevo i napravo. Nejbližší křižovatka byla s uličkou nalevo. Stulwig se rozhlížel. Předpokládal, že Illyra ráno šla touto uličkou.

– I když nebylo jasné, proč šla nalevo, když její bouda byla vpravo. Touhle uličkou to byla pro ni domů klikatá zacházka...

Aby Stulwig dorazil tam, kam chtěl, musel projít kolem její boudy. A tak s holí v pohotovosti kráčel doprava. Několik tuctů kroků ho přivedlo k ucpané hlavní ulici. Opět zastavení. Znovu se rozhlédl. V tuto dobu tady ale nebezpečí necítil. Spatřil typickou tlačenicí. Byli tu malí lidé v lesklých saténových šatech ze západního

Carrone. Bezstarostně se míchali mezi vyšší lidi ve tmavých tunikách z dalekého jihu Císařství. Stejně nenucení byli i námořníci v červeném z kleeanské lodi, kteří dostali propustku na břeh. Tu a tam mu připomněla Illyru nějaká S'danzo v typickém bohatém odění. Samozřejmě, že tu byly i jiné rasy a styly oblékání. Ale byli tu i jiné typy. Otrhaní chudáci. Zloději. Žebráci, byli si všichni podobní, jeden jako druhý, takže byli snadno k rozpoznání.

Jak tam tak chvíli stál, Stulwigův hlavní problém ustoupil do pozadí. Objevil se pocit, jaký tu už měl předtím: pocit zázraku.

Já! Tady v tomto fantastickém světě.

A tihle lidé. Tahle ulice se starobylými stavbami, věžemi a minarety. A jejich duch sahá daleko zpátky, až do šera bájně minulosti.

Jak tam tak stál, Stulwig skoro zapomněl, kam měl namířeno. A když si na to vzpomněl, bylo to už jinak.

Mnohem praktičtější. Jako kdyby to byl první krok z několika, které ho zavedou – kam?

Tady se mu myšlenky zastavily.

Poprvé mu mlhavě došlo, že cíl nespočívá v pouhých informacích. Nejdříve, samozřejmě, fakta; tedy ta, která znal.

Najednou bylo všechno jasnější. Když vyrazil kupředu, jako by měl záměr, který už v sobě obsahoval řešení.

Za chvílku minul Illyřinu boudu. Když viděl, že je černý závěs zatažený, pocítil neurčité zklamání.

Stulwig pochodoval dál. Zamířil na západ ven z města přes most, který se klenul nad řekou Březnicí. Minul chatrče Povětrova. Pohledů zapadlých očí jeho obyvatel si nevšímal. Zpomalil, až když dosáhl cíle, velké usedlosti, které vévodil dům obehnaný vysokou zdí. Ve velkém rozsáhlém dvoře stála najatá stráž. Stulwig jejich řeč znal. Vytáhl dva měďáky a podal jim je.

„Řekněte Jubalovi, že by ho rád navštívil Alten Stulwig.“

Měďáky změnily ruce majitele a zmizely v prostřižené kapse v těsně padnoucí tóze. Strážce barytonem zavolal vzkaz –

Stulwig vstoupil do trůnního sálu. Na trůně spatřil černého muže s lesklou kůží. Před trůnem se zdvořile uklonil. Hned potom Jubal

pokynul mohutnou paží, aby návštěvníka přivedli blíže. Pak zachmuřeně vyslechl Stulwigův příběh.

Navzdory zachmuření nebyl v jeho bystrých protřelých očích odpor nebo odtážitost, ale pouze čirý zájem. Když se nakonec Stulwig odmlčel, kupec pravil: „Pokud ti rozumím, tak si myslíš, že když tvůj otec zemřel, mohl některý z mých četných placených informátorů zaslechnout něco, co by mohlo poskytnout klíč: stručně řečeno, informaci, jakou nemá dokonce ani čarodějnice.“

„O tom jsem přesvědčen,“ přitakal Stulwig.

„A kolik mi zaplatíš, jestliže si správně vzpomenu na něco, co jsem vyslechl před více než třemi roky?“

Stulwig zaváhal. Doufal, že na své sluncem spálené tváři nedal znát zoufalství. I pro tohle byla jeho rozbrázděná tvář dobrá: občas mu to pomáhalo skrýt pocity.

Nyní vycítil vysokou cenu. Proto nejlepší bylo chovat se, jako by to byla záležitost, která ho moc nezajímá. „Třeba,“ řekl nedbale, „dvě návštěvy a léčení pro tebe zadarmo–“

„To, co si pamatuju,“ řekl velký tmavý muž, „stojí střední rankanský zlaták a dvě návštěvy.“

Dlouhá nepřijemná pauza. Takovéhle starosti a náklady pro nevinného člověka, který sám nic neprovedl. To nebylo fér. „Možná,“ odvážil se Stulwig, „kdybys mi řekl informaci a já bych rozhodl jestli za tu cenu stojí.“

Trošku ho překvapilo, když Jubal přikývl. „To zní rozumně. Oba jsme muži, jejichž slovo platí.“ Velký muž našpulil ústa, jako by uvažoval. „Ráno potom, co zemřel tvůj otec, tulák, který pro mě v noci špehoval, viděl, jak z vašich dveří vyšel Vashanka – ne z nich, ale skrz ně. Šel ulicí, postava z oslňujícího světla. Pak zmizel v záblesku jasném jako blesk. Osvítilo to celou ulici, takže záblesk vidělo víc lidí, ale nevěděli, co to je.“

Jubal pokračoval: „Měl bych ti říct, že existuje stará pověst, že bůh může procházet zdí nebo skrz dveře pouze tehdy, když je na druhé straně druhý bůh. Takže si můžeme domýšlet, že Vashanka se mohl objevit v takové podobě proto, že venku byl další bůh. Nicméně moji informátoři tuto druhou všemocnou bytost neviděli.“

„A–a–ale!“ Stulwig uslyšel koktavý hlas. Až když hlas zmlkl, uvědomil si, že to jeho ústa se snažila promluvit.

Měl na jazyku a chtěl říct to, co se mu rodilo v hlavě. Jestliže se Vashankovi podařilo dostat do zabarikádovaného domku, tak už uvnitř musel být jeden bůh, kterému se nějak podařilo obalamutit otcovu velkou obezřetnost vůči nočním návštěvníkům.

Slova ani význam nepřišly. Logika té věci byla pro Stulwiga příliš nepravděpodobná, aby v ní pokračoval.

Polkl a zalovil v kapse. Prsty nahmatl požadovanou minci. Vytáhl ji ven a položil do natažené dlaně. Cena byla mírná – vnitřní hlas mu říkal, že to bylo tak.

Když Stulwig opustil Jubalovy pozemky, měl pocit, že učinil, co bylo třeba. Měl informaci, kterou potřeboval. Co mu ještě zbývalo? Jít domů a–

Zpátky k normálnímu životu.

To nebyl šťastný způsob pojmenování reality. Poskytl mu obrázek návratu k denní rutině, jako by se mu nedostalo žádného varování. V hloubi měl hrozný pocit, že se od něj očekává víc. Co by to mohlo být?

Bylo poledne. Žhnoucí kotouč na nebi Stulwiga opékal. Jeho už tak ošklivě spálená tvář hrozně pálila, pořád si škrábal strupy. Nenáviděl se, protože jeho na slunce citlivá kůže byla hotová katastrofa, na kterou nezabíraly žádné byliny ani masti. A teď tu klopýtal na přímém slunci a jenom to zhoršoval.

Potácel se, napolo oslepený vnitřním zmatkem a tělesnou nepohodou a vůbec nevěnoval pozornost davu okolo sebe, když... jedna jeho část ho vedla, vyhýbala se srážkám a pomáhala mu najít cestu stále se měnící lidskou řekou. A tahle část, která pořád sledovala, spatřila známou tvář.

Stulwig se zastavil. Muž ho ale už minul. V tu chvíli jeho nohy vířily prach ulice spolu s nohama tuctu chodců, kteří vířili a dýchali prach.

Normálně by ho Stulwig nechal jít. Nyní ale nebyla normální doba. Otočil se na patě, až vyryl jamku do země. Udělal čtyři rychlé dlouhé kroky. Natáhl ruku.

Jemně se prsty dotkl rukávu a přes něj paže muže. „Cappene Varro,“ oslovil ho Stulwig.

Mladík s dlouhými černými vlasy, které mu splývaly až na ramena, otočil hlavu. Tón Stulwigova hlasu nebyl hrozivý. Proto Cappen bez napětí zastavil. Dokonce ani rukou rychle nesáhl po noži na boku.

Chvíli mu ale trvalo, než poznal, kdo ho zastavil „Ach! Léčitel?“ Znělo to jako otázka.

Stulwig se omlouval. „Rád bych s vámi mluvil pane. I když, pokud si vzpomínám, vyhledal jste moje služby jenom jednou. A slyšel jsem, že jste z Asyla odjel na návštěvu své vzdálené domoviny.“

Minstrel hned neodpověděl. Ustoupil pryč z hlavního proudu nekonečného davu do malého prostoru mezi stánkem s ovocem a stolem, na kterém byly bedýnky z tenkých latěk. V každé byl asi tisíc živých hlučných ptáčků určených k snědku.

Stulwig se vtačil vedle něj, takže Cappen mohl tiše pokračovat. „Tehdy mi šlo o všechno. Po těch bylinách, co jste mi dal, jsem se několikrát vydával. Nejspíš mi to zachránilo život. Jsem přesvědčený, že mi otrávil jídlo.“

„Potřebuju radu,“ řekl Alten Stulwig.

„Můžeme si promluvit tady,“ řekl Cappen.

Nebylo lehké to vypovědět. Hluk ulice kolísal. Několikrát se rozkašlal, když se nadýchl prachu zvířeného kolemjdoucími. Ale nakonec to dokončil. Oči druhého muže byly v tu chvíli doširoka rozevřené, jako by ho právě napadlo něco děsivého.

„Chcete mi říct, že vážně chcete pronásledovat otcova vraha, i když jste se dozvěděl, že to může být druhý z nejmocnějších rankanských bohů?“

Poprvé to bylo vysloveno tak přesně. Stulwig se vylekal stejně jako jeho protějšek. Než se zmohl něco říct, promluvil opět štíhlý a pohledný potulný zpěvák: „Co – co se stane, když dopustí, abyste ho chytil?“

Způsob, jakým to řekl, léčitele vzpamatoval. Privil: „Je jasné, že Vashanka se ke mně může dostat, kdykoliv si bude přát. Můj problém je, že nevím, proč přišel za mým otcem, ani proč by měl

přijít za mnou. Kdybych tohle zjistil, mohl bych jít do Ilsova chrámu a poprosit kněze o pomoc.“

Cappen se zamračil a řekl: „Protože vypadáte opravdu odhodlaný, měl bych vám nejspíš připomenout, co praví mýtus.“ Pak pokračoval: „Znáte ten příběh. Vashanka je bůh válečníků a zbraní, vládce blesku a jiných mocných sil. To víte?“

„Nerozumím ale,“ odvětil bezmocně Stulwig, „proč by taková mocná bytost měla zabít mého otce?“

„Možná,“ pokrčení rameny, „soupeřili o stejnou ženu.“ A pokračoval: „Ví se přece, že bohové na sebe často berou lidskou podobu, aby se mohli milovat s lidskými ženami.“ Pohledná mužská tvář se zkřivila. Pohled bystrých očí se upíral do Stulwigových. „Slyšel jsem,“ pokračoval Cappen, „že vy, stejně jako předtím váš otec, často přijímáte ženskou přízeň výměnou za léčitelské služby. Ženy, které nemají na zaplacení, tak platí věky osvědčeným způsobem. Následkem toho máte ve městě spoustu nevlastních sourozenců. A vy sám, jak se povídá, jste zplodil přes tucet synů a dcer. Samozřejmě že nelegitimních, protože otec je vždy nejistý, pokud tu není nezaměnitelná podoba.“

Další pokrčení ramen. „Neobviňuju vás. Tak to ve světě chodí. Ale—“

Zarazil se. Bázlivě se dotkl Stulwigovy hole. „To je tvrdé dřevo.“

Stulwig byl nespokojen. „Do malých místností je to neohrabané a stěžuje to zbraň, která odradí boha blesku.“

„Nicméně,“ řekl Cappen, „je to vaše nejlepší zbraň. Pevně se jí chopte. Ať je vždy mezi vámi a útočníkem. Ustupujte a utíkejte jen ve správnou chvíli.“

„Ale,“ zaprotestoval Stulwig, „co když si mě Vashanka najde? To se s ní mám postavit proti rankanskému bohu války?“ Když tam Cappen jen tak stál a vypadal, že ho to nezajímá, léčitel zoufale pokračoval: „Existují přece příběhy, že v dávných dobách Ils při boji jednotlivcům pomohl. Ale já vyrostl, když už to tu dobyli Rankanci, a zdá se,“ pokračoval sklíčeně, „že poraženého boha starého Ilsigu se nevyplatí o pomoc žádat. Spíš asi nevím, co vykonal.“

Cappen Varra byl najednou netrpělivý. „Chtěl jste po mně radu,“ prohlásil škrobeně. „Dal jsem vám ji. Sbohem.“

Vmísil se do davu.

...Stulwiga přivedli před prince, který ho poznal, „To je přece léčitel,“ pronesl, načež tázavě vzhlédl k Molinu Světlonoši.

Sál spravedlnosti byl jasně osvětlen odpoledním sluncem. Slunce bylo na obloze v takové poloze, že paprsky pronikaly přímo šikmými průduchy pro zachycování a odvod dešťové vody... a velekněz vznesl obvinění: „Vaše Nejvznešenější Excellence, tohoto vyznavače Ilse jsme našli ve Vashankově chrámu.

Zalitý zářivým světlem vyrazil Stulwig k pódiu. Dva Ďasové, kteří ho drželi, ho pustili.

Zastavil se až u dřevěného pažení, které oddělovalo obviněné zločince od vyvýšeného trůnu, na kterém seděl soudící princ. Zpoza pažení se pak Stulwig hájil: „Nikomu jsem neškodil. A ani nechtěl. Řekněte Její Excelenci,“ obrátil se na Světlonoše, „že mě vaši pomocníci našli klečícího před,“ zaváhal, málem řekl „modlou“. Nelehce to slovo zapudil a vybral „sochou“, to však s hrůzou zamítl. Po hodně chvilí kostřbatě dokončil: „Před samotným Vashankou, jak se modlím o jeho pomoc.“

„Ano, ale Ilsův vyznavač modlí se k synu Savankaly,“ Světlonoš byl zlověstnost sama, „něco takového pravidla našeho náboženství naprosto zakazují.“

Na to nemohl najít odpověď. S pocitem bezmoci Stulwig čekal. Mladého guvernéra, který nyní rozhodne o jeho osudu, viděl naposledy před rokem. Jak tam stál, nemohl si pomoci a všímal si změn vzhledu mladého vládce. Připadalo mu, že jsou k lepšímu.

Jak všichni věděli, princovi bylo dvacet. V Asylu zastupoval svého staršího nevlastního bratra, císaře. Byl tady sice pouhý jeden rok, ale ten rok vepsal rysy dospělosti tam, kde předtím byla dětská jemnost. Pořád měl chlapeckou tvář, ale rok vlády jí vtiskl určitou sebedůvěru.

Mladý guvernér vypadal nerozhodně. Řekl: „Nu, nevypadá to jako vážný zločin. Myslím, že konvertity bychom měli spíš povzbudit a ne je trestat.“ Zaváhal, obrátil se k veleknězi

rankanských božstev a uhlazeně pokračoval: „Jaký trest doporučuješ?“

Nastalo překvapivě dlouhé ticho. Jakoby starší muž zvažoval. Nakonec Světloňoš řekl: „Možná bychom mohli zjistit, proč se modlil. A pak rozhodnout.“

„Vynikající nápad,“ přitakal princ nadšeně.

Stulwig tedy ještě jednou přerozprávěl svůj příběh, který poníženež dokončil: „Takže, pane, jakmile jsem zjistil, že sami velcí bohové projeví svou nelibost, rozhodl jsem se pomodlit k Vashankovi abych zvěděl, co ode mne žádá. Jak odčinit svůj hřích, ať je jakýkoliv.“

Když domluvil, překvapilo ho, že se princ zamračil. Najednou se sklonil k jednomu z mužů sedícímu u stolu pod ním. Něco mu tiše řekl. Pobočnickova odpověď byla stejně tichá.

Nejmladší vládce, jakého kdy Asylum mělo, se poté narovnal a upřel pohled na Stulwiga. „V těchto končinách je několik osob,“ prohlásil hrozivě vážným hlasem, „kterých si více všímáme. Cappen Varra je, z několika důvodů, jedním z nich. A tak ti, léčiteli, musím sdělit, že Cappen opustil Asylum před půl měsícem a nevrátí se dříve než za dva měsíce.“

„A-a-a-ale-“, začal Stulwig. A hned se zarazil. Pak spustil vysokým hlasem: „Ten muž v čarodějčině snu!“ zajíkl se. „Dlouhé černé vlasy na ramena. Ils v lidské podobě!“

Ve velkém Sále spravedlnosti, kde z trůnu soudil mladý rankanský princ, se rozhostilo po Stulwigově řeči ticho. Ostatní obvinění čekali vzadu v sále. Hlídali je otroci, na které dozírali dva Ďasové, kteří přivedli Stulwiga.

Takže rozsudek bude mít svědky. Až se zvěst dostane ven, bude jeho moudrost probírána ze všech stran, ať bude jakýkoliv.

Jak tam tak stál, Stulwig překonal pokušení připomenout Jeho Výsosti jistou noc před třinácti měsíci. Velmi časně ráno ho vytáhli z postele a odvedli ho do paláce.

Tehdy ho přivedli přímo do princovy ložnice. Nalezl tam vyděšeného mladíka, který se ve tmě probudil, protože mu rychle bušilo srdce. Když mu Stulwig spočítal pulz, zjistil, že mu buší dvakrát rychleji než normálně. Přítomný dvorní lékař neuměl

zpomalit zběsile pádící sval. Stulwig sebral odvahu a kladl obvyklé otázky. Z odpovědí se dozvěděl, že Jeho Veličenstvo celý večer hojně nasávalo.

Srdeční problém byl tak objasněn. Léčba: v první řadě dopřát tělu čas, aby vyloučilo alkohol běžnými cestami. Ale Stulwig požádal o dovolení vrátit se domů. Dostalo se mu ho. Pádil tam v doprovodu Ďase. Když domů dorazil, připravil směs z kořenů, kopřiv a velkých rudých květů. Pacienta potom nechal polykat doušky nálevu připraveného z této směsi každých pár minut a do hodiny se tep zpomalil. Ne sice do normálního tepu, ale tak, že se pacient uklidnil.

Potom princovi pověděl, že mladí pacienti s tím samým problémem, které kdysi navštívil jeho otec, jsou po dvaceti letech stále naživu. Princovi se ohromně ulevilo a slíbil, že pití omezí na jeden pohár za večer.

Potom si Stulwig uvědomil, že musí zachovat tvář dvorního lékaře. Což učinil svými díky za to, že jako neurozená osoba byl povolán ke konzultaci, a u princova lůžka dodal, že to vyžaduje, aby více osob shromáždilo zkušenosti o všech nemocích, kterými mohou lidé trpět. „A určitě jednoho dne si dovolím já vás požádat o pomoc.“

Snad si mladý guvernér na tu noc vzpomene a usoudí, zadoufal Stulwig, že Alten Stulwig je příliš cenný na to, aby byl potrestán.

Princ mu ale nejdřív položil ještě jednu otázku. „Když jsi byl s osobou, která vypadala jako Cappen Varra, nezačala zpívat nebo recitovat?“

Bylo jasné, že je to důležitá otázka. Minstrel byl znám svou veselostí a lehkostí a šarmem, s jakými zpíval nebo recitoval za všech okolností. Stulwig honem odvětil: „Nikoliv, Výsosti, ani notu, ani verš. Naopak, byl velmi vážný.“

Princ nato vynesl rozsudek: „Protože je zřejmé, že do této záležitosti je zapojen sám mocný Vashanka, byla by od nás troufalost se do toho vměšovat.“

Mladík s hubenou tváří pohlédl na Molina. Velekněz zaváhal, pak přikývl. Poté se princ ještě jednou obrátil na Stulwiga.

„Ctihodný léčiteli,“ pravil, „jsi propuštěn k tomu, co pro tebe budoucnost přichystala. Nechť jsou k tobě bozi spravedliví při vážení tvých ctností a hříchů.“

„Takže si vzpomněl!“ pomyslel si vděčně Stulwig.

Když ho vyvedli ven, Stulwig nebyl překvapen, že hned věděl, kam má jít. Mnohokrát čelil zármutku nebo vině, beznaději zhrzeného milence nebo podvedené manželky. Ve všech takových případech neposkytly jeho byliny víc než jen pomíjivou chvíli spánku nebo bezvědomí.

Takže teď, když vcházel k Oplzlému jednorožci, zamumlal si pro sebe trpkou radu, kterou měl pro zvláštní příležitosti, kterým jeho otec říkal neklid duše. Slova, která slyšel jen on, zněla: „Altene, teď se potřebuješ pořádně napít.“

Byl to starobylý recept na přetažení nebo citové rozrušení. Likér je ale svým způsobem bylinný výluh, a byliny, to je jeho obor.

Do nosu ho udeřil zápach krčmy. V tmavém výčepu nejdřív skoro nic neviděl. Pak se Stulwig rozkoukal a spatřil u stolů nejasné postavy a lesk vyleštěného dřeva. Ucítit směsici pachů z vaření. Hned se cítil lépe.

Znal to tady dobře. Proto sebevědomě zamířil k výčepu. Už otvíral ústa, aby si objednal, když jeho oči, stále ještě přivyklé na světlo, rozpoznaly, kdo za ním stojí.

„Bezpalec!“ Jméno mu skoro samo vyskočilo z úst. Tak velké bylo jeho překvapení a radost.

Dychtivě se natáhl a popadl ho za silnou ruku. „Kamaráde, vy jste nám nadělal starostí. Nebyl jste tu,“ zmateně se zarazil. Protože to bylo příliš dlouho i na dlouhou cestu. Víc než rok. S polknutím dokončil pozdrav: „Takže buďte vítán, pane.“

Majitel Oplzlého jednorožce se vylupoval ze tmy víc a víc. Velkou rukou zamával na pomocníka. Stulwig už vše viděl. I pomocníka, který se otočil a přišel k nim. Obloustlý Bezpalec, ale s ostře řezanou tváří, ukázal ke stolu v rohu. „Přines nám támhle dva džbány piva,“ řekl. K Altenovi dodal: „Musím dát s váma řeč, pane.“

Usadili se. Po několika doušcích Bezpalec začal: „Honem řeknu, co je třeba. Altene, musím přiznat, že nejsem opravdový Bezpalec. Přišel jsem kvůli čarodějnému vidění. Odpoledne se moje tělo

proměnilo do podoby, na jakou teď zíráš. Pak jsem měl návštěvu, která mi sdělila, že ta proměna má co do činění s tebou.“

Dlouhé vysvětlení. Dost dlouhé, aby u Stulwiga vyvolalo rozličné reakce. Na prvním místě ohromení. Potom postupně zmatek za zmatkem. Nakonec nejisté pochopení a přijetí. Protože zrovna držel v ruce džbáněk, pozvedl ho a řekl: „Na skutečného Bezpalce, ať už je kdekoliv.“

Pořádně se napil a položil ho. Usilovně přitom přemýšlel, k čemu by mu toto setkání mohlo být. Přitom si všiml, že jeho protějšek se vůbec nenapil.

Nepravý Bezpalec zarmouceně řekl: „Vidění mi prozradilo, že opravdový Bezpalec je na nějakém podivném místě. Není z toho jasné, zda je mrtev, ale byl zavražděn.“

Stulwig opět pozvedl džbáněk. „Nu, tak tedy na Enase Yorla, čaroděje, který je ochoten být mým přítelem v jakékoliv podobě.“

Nyní druhý muž džbáněk pomalu pozvedl. Napil se. „Předpokládám,“ řekl, „že nejde odmítnout připít sám sobě. A protože moje motivy jsou čestné, činím tak.“

Stulwiga opět napadlo, co se dozvěděl z dlouhého vysvětlování. Proto položil základní otázku: „Enasi,“ zamumlal, „jakou má tvá proměna v Bezpalce souvislost se mnou?“

Tučná hlava přikývla. „Měj se na pozoru,“ pravila Bezpalcovým hlasem. „Když jsem prožíval muka proměny, zjevila se mi bohyně Azyuna a požádala mě, abych ti odevzdal tento vzkaz. Domů se musíš vrátit před setměním. A do bytu nepouštěj nikoho. kdo bude vypadat jako muž. V žádném případě, ani když bude žadonit o léčitelovu pomoc nebo bude nabízet spoustu zlaťáků. Dnes v noci odkaž všechny mužské návštěvníky na jiné léčitele.“

Chvilí trvalo, než si na to připili a nahlas uvažovali, o čem to je. A samozřejmě, jako správní Asylané ještě jednou probrali Azyunin příběh.

Jak Vashanka přišel na to, že Azyuna, jeho sestra spolu se svými deseti bratry kuje vraždu otce rankanských bohů Savankaly. Rozzuřený Vashanka poté pozabíjel všech deset bratrů. Sestře ale připravil horší osud. Stala se jeho nedobrovolnou milenkou. Když

skučí a sténá vítr, říká se, že Azyuna musí opět platit za zamýšlenou zradu rodičů.

A teď sestoupila z nebes, aby obyčejné smrtelníky varovala před bratrem, který ji uvrhl do hanby.

„Jak bys mi ty,“ zeptal se Stulwig, když do sebe nalil skoro celý druhý džbáněk piva a díky tomu dosáhl stavu mysli vhodného k filozofování, „ty, starý moudrý Enas Yorl vysvětlil, proč se bohyně obtěžuje varovat smrtelníka před nějakým plánem dalšího boha, svého bratra a milence?“

„Protože,“ zněla odpověď, „je to sice bohyně, ale také žena. A jak všichni muži vědí, ženy jsou nevyzpytatelné.“

Stulwig, který si vzpomněl na vlastní zkušenosti, se trochu otrásl a přikývl na souhlas. „Řekl bych, že tu popijíme už dost dlouho. Bude lepší, když si podle tvého varování dám pozor a rozloučím se. Možná pro tebe můžu něco udělat. Nejspíš zaplatit.“

„Spraví to jedna návštěva zadarmo, až nějaká moje proměna onemocní.“

„Ale ne dnes v noci.“ Stulwig se postavil. Hlavu měl poněkud lehkou, a dokonce se i svému žertu usmál.

„Ne, dneska v noci ne,“ přitakal Bezpalec a také vstal. Honem dodal: „Měl by ses nechat vidět, že tě doprovázím ke dveřím a loučím se s tebou. Ale půjdu s tebou ven. A tak Bezpalec znovu zmizí, tentokrát navždy.“

„Tentokrát to provede vznešeně,“ řekl Stulwig a pozvedl skoro prázdný třetí džbáněk. „To nejlepší Bezpalcovu duchu, ať už je kdekoliv.“

Plán Enase Yorla jak zmizet vyšel snadno. Když totiž vyšli z hospody, objevila se rota rankanských vojáků, které velel Ďas. Jmenoval se Quag. Byl středního věku a důstojného držení těla. Obrátil se na Stulwiga: „Jeho Výsosti se doneslo, že jste řádně popíjel. Proto mě s rotou vyslal, abych vás doprovodil domů.“

Stulwig se otočil, aby se rozloučil s nepravým Bezpalcem. Nikde ho však už neviděl. Quag si povšiml jeho překvapení. Ukázal palcem: „Zašel támhle za roh. Máme ho pronásledovat?“

„Ne, ne.“

Tři džbánky piva pro něj nepředstavovaly žádný problém, takže vyrazil a kráčel vedle Ďase jako rovný vedle rovného.

K tomu začal: „Jsem poněkud překvapen, že se Jeho Výsost tak obtěžuje kvůli osobě, která nepochází z Ranke a ani,“ odvážil se, „nevyznává stejné bohy.“

Quag zachoval klid, očividně se ho to nedotklo. „Nejsem oprávněn mít na takové záležitosti vlastní názor.“

„Ovšem,“ zachmuřil se Stulwig, „u mě doma mě mocný Vashanka nejsnáze najde.“

Kráčeli boční uličkou ve Spleti. Byla ale plná lidí takže jestli snad Quag uvažoval odpovědět, překazilo mu to prodírání se mezi nimi.

Když se dostali z davu, Stulwig pokračoval: „Koneckonců nesmíme zapomenout, že to Ils je tisícioký bůh. Dá se teda předpokládat, že v každou chvíli vid' každého, ať se ve světě Ilsigu nachází kdekoliv. To se nedá říct – myslím ty oči – ani o Savankalovi, a o jeho synovi Vashankovi. Takže možná, že Vashanka neví, že–“

Zděšeně se zastavil. Málem mu vyklouzlo, že bohyně Azyuna vyhledala s varováním Enase Yorla. A její bratr milenec vzhledem k omezenému vidění neví, co vykonala.

„To všechno je hezký,“ dokončil Stulwig nepřesvědčivě, „a určitě mimo pochopení osoby, která, jak se zdá, si vysloužila nemilost jednoho z všemocných, jako jsem já.“

Quag zůstal klidný. „Jsem na světě už spoustu let,“ pravil, „a možná že mám pro vás vysvětlení, podle kterého můžete usoudit, jak vážná je vaše situace.“ Odmlčel se a po chvíli pokračoval: „V Asylu se bohové míchají do lidských záležitostí, pokud je za tím nějaký jiný důvod. Někdo se povyšoval. Jak se povyšuje léčitel? Zneužití ženy ze vznešené rodiny. Urážka kněze nebo boha. Spáchal váš otec takový hřích?“

„Hmmm!“ Stulwig proti takové úvaze nic nenamítal. Zamyšleně pokýval hlavou na souhlas po asylském způsobu – ze strany na stranu.

„Je jasný,“ řekl, „že nebyl zabit náhodou. Vrah se nějak musel dostat do zabarikádovaného bytu, zavraždil ho a zmizel a přitom

neukradl žádnou cennost. V tomhle městě je denně pro majetek zabitá spousta lidí. Takže když se vrah majetku ani nedotkne, jako v případě mého otce, můžeme se oprávněně dohadovat, že motivem jsou osobní důvody.“

Nešťastně dodal: „Musím přiznat, že když jsem ho slyšel křičet, neběžel jsem mu na pomoc, protože jsme měli dohodu, že v noci k sobě nikdy nevtrhneme. Takže to mohla být i nějaká dáma z vyšších kruhů, která se přišla pomstít.“

Chvilíčku kráčeli mlčky. Pak Quag vážně promluvil: „Radím vám, abyste přestal pátrat. Vraťte se ke svému léčitelství a vrahy nechte úřadům.“

Tentokrát Stulwig pokýval hlavou nahoru a dolů což znamenalo ne. Prohlásil sklíčeně: „Když se ve snu objevil sám Ils, což bezpochyby znamená pro mě příkaz, abych vraha vypátral, nemám na výběr.“

Dasova rozbrázděná tvář byla bez výrazu. Pohrdavě odvětil: „Koneckonců váš Ils nechal všechny v Asyly na holičkách, když dopustil, aby ho dobyla armáda, která uctívá jiné bohy.“

„Město bylo potrestáno za svoje hříchy.“ Stulwig automaticky zareagoval vysvětlením Ilsových kněží. „Až se poučíme a zaplatíme za hříchy, vetřelec bude vyhnán.“

„Když jsem odcházel z paláce,“ řekl Quag, „nevšiml jsem si, že by princovi otroci balili.“ Pokrčil rameny. „Představit si takový odchod z takového důvodu je pro mě těžký. Radím vám v to příliš nedoufat.“

Prerušil řeč. „Tak jsme tady. Jakmile budete v bezpečí doma – samozřejmě, že to tu prohledáme, aby bylo jistý, že tam nikdo v nějakém koutě nečíhá–“

Což bylo za okamžik vykonáno. „Děkuju,“ řekl vděčně Stulwig. Sledoval, jak scházejí dolů po schodech. Když se Quag dole zastavil a pohlédl nahoru. Stulwig poslušně zavřel a zajistil dveře.

Tak byl tady.

Byl to klidný večer. Na dveře zaklepali dva muži a jedna žena. Všichni se přes kukátko dožadovali služeb léčitele. Muže poslal Stulwig ke Kurdovi, který bydlel na stejné ulici. Bez protestů odešli jeden po druhém.

Když Stulwig uslyšel ženský hlas, zaváhal. Byla to dlouhodobá pacientka a platila ve zlatě. Nicméně ji poslal k léčitelovi jménem Nemis. Žena si stěžovala. Vymluvil se, že snědl něco špatného a není mu dobře. To ji uklidnilo a nakonec také odešla.

Krátce po půlnoci se ozvalo čtvrté váhavé zaklepání. Byla to Illyra. Když Stulwig uslyšel její šepot, uvnitř mu něco poskočilo vzrušením. Řekla, že přišla, jak se domluvili ráno.

Triumfující Stulwig odemkl dveře. Vpusťl ji dovnitř. Nasměroval ji do ložnice. Když kolem něj prošustila svou spoustou sukní, opět dveře zamkl.

Za chvílinku sfoukl svíčky a shodil ze sebe šaty. V naprosté tmě si k ní vlezl do postele. Když našel její nahé tělo, necítil se provinile. Všechno bylo v pořádku.

Tu hru hrál v Asylu každý. Nikdo nebyl cimpřlich. Každá žena byla něčí milenkou, ať se jí to líbilo nebo ne. Každý mužský si odsakoval, jak jen mohl. Pravda, byly tu kodexy cti a náboženství. Ty ale neplatily pro lásku, chlast a vydělávání si na živobytí. Vždycky jdeš bezohledně za svým.

Naskytne se příležitost. Mysl hned začne zuřivě zkoumat všechny možnosti. Pak se učiní nestydatá nabídka, o které se vyjednává se stejně odhodlanou druhou stranou.

A právě tohle mu přivedlo krásnou Illyru do náručí. Souhlasila, že pokud tomu něco nezabrání, bude mu po vůli.

Bylo jasné, že když jednou obchod přijala, jeho podmínky splní. Stulwig ve tmě zjistil, že její nahé tělo je plně připraveno ho přijmout. Naprosto, se všemi drobnými pohyby a vzrušením. Většina žen, které takto platily za jeho služby, ležely jako zamrzlé sochy a jen občas se při vrcholu roztřáslly. Hned potom honem vyklouzly z postele. Naházet na sebe šaty a úprk dolů po schodech ven do Spleti.

Illyra byla naprosto jiná. Když mu její ruce přejížděly po těle, Stulwig musel myslet na ohromného kováře, který byl jejím milencem. Těžko si šlo představit tuto ženu, i když byla poněkud větší, než by si myslel, s tak velkým mužem na sobě. I když–

Náhle si uvědomil: tělo pod ním mělo překvapivě pevné svaly... Tato žena není žádná pápěrka. Naopak–

Začali se milovat a Stulwig se divil stále víc... Ty ohromné sukně S'danzy, pomyslel si, neskrývaly žádné hubené tělo. Vnímal, že Illyra je pěkně zaoblená. Sukně určitě nosila proto, aby si lidé mysleli, že je drobnější, než ve skutečnosti je. Což s její úzkou a mladistvou tváří nebylo nic těžkého.

Nevadí. Je to žena, kterou není lehké ulovit. A byla tady a k tomu vstřícná. Její kůže byla neobvykle teplá, jako by měla horečku. Zajímavé.

Blížil se k vyvrcholení. V tu chvíli byla její postava vedlejší. Takže když mu došlo, že její baculaté tělo se proměnilo v tělo amazonky, bylo to procitnutí z nádherného snu do noční můry.

Náhle nabyl neskutečného dojmu: leží na ženě přes šest stop vysoké, jejíž boky jsou aspoň o stopu širší než jeho.

Ohromilo ho to a okamžitě promluvil: „Illyro, co to je? Nějaký čarodějnický trik?“

Jedním pohybem se odpoutal od mohutného ženského těla a sklouzl na podlahu. Vyhrabal se na nohy

V tu chvíli nastal záblesk neuvěřitelné jasnosti. Zalil celou místnost a ozářil ohromnou podivnou nahou ženu, nyní sedící v jeho posteli.

A ozářil také jasnou mužskou postavu, která procházela dveřmi, které před smrtí Stulwigova otce byly soukromým vchodem do Altenovy ložnice. Byl to vchod, který byl už dlouho zabarikádovaný... Přesto jím do ložnice vstupovala zářící postava.

Stulwig měl čas sotva na jeden nevěřící pohled. Ale přitom mu to došlo: Ten zářící, ta bytost s planoucím tělem – to byl Vashanka.

Otupěle popadl hůl. Hned nato proletěl nahý dveřmi, které vedly ven.

Uvnitř v ložnici křičel bůh barytonem na nahou amazonku, která pořád ještě seděla na kraji postele a křičela na něj pro změnu mužským tenorem. V ilsigštině to nebylo.

Stulwig uměl několik stovek slov užitečných pro léčitely v půltuctu dialektů rankanského císařství. Takže když k němu proniklo několik slov, pochopil.

Ta žena byla Azyuna. A Vashanka jí spílal za nevěru. Ona křičela na něj a obviňovala ho z cizoložství s lidskými ženami.

Tohle zjevení Stulwiga ohromilo. Takže je to tak, jak se často mlhavě říká v legendách o bozích. Mají stejné fyzické potřeby jako lidé. Tělesný chtíč. Vztekly hádky. Možná dokonce i přijímání potravy a tím i trávení a vylučování stolicí a močení.

V téhle situaci bylo ale mnohem důležitější, že bohyně vyhledávala milování s lidskými muži... Pak věř ženám! pomyslel si Stulwig. Nenávidí ten incestní vztah. Ponížená. Smutná. Bez naděje. Ale nicméně žárliví, když bůh, její bratr a manžel sestoupil na zem a tak, jak to bohové činívají od úsvitu věků, spal s lidskou ženou. Nebo se dvěma. Nebo stovkou.

Takže se pomstila. Vzala na sebe podobu lidské ženy. Obratně pak sváděla muže, aby se s ní vyspal. Tentokrát jeho a před třemi a půl roky jeho otce. V chlápěném Asylu to nebylo nic těžkého.

A tak se díky žárliveckému vzteku stal Desetivrah Jedenáctivrahem. Pokud lze starého Stulwiga připočítat k deseti božským obětem.

Stulwig stál uprostřed svého obydlí bez jakékoliv šance na rychlý únik, protože i pouhé odjištění dveří by zabralo slušnou chvíli. Vzmušil se a sevřel hůl. Čekal, ač nevěděl nač.

Vnímal, že slovní bitka v ložnici skončila. Žena nyní stála a kvapně si široký pas opásávala S'danzovskými sukněmi. Náhle mu to bylo jasné. Takové sukně jsou i bez úpravy ženám nejružnějších postav.

Žena za chvíli vyšla ven. Přes ramena měla přehozené tři průhledné suknice. Bosýma nohama produsala okolo Stulwiga. Očima uhnula před jeho pohledem. Pak zaslechl, jak odjišťuje dveře.

To v něm vzbudilo zoufalou naději. Kdyby taky ustoupil tím směrem, mohl by se dostat ze dveří, když jsou odjištěné.

Neodvážil se ale hnout. Neodvážil se ani otočit hlavou.

Zatímco tam tak napjatý stál, záře, která byla mimo jeho přímý pohled, se pohnula. Ozval se děsivý zvuk těžkých, velmi těžkých kroků. A pak–

Objevil se Vashanka.

V Stulwigově otupělé mysli nebyly žádné pochybnosti. To, co nyní viděl, mnoho lidí tak blízko nikdy nevidělo. Vashanka,

rankanský bůh. Vládce nebeského hromu a blesků. Pán války a zbroje. Vrah deseti bratrů, bohů. Vrah Jutu Stulwiga, Altenova otce.

Všemocná bytost se tyčila ve dveřích ložnice. Musel se dokonce sehnout, aby hlavou neudeřil o horní zárubeň.

Mohutná postava, jejíž každý záhyb kůže plál jako oheň. Světlo, které ho zahalovalo od hlavy po paty, se mihotalo, jako by na něm tancovaly jazyčky bílého žáru.

Bezpočet takových plamínek zalilo obydlí světlem jasnějším než slunce za bílého dne.

Je jasné, že sám člověk proti bohu nemá šanci. Tahle jasná myšlenka ale Stulwiga nenapadla. Ale její očividnost se mu usadila ve svalech a kostech. Každý pohyb, který učinil, mu dával vědět, že stojí proti drtivé síle.

Naprosto zoufale zatoužil být někde úplně jinde, někde daleko.

Což bylo nemožné. A tak–

Stulwig se uslyšel, jak vykoktává první, co ho napadlo na jeho obranu: „Jsem nevinný. Nevěděl jsem, kdo to je.“

Byl to zoufalý pokus. Pokusit se vyváznout z naprosto neuvěřitelné situace vysvětlováním. Argumentováním. Dokazováním.

Když promluvil, upřely se na něj uhrančivé oči. Pokud bytost jeho slovům rozuměla, nedala to nijak znát.

Člověk vykoktával dál: „Přišla jako čarodějka, se kterou jsem si na dnešní noc domluvil schůzku. Jak jsem mohl vědět, že je to proměna?“

Zdalo se, že ilsigština není pro komunikaci nejhodnější. Stulwig slyšel, že Rankanci, kteří se učili jazyky podmaněných národů, její slovesnou strukturou opovrhovali. Říkalo se, že zejména slovesa považovali Rankanci za její slabinu. Oproti tomu jazyk dobyvatelů oplýval slovesy, která vyjadřovala silné pocity, jasné záměry, bezvýhradnou odhodlanost.

Stulwig, který si letmo na toto srovnání vzpomněl, si pomyslel: „Vashankovi se bude zdát, že žadoním o milost, zatímco já nechci nic jiného než porozumění.“

S pocitem bezmoci svíral hůl. Ta byla vše, co měl. Pozvedl ji tedy mezi sebe a ohromného ohnivého boha. Neustále si ale

připomínal, co řekl Ďas Quag – že Ils nechal svůj asylský lid na holičkách.

Najednou mu přišlo zatěžko věřit, že by malé kouzlo svrženého boha soustředěné do dřevěné hole, byť z tvrdého dřeva, odolalo byť i jen fouknutí mocného Vashanky.

Při téhle poráženecké myšlence spatřil, že bůh natáhl ruku. Oheň na ní okamžitě zapláł jasněji. Náhle přeskočil a udeřil do hole.

Naprostý chaos oslňujícího jasu.

A chaos v jeho zmatených očích z toho, co se to děje nebo co se stalo.

Jasně bylo jen jedno: útok boha proti člověku začal.

... Pořád ještě žije. To bylo první, co si Stulwig uvědomil. Je naživu a matně si vzpomíná, že viděl, jak blesk udeřil do hole. A uslyšel hluboký vřeštivý zvuk. Co se ale přesně stalo ve chvíli, kdy blesk udeřil do hole, o tom neměl nejmenší představu.

Stulwig nejistě ucouvl několik kroků, aby videi i něco jiného než ten děsivý jas. Kráčel k němu ohnivý bůh.

Hůl pozvednutá na obranu. Stulwig byl trénovaný bojovník s holí. I když měl na paměti slova Cappena Yarry, aby držel hůl před sebou, instinktivně s ní zaútočil.

Zaútočil na mohutnou bytost, která byla necelých pět stop daleko. A pocítil divoký příval naděje, protože mocný Vashanka se přikrčil, aby se úderu vyhnul.

Boj holí! V divočině, kam mířil pro divoké byliny nebo sbíral rostliny, které pak pěstoval doma, si ho užil dost. Bylo až napodiv, když ho tam spatřil jeden nebo dva potulující se nomádi, jak často tasili meč a snažili se ho zabít.

V takovém zápase by bylo smrtelně nebezpečné holí jen bodnout. Hůl tak byla jako kopí a šlo ji chytit. To byla ale pouhá rvačka dvou mužů zápasících o majetek. A při ní pravděpodobnost hraničící s jistotou, že by nějaký takový obr, chlap z divočiny, hned hůl takovému pošetilci, který by ji užil jako meč, okamžitě vyrval.

Při Ilsovi – pomyslel si rozradostněný Stulwig – v té holi je moc. A hromovládny bůh ví, že je mu nebezpečná.

Když mu to došlo, začal s ní mávat vší silou: švih, švih, švih! Výstraha Cappena Varry, aby hůl použil jen jako zábranu, byla zapomenuta.

Stulwig si všiml, že Vashanka vždy před holí uskočí. Bylo to fascinující a vzrušující zároveň. Jednou dokonce i bůh vyskočil, aby se vyhnul úderu. Hůl dosáhla aspoň dvě stopy za místo, kde předtím stál.

Proč tu ale zůstával? Proč se nesnažil uniknout, když je mu hůl nebezpečná?... Jak náhle se ta myšlenka objevila, tak náhle mu ubylo bojového odhodlání.

Zachvátil ho strach, že musí být nějaký důvod, proč Vashanka stále bojuje jen uhýbáním. Co když čeká, až se moc hole vyčerpá?

Ta hrozná možnost mu připomněla, co řekl Ils Cappen Varra. Šok z toho, co se muselo s obrannou mocí hole stát, přiměl Stulwiga rychle ustoupit do chodby vedoucí ke schodišti. Stačil se ještě rychle ohlédnout a radostí polkl. Azyuna nechala dveře, které bývaly zajištěné, otevřené dokořán.

Na patě se otočil a doslova se vrhl dolů po schodech. Bral je po čtyřech, po pěti náraz. Dostal se do přízemí. Naštěstí, domovní dveře byly také otevřené, Byla tma, při svém divokém úprku skoro nic neviděl,

Náhle se celé schodiště rozzářilo jako za dne. Nebylo pochyb, že to ho pronásledoval démon–bůh.

Stulwig už byl venku a ve tmě, která všude panovala, zoufale uháněl k nejbližšímu rohu. Vrhł se za něj a běžel ulicí, až doběhl k velkému průchodu. Tam se zastavil a zády se opřel o zavřené dveře stáje. Hůl držel před sebou.

Až nyní si uvědomil, že je úplně nahý.

Dokonce i v tuhle pozdní hodinu byli venku lidé, Někteří z nich si Stulwiga prohlíželi. Ale skoro všichni se zastavili a zírali směrem, odkud Stulwig dorazil. Nad dlouhým nízkým stavením s tuctem vystupujících věžiček se až na nebe šířila oslnivá záře.

Odevšad bylo slyšet hlasy úžasu. Stulwiga zrovna napadlo, jestli Vashanka pokračuje v jeho pronásledování, když tu náhle jasné světlo zhaslo.

Chvíli trvalo, než sebral odvalu. První myšlenka byla: I když jsem se hloupě pustil do boje, já vyhrál.

Návrat mu trval o poznání déle. Ulice byly opět temné, jeho nahota nebyla tak nápadná. Ve městě nebyli spoře oblečení lidé nic výjimečného. Kolemjdoucí museli přijít dost blízko, aby si všimli, že je nahý. Proto se nestyděl a dokázal se chovat nedbale.

Nakonec se Stulwig, s holí stále před sebou, vyšplhal po schodech do ztemnělého bytu. V pracovně našel svíci, která byla na dně dlouhé trubice a neustále hořela (samozřejmě, že ji pravidelně vyměňoval). Když se pak ujistil, že už doma žádné vetřelce nemá, honem zajistil dveře.

Uplynul nějaký čas.

Stulwig ležel v posteli a nemohl usnout. Rozmýšlel se, jestli si nemá vzít nějakou z bylin, které obvykle předpisuje lidem, co mají potíže usnout. To by ale mohl skončit v otupělém bezvědomí. V tuto noc by to nebylo to nejlepší řešení. Rozhodně ne vědomě.

Jak tam tak ležel a převaloval se, uvědomil si, že zvenku sem doléhá nějaký hluk. Hlasy. Spousta hlasů.

Ha!

Vstát a podívat se. Nejdřív otevřít okenici. Vyklonit se a podívat se dolů.

Ze svého prvního patra viděl, že v ulici je plno pochodní. Všude bylo plno lidí. Když se kolemjdoucí několikrát dostali pod jeho okno, vyklonil se a volal: „Co se děje? Co se stalo?“

Odpovědí mu byla spousta výkřiků. Na jejich spočítání by mu nestačily prsty obou rukou. Vyrozuměl z toho, že je důvod na oslavu – protože tohle byla oslava.

Asylský lid slavil vítězství.

Co se vlastně seběhlo: krátce poté, co Vashankova záře vybledla a vyfučela do tmy, začali po ulicích Spleti i ostatních čtvrtích běhat poslové.

Poslové byli Jubalovi špiclové a donašeči. A toto byl výsledek zprávy, kterou roznášeli.

Myrtisiny ženy ji šeptaly do uší mužům, když ti dostávali, zač si zaplatili. Byla to fascinující zpráva, takže muži na sebe naházeli šaty, popadli zbraně a vyrazili do noci na nejrůznější místa do Spleti.

Věřící u Oplzlého jednorožce najednou honem dopili. A pak taky práskli do bot. Bylo to jako zjevení. Ohromený krčmář se odvážil ke dveřím. Vykoukl ven. Zaslechl dusot nohou, šustot šatů a uviděl pochodně. Honem zamkl a přidal se k davům, které mířili jedním směrem: k Ilsovu chrámu.

Ze svého okna Stulwig viděl chrám i s pozlacenou kupolí. Byl celý osvětlený, světlo se linulo z bezpočtu zasklených okének. Uvnitř, kde byla spousta třpytivých ploch, muselo hořet na tisíc svící.

Uvnitř chrámu panovalo mezi kněžími vzrušení. Jubalovi donašeči roznášeli po celém Asylu vzkaz, že Ils se pustil do bitky s rankanským bohem blesků a vyhrál.

Bude se rozjásaně slavit a vzývat až do úsvitu. Takto Stulwig vyrozuměl z výkřiků, které k němu dolehly.

Když to začal chápat, honem zavřel okenici. Stál a chvěl se. Byl to vnitřní chlad, ne zvenčí. Bylo to moudré? – uvažoval. Co když se lidé z paláce vypraví ven, aby se dozvěděli, co je to za povyk? Co když Vashanka, rozzuřený, že vypadá jako poražený, sešle na město blesky? Sotva na to pomyslel, obloha se zatáhla a začala vypadat hrozivě.

Stulwig se celý chvěl. Zjistil však, že oslavu bere jako oprávněnou. Byla to pravda. Vítězem byl Ils A úmyslně hledal příležitost. Takže starověký bůh Ilssigu byl dlouho připraven na – nač vlastně?

Co by se mohlo stát? Jak by bylo možné armádu rankanského císařství přesvědčit, aby opustila Asylum?

Stulwig byl zpátky v posteli. Zázrak a jeho záhadnost v něm pořád vřely.

Byl pořád ještě vzhůru, když se po nějaké době ozvalo tiché zaklepání na dveře.

Naprostý šok. Strach. Nejistota. Třesoucí se u špehýrky se zeptal: „Kdo je to?“

Uslyšel Illyřin hlas, jak tiše říká: „To jsem já, Altene, abych v naturáliích splatila svůj dluh, jak jsme se dohodli dnes ráno.“

Dlouhá odmlka. Nejistota, šok a počínající zklamání ho ochromily. Po dlouhé době žena opět promluvila: „Můj kovář, jak mu říkáš, je u Ilsova chrámu a do rána se nevrátí.“

Na jedné úrovni – úrovni jeho touhy – to znělo jako pravda. Ale odmítavá myšlenka byla silnější. Mohla to být Azyuna, kterou donutil zahanbený bratr – milenec, aby využil jejich mystické spojení a pronikl pevnými zdmi a znovu se dostal do léčitelova domu.

A až smrt vítězně zakřepčí, Ils bude opět zneuctěn.

Tohle všechno proběhlo váhajícímu Stulwigovi hlavou. Řekl: „Zbavuju tě tvého slibu, Illyro. Osud opět zapracoval, aby mi odepřel jedno z největších potěšení života. A tobě opět umožnil zůstat věrnou tomu nemotornému kolosu.“

Po mohutném povzdechu léčitel dokončil: „Snad budu mít větší štěstí příště.“

Vrátil se na ovčí kůži, na které spal. Napadlo ho, že noc, kdy se muž miluje s bohyní, se určitě nedá Považovat za ztracenou.

Vlastně–

Stulwig si náhle uvědomil, že na začátku tam bylo objetí, které bylo úplně jako s Illyrou. Trochu se uvolnil.

A pak ho zahalil sladký spánek.

Vashankův pochop

Jannet Morris

Bouře s krupobitím se snesla na Asylum s neobvyklou zuřivostí, jako by chtěla zloděje potrestat za jejich zločiny. Kroupy byly veliké jako pěsti. Tloukly na Bulvár, rozbíjely okna v ulici Červených luceren a padaly na chrám nejmocnějšího z přemožených ilsigských bohů, Ilse.

Bouře přinesla blesky, které šlehaly z okolních kopců a pekelně zatažené oblohy. Zem se pod jejich údery otřásala a chvěla. Jeden udeřil i do kupole paláce prince Kadakithise, a když bylo po všem, bylo až z přistavu vidět posvátnými písmeny do kamene vypálené jméno Vashanky, boha blesků. Další blesk sjel do okna Jubalovy opevněné usedlosti, obkroužil křeslo obchodníka s otroky, zatímco ten na něm seděl a černá tvář mu zmodrala hrůzou.

Blesk pak tančil na vysokém kopci mezi otrokářovou usedlostí a krčícím se městem. Na kopci cvičil svého nového syresanského koně v umění zabíjení žoldněř Tempus. Koupil to napohled zanedbané stříbřité zvíře bez prohlížení. Poslal mu ho muž, jemuž otcí kdysi zachránil život.

„Pomalu,“ klidnil koně, který při ostré otočce uklouzl, až jezdcí stříklo bláto do tváře. Tempus proklel bláto, déšť a hodiny, které bude muset po skončení lekce strávit čistěním postroje. Křičící klopýtající muž v jestřábí masce, který uhýbal okovaným kopytům bijícím v neustále menších kruzích, žádné bohy, které by mohl prosit, neměl – ten jen skučel.

Kůň se otočil a skočil. Jezdec seděl pevně, uzda byla navolno, ovládal koně jen koleny. Když se otrokář tak vychloubá soukromou armádou, kterou si udržuje, žoldněř, který se dal najmout ke gardě, mu ji trochu zmenší. Naučí Jubala, toho sebejistého, žádostivého

obchodníka, že kdo je příliš arogantní, prohrává. Bral to jako součást služby guvernérovi, rankanskému princovi, kterého přísahal chránit. Tempus sejmul jestřábí masky tuctu mužů. Tenhle, klopýtající a kvílející, bude třináctý.

„Zabij,“ pobídl žoldněř. Už ho tahle zábava za bouře unavovala.

Kůň, ze kterého stoupala pára, zastříhal ušima přitaženými k hlavě a vykročil. S krkem nataženým vyrazil. Zuby a kopyta se zabořily do masa. Křik. A pak ticho.

Tempus nechal koně chvíli tlouct kopyty do mrtvoly. Hladil ho po krku a pochvalně mružel. Když se ve světle blesků objevily kosti, zadržel ho a nasměroval k opevněnému městu.

V tu chvíli začal okolo nich kroužit blesk.

„Stůj, stůj.“ Kůň, i když se třásl jako právě narozené hříbě, stál. Spalující rudé světlo sežehlo Tempusovi pevně zavřená víčka, až mu začaly slzet oči. V hlavě mu zazněl vznešený hlas, hluboký a hrozivý: „*Patříš mně.*“

„O tom jsem nikdy nepochyboval,“ zavrčel žoldněř.

„*Opakovaně jsi o tom pochyboval,*“ zahřměl hlas vyčítavě. Tedy pokud se dá o hromu říct, že vyčítá. „*Jsi vzpurný a bez víry, i když jsi mi slíbil věrnost. Zřekl jsi se prvorozenectví, byl jsi mágem, filozofem, adeptem Řádu Modré hvězdy.*“

„Tak hele, Bože. Jsem taky paroháč, armádní pěšák, který to dotáhl na generála. Železem jsem prošpikoval víc masa než deset chlapů, co žijou stejně dlouho jako já. A ty teď okolo mě kroužíš hromem a bleskem, i když jsem tady, abych přinesl tvé uctívání mezi tyhle bezvěrce. Ten tvůj zpropadený chrám stavím tak rychle, jak jen můžu. Nejsem kněz, aby mě zastrašila halasná slova a úžasné předvádění. Odejdi odsud a zanech tohle doupe neosvícené. Nezaslouží si mě a nezaslouží si Tebe!“

Divoký závan větru zapleskal Tempusovým vlněným pláštěm o kroužkovou zbroj, kterou měl pod ním.

„*Poslal jsem tě sem, aby si mi tu vystavěl chrám, ó ty bezesný. Vystavíš chrám!*“

„Ano, vystavím chrám, pane, Vashanko, Pane Převahy a Smyslu. Když mě necháš na pokoji, učiním tak.“ Zatracený ctižádostivý bůh ochránce. „Oslepil jsi mi koně, Ó Bože. Dám Ti ho

pod práh místo nepřátel pobitých v bitvě, jak to vyžaduje Tvůj rituál. Pak uvidíme, kdo se tam přijde Ti klanět.“

„*Nezahrávej si se mnou, Člověče.*“

„Tak mě nech být. Děláám, co můžu. V srdcích Asylanů není pro cizí bohy místo. Dohlízejí na to bohové Ilsigu, pod jejichž ochranou se narodili. Učín něco ohromujícího: sešli na ně strach z Tebe.“

„*Nedokážu ani, aby ses mi kořil ty, ty nestydatý člověče!*“

„Po třech stech padesáti letech ani Tvoje návštěvy nejsou, co bývaly. Jdi strašit místní. Kůň zchromne, když bude stát rozpařený v dešti.“

Hrom naladil na příjemný tón. „*Vydej se do přístavu, Můj synu, a popatři, co učinil Můj Majestát! A do Spleti, kdež činím Své moci věhlas!*“

Nato obklíčení bleskem zmizelo, hrom ustal a mraky odvál západní vítr. Zem osvítil úplněk.

„Moc krrfu,“ povzdechl si žoldněř, který se nechal najmout Ďasy. „Ďasové“, tak Asylané říkali princově gardě. Pokud šlo o Tempuse, celé Asylum mohlo jít k d'asu. Snesitelné to bylo jedině díky krrfu, jeho oblíbené droze. Studenou rukou si zamnul tvář a zalovil za opaskem z lidské kůže, až hledající prsty nahmataly stříbrnou krabičku, kterou měl vždy u sebe. Cvrnkl do ní prstem, aby se otevřela. Nabral z ní špetku černého carronského krrfu. Natáhl palec druhé ruky a do jamky mezi jeho prvním kloubem a šlachou, která k němu vedla, nasypal prášek. Zhluboka si ho šňupl, vzdechl a zopakoval to, tentokrát do druhé nosní dírký.

„Moc toho zatracenýho krrfu,“ zachichotal se, protože krrf bral pořád. Nikdy nekupoval řezanou směs. Šest a půl stopy jeho těla se pod polibky krrfu zatetelilo. Jednou s tím přestane. Ten samý den odloží i meč.

Cítil jeho jílec, popleskal ho. Říkal mu „Rovnáák“, protože se dostal do tohohle bezútešného hnízda čarodějů, vydřiduchů a zlodějů. Když počáteční euforie z drogy pominula, pobídl koně k domovu.

Byl to krrf, ne pokyny od blesku nebo strach z Vashanky, co způsobilo, že se vydal k přístavu. Než odvedl koně do stájí Ďasů, které měli společné s mužstvem, nechal ho vychodit. Co ho to

popadlo, že se vydal do nížin Ilsigu? Nebylo to kvůli platu, který byl horentní, ani kvůli zájmům těch v rankanském hlavním městě, kterým se upsal a kteří nenáviděli Císaře tak moc, že byli ochotni podpořit takovou nulu, jako je princ Kadakithis, kdyby se za to nestali terčem vtipů. Nebylo to ani kvůli chrámu, i když ho rád postaví. Přišel kvůli svému neutuchajícímu vcítění do prince, který byl tak nešikovný, že mu široko daleko neřekli jinak než Pokaky. Tempus se v Aزهuru vzdal svého prvorozenectví a přenechal trůn bratrovi nezkompromitovanému palácovou politikou. V chrámu oblíbených božstev uložil spis o povaze bytí a odešel. Copak byl někdy opravdu tak mladý? Mladý jako princ Kadakithis, kterému se smáli dokonce i Křiváci.

Tempus byl u toho, když Ilsig byl ještě Nepřítel. Byl i v bitvě mezi Ranke a Ilsigem. Probodl víc Ilsigčanů než většina mužů. Beze slova sledoval, jak se svíjejí, až zemřeli. Povídalo se, že jejich hanlivou přezdívku vymyslel on. Nebyla to pravda, i když bezpochyby pomáhal jejímu rozšíření...

Kráčel po Bulváru a okolo přístavu. Rychle tam přistávala loď. Okolo se shromáždil dav. Stiskl koně a pobídl ho do tlačenice. V Asylu byli jenom čtyři jeho společníci Ďasové a z místní posádky nikdy nevyráželi ven ve skupinkách menších než po šesti. Takže to byla jeho povinnost, aby se podíval.

Nelíbilo se mu, když spatřil, jak z bouří těžce pošramocené lodi, takže se jen zázrakem dostala do přístavu s nepoškozenými plachtami, pomáhali muži, který bledými krutými rty mumlal cosi shromážděným Ilsigčanům. Pak vlezl do nosítek, které vyrazily k paláci.

Pobídl koně. „Kdo je to?“ zeptal se vrchního eunucha, kterému náhle zkřížil cestu.

„Aspect, vrchní mág,“ zašišlal palácový lokaj, „pokud ti do toho něco je.“

Za lokajem se na ramenou kvarteta černých otroků otrásala nosítka. Zatažená záclonka na okénku s Pokakyho znakem se uvolnila a spadla.

„Z cesty, Ďase,“ zapištl vzteklý malý, těstovitý eunuch.

„Ať ti jedna nepřiletí, Eunici,“ řekl Tempus. Přál si, aby byl v Caronne, přál si, aby nikdy nepotkal Boha, přál si, aby byl někde úplně jinde. *Ach, Pokaky, to jsi to vyvedl.* Tak Alain Aspect! Vynikající alchymista, nájemný vrah mezi čaroději, odklínač. Tady ve městě, které těží z nájemné magie?

„Zpátky, zpátky, zpátky,“ pobídl koně, který zastříhal ušima a vyčítavě otočil hlavu, ale poslechl ho.

Zaslechl zachichotání mezi eunuchy a další vzadu v davu. Otočil se v sedle. „Hakime, jestli uslyším o sobě nějaký příběh, který se mi nebude líbit, tak vím, čím jazyk si za to pověším k opasku.“

Šejdíř, vyprávěč, který měl nos na novinky, stál mezi dětmi, kterými byl vždy obklopený, se přestal smát. Jeho usazené oči se střetly s Tempusovými. „Mám příběh, který bych ti rád řekl, Ďasi. Dokážu si při vši skromnosti představit, že bys ho rád slyšel.“

„A jaký to je, staříku?“

„Pojď blíž, Ďasi, a řekni, kolik zaplatíš.“

„Jak ti můžu říct, zač stojí, než jsem ho slyšel?“ Kůň si odfrkl a zvedl hlavu. Zavětril odporný pekelný smrad, který přinesl větřík z páchnoucí povětrové pláže.

„Musíme smlouvat.“

„Tak to musí někdo jiný, staříku. Mě čeká dlouhá noc.“ Popleskal koně a přehlížel shromážděný dav Ilsigčanů, jejichž hlavy mu sahaly k bokům.

„To je poprvý, co vidím, že ustoupil,“ zaslechl Tempus přes hluk davu hlasitý šepot. Podíval se, odkud přicházel. Nedokázal zjistit, kdo to byl. Provinilem ale mohl být každý. Až se to rozkřikne, bude víc takových řečí. S čaroději se ale nezaplétal. Nikdy více. Učinil tak jednou, když si myslel, že ho jeho ochranné božstvo nezklame. Ruka mu sjela k boku, který stiskla. Pod šedohnědou vlnou a kroužkovou zbrojí tam měl uvázaný ženský šátek. Nikdy ho nesundával. Byl už vybledlý a potrháný, ale připomínal mu, aby se s černokněžníkem nikdy nehádal. Šátek byl všechno, co mu po ní zbylo. Po té, která byla předmětem jeho pře s mágem.

Dávno tomu, ještě v Azehuru...

Povzdechl si. Proti hlasu zhrblého a chraplavého od nekonečných bitevních povelů to byl podivný zvuk. „Ať je teda dnes

večer po tvým, Křiváku. A doufej, že se dožiješ rána.“ Řekl cenu. Vyprávěč řekl svou. Domluvili se na půl cestě.

Stařík přišel blíž a položil koni ruku na krk „Blesk udeřil a hrom zahřměl. Když bylo po všem nebylo už více Ilsova chrámu. Princ najal na pomoc mocného kouzelníka, kterého se bojí dokonce i nejstatečnější z Ďasů. Na povětrovskou pláž moře vyvrhlo nahou, skoro utopenou ženu. Ve vlasech měla diamantové vlásenky.“

„Vlásenky?“

„Teda jehlice.“

„Vynikající. A co dál?“

„Rusovláška od Amoli z Liliové zahrady zemřela při východu měsíce.“

Moc dobře věděl, kterou děvku má stařík na mysli. Příběh se mu zatím nezamlouval. Zavrčel. „Za cenu, jakou chceš, bys mě měl honem koukat ohromit.“

„Mezi Oplzlým jednorožcem a domem na rohu se na tom prázdném místě, kde kdysi stávala Černá jehla, objevila celá stavba – víš která.“

„Ano, vím.“

„Jsi ohromený?“

„Zaujalo mě to. Co dál?“

„Ta stavba je velmi vybraného vkusu, s pozlacenou kupolí. Má dva vchody a nad nimi nápisy, které praví „Muži“ a „Ženy“.“

Takže Vashanka slovo dodržel.

„Štamgasti od Jednorožce říkají, že se v ní prodávají zbraně. Velmi zvláštní zbraně. A cena je vysoká.“

„A co to má co dělat se mnou?“

„Někteří lidé, co tam vešli, už ven nevyšli. A jiní vyšli jako vyměnění a padli v souboji. Někteří jen tak, pro nic za nic, zabili někoho, kdo jim zkrřížil cestu. Brzy se to rozkřiklo a Ilsigčané i Rankanci tam před dveřmi stojí frontu jako bratři. A myslím, že bys měl vědět, že ve frontě tam stály i jestřábí masky.“

„Dojal jsi mě, staříku. Nevěděl jsem, že ti na tom záleží.“ Hodil vyprávěči k nohám několik měďáků a strhl najednou koně na bok, až se vzepjal. Když mu nohy dopadly na zem, pobídl ho mezi

shromážděné čumily. Sebranka se rozprchla a uhýbala okovaným kopytům, jak nejlépe uměla.

2.

V Asylu vládly čáry. V bohy nevěřil ani jeden z čarodějů. Zato věřili v Zákon souladu a věřili v zlo. A protože každý zápor musí mít své plus, tudíž oni existenci bohů předpokládali. Dej bohu prst a on si vezme tvou duši. Toto si prostřáčekově a druhořadí čárymáryfukové, kteří stáli v řadě před Vashankovou zbrojnicí, neuvědomovali. Proto také mezi nimi nebyl ani jeden vážený čaroděj nebo mág nejvyšší kategorie.

Tak tam hezky stáli, muži po Tempusově levici směrem k Oplzlému jednorožci a ženy po pravici, směrem k domu na rohu.

Podle Tempuse to nebylo moudré, ani to nesloužilo bohu ke cti, pustit se do obchodování. Přes ulici sledoval, kdo vchází a odchází.

Tempus ještě nevěděl, zdali tam sám půjde.

Frontou se propletl stín a v šálivém světle hvězd zamířil k Oplzlému jednorožci. Když spatřil Tempuse, zaváhal a o krok ustoupil.

Tempus se naklonil kupředu, loktem se přitom opřel o hrušku sedla a zakýval na něj prstem. „Hansy, rád bych na slovíčko.“

Mladík k němu kočičí chůzí došel. Přitom se na jeho zbraních zablesklo zatoulané světlo pochodně z otevřených dveří Oplzlého jednorožce. Stínolez byl zbraněmi posetý od zápěstí až k rameni.

„Co ti je, Tempusi? Pořád tě mám v patách. V asylským rybníku jsou přece větší ryby než já, taková mřenka.“

„Copak si dneska v noci nejdeš nic koupit?“

„Díky, vystačím si s tím, co mám. Mě čarodějové neberou.“

„Ukradneš něco pro mě?“ zašeptal dolů skloněný Tempus. Mladík měl černé vlasy, černé oči a v tomto ráji zoufalců ještě černější vyhlídky.

„Poslouchám.“

„Dvě diamantové jehlice od dámy, kterou vyneslo dnes v noci moře.“

„Proč?“

„Já se tě nebudu ptát jak a ty se mě neptej proč. Jinak na to zapomeň.“ Napřímil se v sedle.

„Tak teda zapomenuto,“ zatvrdil se Stínolez, který usoudil, že bude lepší s Ďasem nic nemít.

„Řekněme, že to je taková zlomyslnost. Žertík na úkor bývalé přítelkyně.“

Zloděj se protáhl na místo, kam Tempus neviděl. Do nejtemnějšího stínu. Vyslovil cenu.

Ďas nesmlouval, naopak polovic dal napřed.

„Zaslechl jsem, že vlastně ve skutečnosti pro Pokakyho nepracuješ. Zaslechl jsem taky, že tvoje dluhy žoldnéřskému bratrstvu jsou zrovna splatné a že Pokaky má lepší věci na práci než ti dávat rozkazy. Když bereš mou cenu, musí být nízká.“

Ticho.

„Je to pravda, že jsi tu děvku, která dnes v noci zemřela, pořádně zřídil? A že Amoli se tě tak bojí, že si u ní můžeš dělat, co chceš, a nemusíš platit?“

Tempus se zasmál. Znělo to jako drcení kostí. „Až mi to přineseš, tak tě k ní vezmu a sám uvidíš, co vyvádím.“

Z hloubi stínu odpověď nepřišla. Jen zarachocení kamínků.

Jo, mladej, vezmu tě tam. A máš pravdu. Ve všem. Měl jsi chtít víc.

3.

Tempus se tam stále potloukal. Zrovna jedl svačinu připravenou u Jednorozce, když se mu nad hlavou ozval hlas: „Dohoda neplatí. Ta dívka je čarodějka. A pořádná. Nebudu riskovat uhranutí kvůli otočení cetky, o kterou nestojím, a k tomu za almužnu!“

Dívka? Žena byla skoro tak stará jako on. Že by existovaly i jiné diamantové jehlice? O tom ale pochyboval. Zív! Po měšci, který

visel přes okraj střechy nesáhl. „Tos mě zklamal. Já myslel, že Stínolez krást umí.“

Rýpnutí na neviditelného zloděje zabralo. Měsíc zmizel. Così nepostižitelného mu řeklo, že až na zákazníky Vashankovy zbrojnice je opět sám. V Asylu to bude hezkou chvilku zajímavé. Napočítal dvacet zákazníků, kteří vyšli a odnášeli si tajemné zbraně. Zatímco to fascinovaně sledoval, čtyři zemřeli.

Takový Ďas z povolání, jako třeba Zalbar, by asi nejspíš zakročil. Ale Tempus měl na krku Vashankův amulet. A i když s Ním nesouhlasil, měl se svým bohem trpělivost.

Žena, na kterou čekal, se objevila za soumraku. Soumrak měl rád. Za soumraku rád zabíjel i miloval. Když měl velké štěstí, přišla na něho se soumrakem únava a on si dokázal na chvilku zdřímnout. Muž, který byl proklet mágem z nejvyšších a přinucen sloužit bohu, toho mnoho nenaspal. Lovil spánek, jako jiní muži loví ženy. Ženy ho povšechně nudily. Tedy pokud nešlo o znásilňování ve válce nebo o dívky.

Tato žena byla výjimka. Černé vlasy jí sahaly po ramena oděná v jelenici.

Tiše ji zavolal jménem. Ještě jednou: „Cime.“ Otočila se. Konečně si byl jist. Pomyslel si, že Hakim nemohl mít na mysli nic jiného, že se nemýlil.

Oči měla stejně šedé jako jeho kůň. Vlasy jí prokvétaly stříbrem, ale byla stále pohledná. Pozvedla ruce, zaváhala a v předstíraném strachu a obavách si zakryla ústa. Věděl, kam nedokončený pohyb mířil. K hlavě. Pozapomněla, že tam jehlice, které hledala, už nejsou.

Tempus se v sedle ani nepohnul, ani nepromluvil. Nechával rozhodnutí na ní. Spěšně se rozhlédla po ulici a přišla k němu.

Když se její ruka dotkla uzdy, řekl: „Kouše.“

„Protože jsi ho to naučil. Mě nekousne.“ Držela ho u tlamy a mačkala tak body, kterými se kůň tlakem ovládá. Kůň pozvedl hlavu a zasténal. Bez pohnutí stál a celý se třásl.

„Co tam hledáš?“ Pokynul hlavou k Vashankově zbrojnici. Přes oko mu přitom spadl pramen vlasů barvy jako měď.

„Ukradli mi náčiní mého řemesla.“

„Máš peníze.“

„Něco. Ne moc.“

„Pojď se mnou.“

„Nikdy více.“

„Takže přísahu dodržuješ?“

„Pobízím čaroděje. Nesnesu, aby se mě dotkl muž kromě zákazníka. Neodvážím se milovat. Mé srdce je cudné.“

„Po celé ty bolestné roky?“

Usmála se. Pozvednuté koutky úst tak poodhalily známky stárnutí, které nedokážou zakrýt žádné přípravky či kosmetická kouzla. „Jeden každý byl takový. A co ty? Do Řádu Modré hvězdy jsi nevstoupil, jinak bych ji na tvém čele viděla. Která nauka je teď tou pravou?“

„Žádná. Pomsta je marnost. Minulost žije jen v nás. Nejsem určen pro magii. Na to mám logiku příliš rád.“

„Takže jsi už zatracen?“

„Jestli tomu tak říkáš, tak asi ano. Občas pracuju pro Hromovládce. Hodně válčím.“

„A co tě přivedlo sem, Cle–“

„Ted' Tempus. Dává mi to perspektivu. Stavím pro Něho chrám.“ Ukázal přes ulici na Vashankovu zbrojnici. Prst se mu zachvěl. Doufal, že si toho nevšimla. „Tady nesmíš své řemeslo provozovat. Pracuju tu jako Ďas. Zdání musí být zachováno. Nestav nás proti sobě. Byla by to moc trpká vzpomínka.“

„Pro toho, kdo by přežil? Že bys mě pořád ještě miloval?“ Oči se jí rozšířily údivem.

„Ne,“ řekl, ale musel si odkašlat. „Drž se stranou. Znáám Jeho služby až moc dobře. A nedoporučuju je. Budu pro tebe mít, co jsi ztratila. Setkáme se dnes o půlnoci v Liliové zahradě a dostaneš je. Slibuju. Jenom mezitím neodprav žádného čaroděje. Pokud tak učiníš, nevrátím ti je a ty nedostaneš další čaroděje.“

„Nejsi nějaký zahořklý? Jestli udělám to, nač ty jsi slabý, jaké zlo by to mohlo způsobit?“ Pozvedla pravé obočí. Bolelo ho srdce, když ji takto viděl.

„My jsme zlo, co ubližuje. A přitom je nám ubližováno. Bojím se, že bys mohla takový púst porušit. Připrav se na něj. Sám budu mít problém, ale slibuju, že nic neprovedu.“

Povzdechla si. „Mýlila jsem se. Ani trochu jsi se nezměnil.“

„Nech mého koně.“

Poslechla.

Chtěl jí říct, aby nechala na pokoji jeho srdce, ale to nedokázal. Otočil koně a odklusal. Neměl v úmyslu odjet. Počkal v boční uličce, až byla pryč.

Pak zastavil kolemjdoucího vojáka a poslal po něm zprávu do paláce.

Když slunce tančilo nad osobitou korouhvičkou Oplzlého jednorožce, dorazily posily. Byl s nimi i Aspect, Kadakithisův nový čaroděj.

„Už od minulé noci a tohle je první zpráva, kterou se ti zdálo vhodné poslat?“ Čarodějovy bledé rty zrudly. Oči mu pod kápí plály.

„Doufám, že jste si s Kadakithisem promluvili.“

„To ano, ano. Pořád se ještě po těch letech na svět nezlobíš?“

„Ještě žiju. Mohu to takovým jako ty zazlívat, nebo jim za to děkovat.“

„Nemyslíš, že je to zvláštní, že nás to svedlo dohromady jako – rovné?“

„Řekl bych, že to není ten správný výraz, Aspecte o co ti tady jde?“

„Tak heled', Dasi–“

„Tempusi.“

„Ano, Tempus. Svůj pověstný smysl pro ironii jsi neztratil. Doufám, že to je útěcha.“

„Docela ano. Neplet' se mezi bohy, ty z bratrstva ménemesis.“

„Náš princ je oprávněně znepokojen. Ty zbraně–“

„– vyrovnávají síly mezi utlačovateli a utlačovanými. Většina v Asylu si nemůže dovolit tvé služby nebo ceny dokonce i těch nejnižších členů Bratrstva Magie. Nech to být. Zbraně dostaneme zpátky, protože jejich držitele jejich osud nemine.“

„Musím podat zprávu Poka– Kadakithisovi.“

„Tak mu dej vědět, že si to беру na starost.“ Všiml si, že vojáci za čarodějem si začali šeptat. Vrchní mág přivedl třicet mužů. Zbytečně moc.

„Ty i já máme mnohem víc společného než jen spory, Tempusi. Spojme síly.“

„To radši půjdu do postele s nějakou ilsigskou matronou.“

„Nu, já jdu tam.“ Vrchní mág potřásl hlavou, až mu sklouzla kápě. Byl to hezký blondýn bez známek stáří. „S tebou nebo sám.“

„Bud' mým hostem,“ nabídl Tempus.

Vrchní mág na něj chladně pohlédl. „Ty i já konáme na světě totéž. Zabíjení, a nezáleží či přirozenými nebo nadpřirozenými zbraněmi, je pořád zabíjení. Nejsi lepší než já.“

„Určitě ne, až na to, že tě přežiju. A postarám se aby se ti nedostalo předepsaného pohřebního rituálu.“

„To neučiníš!“

„Jak jsi sám řekl, pořád mám v sobě zášť.“

Vrchní mág vyslovil kletbu, která přiměla vojáky si zakrýt uši, i když měli prilbice. Beze slova pak vyrazil přes ulici a vtrhl do dveří označených „Muži“. Vojákům zavelel gestem, které je přimělo, aby ho následovali.

Když už byl měsíc v poslední čtvrti vysoko, přišla šenkýřka, kterou Tempus znal, zda nemá hlad. Přinesla mu rybu, kterou snědl, ale oči ze dveří nespustil.

Když dojídal, ozval se ulicí hrozný rachot a všechno se začalo chvět. Sklouzl z koně a držel ho nakrátko u udidla. Oboje dveře Vashankovy zbrojnice se začaly lesknout a měnit barvy. Nahoře měsíc zašel za mrak, malá kupole zbrojnice se zatřásla, popraskala a začalo se z ní kouřit. Dveře zrudly a tavily se. Noc naplnilo strašné kvílení, křik a zápach síry a ozónu.

Od Oplzlého jednorozce vybíhali štamgasti s poháry v rukou. Stáli v bezpečné vzdálenosti od chvějícího se stavení, které se s kvílením roztahovalo a nadouvalo, přitom bylo zahaleno do spekter barev, která praskala a prskala. Dveře se roztavily doběla a zmizely. V levých dveřích se objevila postava a pokoušela se dostat na vzduch. Hořela, ječela, svíjela se, plazila a bušila do neviditelné překážky, kterou ale nedokázala překonat. Zapáchala. Puch škvířícího se masa se šířil všude. Za postavou byly vidět krouťící se prilbice, jak se tavily na zkřivených tvářích vojáků, kterým už vzplály vousy.

Čaroděj, který se pokoušel prorazit neviditelné dveře, neměl pěsti. Odpadly mu. Zoufalý obraz zatracení, ve kterém se vojáci měnili v uhel a popel. Neviditelné dveře začaly chladnout. Postupně zbělely, zezlátly, až zrudly.

Ulice byla naprosto tichá. Slyšet bylo jenom frkání Tempusova koně a kvílení zbrojnice. Kvílení se změnilo v hukot a chvění. Dveře dále chladly a tmavly.

Lidé se začali vracet k Oplzlému jednorožci. Mumlali si ochranná zaříkávadla, sledovali znamení a neustále se ohlíželi.

Tempus, který mohl zachránit třicet nevinných vojáků a jednoho vinného čaroděje, vytáhl stříbrnou skříňku a šnupl si krřfu.

Zanedlouho má být v Liliové zahradě.

Když tam dorazil, euforie z drogy a smrti už pominula.

Co když se Stínolez s jehlicemi neobjeví? Co když si dívka Cime pro ně nepřijde? Co když může pořád ublížit, jako už tři sta roků neublížil?

Z paláce dostal vzkaz od samotného prince Kadakithise. Teď tam nepůjde, teď ne. Nechtělo se mu odpovídat na otázky o čarodějově smrti. Nechtěl, aby bylo vidět, že se ho to dotýká. Princi guvernérovi mohl nejúčinněji pomoci, když bude pracovat po svém. Takové byly jeho podmínky, za kterých ho ve vranské metropoli najali Pokakyho přívrženci. Aby se sem vypravil, hrál Ďase a viděl, co může učinit. Nikde se zrovna tehdy žádné války nevedly. Nudil se, bezútěšné dny se nekonečně táhly. Aby něco dělal, začal se starat o Pokakyho. Stavba rámu mu ležela na srdci víc než Kadakithisovi, který chápal nezbytnost povýšení státního božstva nad ilsigské bohy, ale věřil pouze v kouzla a čáry a ve svou vznešenou rankanskou krev.

Z divadla u Vashankovy zbrojnice nadšený nebyl. Lajdácká práce, pouťová atrakce, to tavení a tuhnutí. Vrchní mág musel mít talent, když jeho zápasení bylo vidět i navenek.

Znáť záměr, který vše všude řídí, to je moudrost. Tak mu to kdysi řekl jeho přítel filozof. Záměr, který řídí všechny věci v Asylu, je popletený a nejasný.

Zádrhel, háček a problém byl v užívání nadpřirozena v přirozeném prostředí. Docházelo ke zmatení věcí. Tolik kouzel na jednom místě. Struktura příčinnosti byla přespříliš namáhána.

Přidejte k tomu bohy a Dobro a Zlo stojí proti sobě nad šachovnicí, kterou je celý tento pozoruhodný svět. Přál si, aby bohové zůstali ve svém nebi a čarodějové ve svém pekle.

Ach, slýchal nekonečné zesměšňování simultánnosti; opakování – neustálé znovuvymezování přítomnosti porovnáváním s budoucností – alchymického zákona souladu. Když byl studentem filozofie a Cime děvčetem, naučil se axiom, že Mysl je neomezena a sebeovládající, ale všechny ostatní věci jsou spojené; že nic není úplně odděleno, kromě Mysli.

Čarodějové to hlásali jinak: povolali do služeb vědomí všech věcí, dle zákonů magie.

Odpověď nenašel Tempus ani ve filozofii, ani v teologii, ani v magii. Proto se od nich všech odvrátil. Ale co se naučil, nezapomněl.

A každý adept si jen nerad přiznává, že za to být studentem se platí. Za nepřirozený život se platí nepřirozenou smrtí.

Přál si, aby se vzbudil v Aزهuru, se svou rodinou, svědomím, že se mu tento bezbožný sen jen zdál.

Místo toho ale přišel do Amolina nevěstince, do Liliové zahrady. Na koni vyjel téměř až nahoru do schodů. Odolal ale pokušení. Uvědomil si, že každý věk, který studoval, oplýval proroky zkázy. Pro člověka v něm uvězněném není žádné tisíciletí přitažlivé. V dávnověku bylo učiněno dosti proroctví, že v kterémkoliv věku lidstva, ten, kdo touží hlásat, že Apokalypsa se blíží, jí dokáže snadno zabránit. Nepřidal se k tomuto tvrdošíjnému Řádu. Nestaral se o nic jiného než o Tempuse a o záležitost, která čekala na jeho pozornost.

U Amoli seděl zloděj Hanse, fanfarónsky na každém kolenu jednu stěží dospělou dívku.

„Hej,“ zamával. „Něco pro tebe mám.“ Stínolez ze sebe shodil obě děvčata, postavil se a protáhl, až pouzdra s dýkami na pažích, bodák za pasem a pochva s dýkou na stehně zavrzaly. Děvčata zůstala uněj a s očima dokořán zírala na Tempuse. Jedna něco Stínolezovi zamumlala a sevřela mu stehno.

„Klíč od pokoje,“ vyštěkl Tempus. Nikoho přitom přímo neoslovil a jen natáhl ruku. Přinesl mu ho fortnýř, nikoliv Amoli.

„Hanse?“

„Jdeme.“ Natáhl ruku k jedné dívce.

„Sám.“

„Nejsi zrovna můj typ,“ řekl zloděj podezřívavě.

„Potřebuju jenom chvilku z tvého večera. Se zbytém si můžeš naložit, jak chceš.“

Tempus se podíval na klíč a zamířil ke schodišti, které vedlo k příslušnému pokoji. Za sebou slyšel tiché Stínolezovy kročeje.

Po výměně zloděj odešel. Byl spokojen s odměnou i spropitným. Nemyslel si ale, že Tempus patřičně ocenil námahu, jakou s tím měl, ani že si sjednal za ten kšeft nejlepší cenu.

Spatřil ženu, kterou oloupil, dříve, než ona uviděla jeho. Aby se vyhnul scéně, zapadl do pokoje jiné dívky, než kterou si původně vybral. Když slyšel, že prošla kolem a zastavila se před dveřmi, za kterými čekal velký Ďas, z opatrnosti pohrozil ženě, které předtím zakryl dlaní ústa, aby byla zticha a vyklouzl po zadním schodišti, aby peníze utratil někde jinde a uvážlivěji.

Kdyby zůstal, mohl by zjistit, jakou měly diamantové jehlice opravdu cenu. Mohl by zjistit, proč si dělal žoldněř takovou starost. Ten žoldněř s nevlídným pohledem, lemovaným klenutým obočím nyní tak zachmuřeným, a s mohutnou postavou, kterou jindy držel tak lehce zpřímá a která nyní vypadala, že ho spíš tíží. A nebo by se dostal na kloub záhadným slovům, která mu Tempus řekl při loučení:

„Pomohl bych ti, kdybych mohl, chmatáku,“ zabručel Tempus. „Kdybych tě potkal mnohem dřív, nebo kdybys měl rád koně, tak by to bývalo bylo šlo. Prokázal jsi mi velkou službu. Obsah tohohle měšce ji nevyváží. Jen zřídka někomu něco dlužím, ale tobě ano. Můžeš mě kdykoliv zavolat.“

„Zaplatil jsi mi, Ďasi. Jsem spokojen,“ řekl Hanse zdrženlivě. Byl zmatený. Nikdy by si nepomyslel, že tady najde slabost. Pak spatřil, jak Ďas vytáhl krabičku s krrfem na šňupání, a myslel si, že pochopil.

Později se ale k Amoli vrátil. Potloukal se u schodů a opatrně poplácal Ďasova velkého koně. Že byl přítom ochoten uhýbat před jeho žlutými hranatými zuby, za to mohl krrf, kterého si šňupl.

4.

Přišla za ním Cime. Byla taková jako vždy.

To Tempus se změnil. Vstoupil do něj Vashanka, Bůh Hromu, Pán zbraní, Pán plenitel, Pán války a Pán Brány mrtvých.

Nedokázal by se jí zmocnit. Ne díky tělesné nemohoucnosti, jak by spíš očekával, ale díky chladnému přívalu moudrosti: neoloupil by ji. A Vashanka by nic menšího nepřijal.

Zaklepala, vešla a řekla: „Podívám se na ně.“ Tak si byla jistá, že má ukradené diamanty, že už si rozvazovala tkanice kožených ilsigských kamaší.

Zvedl v kůži zabalený svazek, tenčí než její zápěstí, kratší než předloktí. „Tady. Jak je ukradli?“

„Máš hlas hrubší, než jsem kdy slyšela,“ odvětila. Pokračovala: „Potřebovala jsem peníze a objevil se jeden muž... ono jich tam vlastně bylo pár, ale tenhle byl drsnák, pouliční rváč. Měla jsem to vědět – byl asi o polovinu mladší, než jak vypadám. Co by asi takový jako on mohl chtít od obstarožní děvky? A souhlasil s cenou, kterou jsem chtěla. Ani se nedohadoval. Pak mě oloupil.“ Rozhlédla se. Jak si pamatoval, její oči byla opravdu okna do duše. Byla zděšená.

„Tak spodina, do který jsem zapadl?“

Věděla, co má na mysli. Chřípí se jí zachvělo Povlečení, na kterém ležel rozvalený v šatech, zatuchle páchlo. „Úpadek nás obou. To, že jsem za těchto okolností tady, je stejně žalostné jako ty.“

„Díky. To jsem potřeboval. Přestaň.“

„Myslela jsem, že mě chceš.“ Přestala s rozšňěrováváním a pohlédla na něj. Halenu měla až k pasu rozhalenou.

„Chtěl jsem. Teď nechci. Vezmi si krkf.“ Okolo boků měl její šátek. Kdyby ho uviděla, byl by jí jeho úpadek až moc jasný. Proto ho nesundal. Aby mu připomněl, kdyby podlehl a myšlenky mu opanoval chtíč, že tuhle ženu znásilnit nesmí.

Sedla si na pokrývku, nohu v jelenici složila pod sebe.

„Žertuješ,“ vydechla. S přimhouřenýma očima si vzala krkf.

„Bude ti pak nedobře. Měla bych se tě dotýkat.“

Prsty přejížděla po záhybu kůže, do které byly zabaleny její jehlice. „Dostala jsem zapláceno.“ Poklepala na balíček. „A nechci být nic dlužná.“

„Chlapec, který to ukradl, to udělal na můj příkaz.“

„Copak mi musíš dělat pasáka?“

Mrkl na ni. „Proč nejdeš domů?“ Voněla solí a medem. Zoufale si pomyslel, že přišla jenom proto, protože na tom trval: splatit dluh.

Naklonila se a prstem se mu dotkla rtů. „Z toho samého důvodu jako ty. Domov se změnil, odvál ho čas.“

„Ty to víš?“ Ucukl hlavou, až se udeřil o dřevěnou pelest.

„Věřím tomu.“

„Já nedokážu věřit už ničemu. A rozhodně nevěřím, že tvá ruka říká, co se zdá, že říká.“

„Nemůžu,“ mluvila mezi polibky, kterými mu zasypávala krk a které nešly odmítnout, „odejít... a ... zůstat... dlužná.“

„Promiň,“ řekl neoblomně a vymanil se jí z rukou. „Prostě na to nemám náladu.“

Pokrčila rameny, rozbálila jehlice a upravila si jimi účes. „Ještě toho budeš litovat.“

„Asi máš pravdu,“ povzdechl si zhluboka. „Ale to je můj problém. Prohlašuju, že mi nic nedlužíš. Jsme vyrovnáni. Pamatuju si na minulé dary, které jsi dávala, když jsi ještě uměla dávat upřímně.“ Neublížil by jí ani za svět a nesvlékl by se před ní. Tahle omezení mu nedávala šanci. Vyhnal ji. Byl přitom krutý, jak to jen dokázal. Udělal to kvůli nim oběma.

Pak zakřičel dolů na obsluhu.

Když sešel po schodech do chladného nočního vzduchu, vylekal ho pohyb ve stínu.

„To jsem já, Stínolez,“ ozvalo se chraplavě. Tvář měl odvrácenou, objevil se ze strany, kam kůň neviděl. Kůň neklidně zaržál.

„Co je, lumpe?“

Měsíc zašel za mraky. Vypadalo to, jako by se okolo Tempuse stáhly všechny noční stíny. Hanse měl možná jméno, ale Tempus opravdu uměl. Hanse se zachvěl. Už nebyli žádní Vládci stínu... „Obdivoval jsem tvého koně. Jela kolem banda jestřábích masek.

Zajímaly se o koně, když ho uviděly. Snažil jsem se vypadat jako majitel. Kůň vypadal bídně. Jestřábí masky odjely. Zrovna jsem uvažoval, jestli se brzo ukáže, že ti dám vědět.“

Varoval ho pohyb na okraji zorného pole, i když kůň zastříhal ušima. Železo cinklo o kámen. „Myslím, že jsi měl radši jít,“ řekl Tempus tiše. V průchodu za koněm se objevila první jestřábí maska a za ní další. Dvě. Tři. Čtyři. Další dvě.

„Páni,“ zašeptal zázračný učeň Baga Slibochyby. Byl v rozpacích, že mu nedošlo, že není jediný, kdo na Tempuse čeká.

„Tohle není tvůj boj, mladej.“

„Mně je to jasný. Uvidíme, jestli i jim.“

Modrá noc: modré jestřábí masky: blesky kopyt šesti koní řítících se na ně dva. Ržání koní. Blýskání zubů a pěny u huby a tasených zbraní: cinkot železa ve změti chvějících se vzpínajících koní. Sedák trénovaný k zabíjení se obořil na jednoho hřebce: kopyta zabušila do masa a velké zvíře rozevřelo tlamu a zacukalo zuby. To smrt zadula do své polnice, zvíře mělo přetáhou jugulární žílu. Tempus při tom všem pořád sledoval chlapce. Šedáka držel mezi maskami a zlodějem, který se do toho dostal vlastně mimochodem a který mimochodem zrovna dva z nich zabil vrhacími noži. Jednoho do oka a druhého do krku. Ostří mu trčelo z bílého hrdla. Tempus vnímal i rozličné výkřiky děvek, plné vzrušení a hrůzy, potěšení a odporu. Tohle všechno vnímal. Měl na to spoustu času.

Čas tasit meč, zamířit na jezdce, kterého si vybral, cítit, jak se mu jílec v ruce zahřál a začal se chvět, až zpíval. Nečestné výhody vskutku neměl rád. Železný meč zrůžověl jako dětská pokožka či jako právě narozený den. Pak začal v jeho sevření protiútočit. Tempus zarazil šedáka a svezl se okolo hrušky sedla na stranu. Dokázal to sevřením kolenem a přenesením váhy. Viděl, že jedna jestřábí maska má nazelenalý nádech. Měla magickou ochranu. Na to ale Tempusův meč nehleděl. Projel kouzlem jako máslem a zbroj roztál jako hedvábí. Nad hlavou mu zasvištělo modré křídlo. Hodil jej kumpán muže, který právě pomalu padal s vnitřnostmi vyhrězlými na sedle. Vyhlížely jako vystydlá melasa. Kůň vrhače byl zrovna ve vzduchu mezi dvěma skoky, když Tempusův meč lízal bumerang hledající oběť a změnil jeho barvu z modré na červenou.

Tempus se spokojil s tím, že tak vrátil svištěcí smrt do ruky, která ji hodila. Takže zbývali už jenom dva.

Jeden z nich napadl zloděje. Mladík tasil hrozivý, dvacet palců dlouhý ilbarský nůž. Nůž byl příliš krátký, aby jím mohl rovnocenně čelit meči jestřábí masky. A zase moc široký, aby ho mohl hodit. U zdi Liliové zahrady si Tempus našel dost prostoru, aby otočil koně, a rozpoltil jestřábí masce hlavu až po klíční kosti. Vystříkl na něj šedý mozek. Výpad jestřábí masky, pokračující stejnou silou i po její smrti, narazil na zoufalý chabý kryt dlouhým zakřiveným nožem, který Stínolez svíral oběma pěsti.

„Za tebou!“

Tempus věděl, že zbyla poslední jestřábí maska. Tohle ale nebyl chlapcův boj. Tempus se rozhodl. Přikrčil se a svezl se na bok koně, kterého vši silou zarazil. Zpívající meč mu zasvištěl nad vlasy. Kůň neudržel rovnováhu a ztěžka se se zaržáním svalil a přimáčkl mu levou nohu. Tempuse tak přimáčkl k zemi. Na okamžik se mu zatmělo před očima. Pak uviděl jestřábí masku, jak seskočila, aby ho dorazila, a šedáka, jak hrabe nohama a staví se zase na všechny čtyři. „Zabij,“ zakřičel. Meč měl, ale ležel v prachu.

Podařilo se mu dostat na kolena. Oči měl plné prachu. Kůň zaržal a zaútočil. Jestřábí maska s pažemi nad hlavou bodla naslepo. Zasáhla šedákův měkký podbřišek. Pokusil se ho zachránit. Pokusil. Zpívajícím mečem zaútočil na jestřábí masku. Pozdě, příliš pozdě. Postříkal ho obsah šedákových vnitřností. Do uší se mu zaryl předsmrtný řev. Kůň, jestřábí maska i Tempus, všichni padli na zem jako podřatí.

Tempus vyvodil, že kůň zabil jestřábí masku v tu samou chvíli, kdy ho jestřábí maska rozpárala.

Musí ho ale zbavit utrpení. Ležel tam, třásl se a vyražel hluboké steny. Nejistě se nad něj postavil. Pak poklekl a hladil mu tlamu. Kůň po něm chňapl a obrátil k němu oči. Byla v nich prosba o smrt. Přijal ji. Prach v očích ho dráždil. Slzy mu tekly proudem.

Šedák ještě pošukával nohama, když Tempus zaslechl pohyb. Otočil se na nezraněné noze a zíral.

Stínolez metodicky obíral jestřábí masky o jejich zbroj a cennosti.

Hanse si Tempuse nevšiml, když odkulhal pryč. Nebo to předstíral. Koneckonců, nebylo už o čem mluvit.

5.

Když došel k Vashankově zbrojnici, zraněná noha ho už skoro nebolela. Otupěla, už v ní nepulsovalo. Bezvadně se zahojí. Jako všechny rány, které si léčil. Tempus to nenáviděl.

Když Tempus dorazil ke dveřím zbrojnice, zaplavil ulice Asyla krvavý úsvit.

Rozkopl je dokořán. Opovrhoval bojem, ve kterém se uplatňovaly nadpřirozené síly. A opovrhoval sám sebou, když se dostaly ke slovu jeho nadpřirozené schopnosti.

„Tak poslouchej, Vashanko! Už toho mám dost! Spakuj si tuhle boudu a vypadni!“

Žádná odpověď. Uvnitř bylo šero jako za soumraku. Šero jako tlama neznáma, které zplodilo den a noc a nekonečné lopotění.

Nikde neviděl žádné zbraně, žádný pult, žádného majitele, žádné police s nedočkavě pulzující a hučící výzbrojí. Ale pak mu to najednou došlo. Pro každého zákazníka platilo stejné pravidlo: jedno tělo, jedna mysl, jeden švih a jeden oddaný život.

Našlapoval šerem. Bylo tam mlhavo, kalno. Připomínalo to srst jeho šedáka. Kráčel dlouhou chodbou. Na jejím konci bylo světlo. Růžové jako světlo zrodu, růžové jako jeho meč, když ho Vashanka Tempusovou rukou pozdvihne. Uhýbal před svou dvojakostí; člověk se nikdy moc nezaobírá zlým údělem, který si sám vybral. Byl tím, kým je, nádobou svého boha. Ale měl vlastní tělo a to tělo bolelo. A měl vlastní mysl a ta mysl byla zatuchlá a tmavá jako soumrak a žalostná jako smrt, s kterou obcoval.

„Kde jsi, Vashanko, Ty Nelítostný pane?“

Jsem zde, zazněl mu hlas v hlavě. Ale Tempus nestál o žádné naslouchání vnitřním hlasům. Tempus si to s ním chtěl vyřídit.

„Zjev se, ty mizero!“

Jsem přece tady; jedno tělo; jedna mysl; jeden život – všudepřítomný.

„Já nejsem ty!“ vyrazil přes zaťaté zuby Tempus a tápal nohou po pevné půdě pod nohama.

Ne, to nejsi. Ale občas jsem já tebou, pronesla v mlze zahalená postava, která k němu kráčela hustými oblaky. Vashanka – vysoký s medovými vlasy a vysokým čelem bez vrásek.

„Ach, ne...“

Chtěl jsi Mě vidět. Vzhlédni ku Mně, služebníče!

„Ne tak blízko, Pleniteli. Bože můj, ta podoba. Nemuč mě, Bože! Nech mě všechno na tebe svádět, ale ne být tebou!“

Taková spousta let a ty pořád ještě hledáš sebeklam?

„Samozřejmě. Stejně jako Ty, když si myslíš, že v tomhle světě získáš vyznavače! Ó Bože Berserkre, nemůžeš před nimi smažit jejich čaroděje. Všichni jsou tady na magii závislí. Nemůžeš je tak děsit a pak čekat, že za Tebou přijdou. Zbraně je nepřitáhnou. Tohle není zbrojný lid. Tohle jsou zloději, piráti a prostitutky! Zašel jsi daleko a přitom né dost daleko!“

Když už mluvíš o prostitutkách, viděl jsi svou sestru? Pohlédni na mě!

Tempus musel poslechnout. Stanul vůči Vashankově zjevení a připomněl si, že se neumí jemně zmocnit ženy, že neumí nic jiného než bojovat. Spatřil své bitvy, šiky pochodující do nikdy nekončícího útoku a krvavé lázně. Spatřil manželku boha Hromovládce, Jeho vlastní sestru, kterou On neustále znásilňoval, naříkající na loži v mučivé úzkosti, že ji Její pokrevní bratr opět znásilní.

Vashanka se zasmál.

Tempusovi se přes ztuhlé rty vydralo zavrčení.

Měl jsi nás nechat, abychom se jí zmocnili.

„Nikdy!“ zařval Tempus a pokračoval: „Ó Bože, odejdi! Takto si svou ani mou pověst u těchto smrtelníků nevylepšíš! Tohle byl neuvážený počín od samého začátku. Vrať se zpět na své nebe a čekej. Tvůj chrám postavím lépe bez Tvé zběsilé pomoci. Úplně jsi ztratil smysl pro míru. Asyланé nebudou nikdy uctívat toho, kdo jim z jejich města dělá bitevní pole!“

Tempusi, nehněvej se na Mě. Víš, mám svoje starosti. Pořád musím odněkud mizet. A ty už jsi tak dlouho neválčil, naříkal bůh. Nudím se a jsem osamělý.

„Zavinil jsi smrt mého koně!“ vyštěkl Tempus a vymanil se Vashankovi, vyškubl svou mysl ze zajetí zrcadlící bohovy mysli. Nikdy nemusel na nic jiného vynaložit tolik úsilí a vůle. Obrátil se a kráčel ve vlastních stopách zpět. Bůh na něj volal, ale neotočil se. Kladl nohy do mezer v oblacích, které v nich zůstaly jako stopy po jeho předcházejících krocích. Čím dále postupoval, tím byla oblaka hustší.

Namáhavě se prodíral, až temnota zesvětlala do tichého úsvitu nového dne, do růžového a levandulově modrého rána. To už bylo Asylum. Stále šel, až ho do nosu udeřil smrad mrtvých ryb a Povětrova. Kráčel dál, až se mu nohy začaly zaplétat do bažiny a ucítil, že až po kolena uvízl uprostřed pusté mokřiny.

Uslyšel krutý smích. Vzhlédl. Myslel si, že se vůbec nedostal ven a že Vashanka ještě s jeho trestáním neskončil.

Ale po pravici byl Oplzlý jednorožec a po levici měl zeď domu. A před ním stál jeden z palácových eunuchů, který ho hledal, aby mu vyřídil předvolání od Pokakakise, který s ním chce projednat, co by se dalo učinit se zbrojnicí, která se prý objevila vedle Oplzlého jednorožce.

„Vyříd’ Kadakithisovi,“ řekl Tempus, který jen s obtížemi stál na nohou, „že tam hned budu. Jak můžeš vidět...“ Máchl rukou. Nestála tam žádná stavba a dokonce to vypadalo, jako by tam ani nikdy žádná nestála, „žádná zbrojnice už neexistuje. Tudíž problém je vyřešený a není nutné se jím zabývat.“ Je tu ale jeden Ďas, kterýho lze velmi snadno naštvat a který si přeje, aby ho nechali na pokoji.

Černý, skoro až modrý eunuch předvedl dokonalé stříbrné zuby. „Ano, ano, pane,“ uklidnil muže s vlasy jako med. „Vidím, že je tomu vskutku tak.“

Tempus ignoroval eunuchovu růžovou nataženou dlaň a jeho škleb předstírající, že se nic nestalo. Prokletý Křivák!

Když se eunuch s velkým zadkem odporoučel, usoudil Tempus, že Oplzlý jednorožec poslouží stejně dobře jako kterékoliv jiné místo, aby si šnulpl krrfu a počkal, až se mu noha uzdraví. Mělo by to

trvat asi hodinu, pokud na něj nebyl Vashanka rozzlobený víc, než si myslel. Pak by to mohlo zabrat i pár dní.

Aby opustil tuto chmurnou představu, snažil se zabrat do jiných úvah. Ale moc se mu nedařilo. Nedokázal přijít na to, kde sežene takového koně, o jakého přišel, stejně jako si nedokázal vybavit okamžik, kdy poslední zbytky Vashankovy zbrojnice zmizely v oparu úsvitu.

Stínová figurka

Andrew Offutt

Byla rozhodně pohledná a kráčela s hlavou pyšně vztyčenou, vědoma si své ženskosti. Na nahé paži se jí blýskal náramek. Téměř zářil jasně, který bohové vyhradili pro nové vyleštěné zlato. Kdyby kráčela mezi jasnými světly osvětlujícími tančící proudy vody fontány, proměnily by se tyto tak v milióny drahokamů a s přispěním lomu světla i ve spoustu jiných barevných drahokamů.

Tady na rybím trhu ale žádná fontána nebyla a těch pár světel zrovna jasných nebylo. Nepatřila sem. Bylo od ní hloupé jít tudy bez doprovodu tak pozdě v noci. Byla hloupá. Hloupost se nevyplácí, za hloupost se platí.

Pozorující zloděj byl ale za hloupost těch druhých vděčný. Jejich hloupost se vyplácela, ale jemu. Vždyť z toho žil. Z vlastní chytrosti a hlouposti druhých. Chystal se vyrazit do práce. Za ten spirálový náramek dostane dokonce i od překupníka tolik, že z toho slušně vyžije aspoň měsíc. A nebude přitom muset takhle těžce pracovat, pořád zpropadeně číhat.

Ačkoliv patřila k ženám, na které muži žádostivě hledívají, zloděj by se jí nezmocnil. On ji takto neviděl. Jeho žádostivost nebyla tělesná. Čekající zloděj nebyl násilník. Byl obchodník. Dokonce i nerad zabíjel a činil tak jen zřídkka. Minula vchod na severní straně ulice, v jehož stínu se krčil.

„Tak dobrou, Praxy, a ještě jednou díky za pivo,“ zavolal do prázdna a vyšel na dřevěný chodník, který lemoval ulici. Byl deset kroků za kořistí. Dvanáct. „Eště že du pěšky – dneska bych na koni ject nemoh'“. Čtrnáct kroků.

Bláznivě se rozesmál. Neustále ji však sledoval. Kořist.

Došla na roh opuštěné ulice a zahrnula na sever na Voňavkářskou ulici. Dvojnásobně obcházet Serpentu! Byla opravdu hloupá. Hlupačka se o ten krásný náramek vůbec nestarala. Neměla k němu patřičný vztah. Nevěděla, jak o něj správně pečovat. Když zahýbala za roh, sešel zloděj z chodníku na prašnou ulici. Sehnul se, rychle se vyzul, popadl boty a rozběhl se.

Přesně na křižovatce se zastavil, jako by narazil do zdi, a hodil boty na zem. Rychle si je nazul. Opilecky přátelsky pokynul páru, který ho na Voňavkářce míjel. Byly to hubené coury, na sobě šaty za tři měďáky a „šperky“ za čtyři. Vyšel na chodník. Povšiml si, že se navzájem podpíraly. Jak pěkné. Nikoho jiného ve Voňavkářské ulici neviděl. Až na kořist.

„Ahh,“ zasténal, jako by mu bylo zle. „Paní,“ zavolal, ne příliš hlasitě. „Milá paní?“ Zajíkal se, ale nepřeháněl to. Byla pět kroků vpředu. Zastavila se a ohlédla. „Po – pomoc,“ vyrazil a pravou rukou si svíral žaludek.

Byla už tak dost hloupá, že tady byla sama v tuhle noční hodinu. Ale ona se vrátila! Plná účasti a starosti. Sáh rukou nalevo a vytáhl nůž s širokým ostrím. Levou rukou ji mezitím sevřel pravé zápěstí, to bez náramku. Špičku nože jí držel u uzlu blankytně modré šerpy.

„Nekřičte. Tohle je vrhací nůž. Umím to s ním, ale raději nezabývám. Tedy pokud nemusím, rozumíte? Nechci nic jiného, než toho pěkného hádka, co máte.“

„Ach!“ Oči měla doširoka rozevřené. Vtáhla břicho, co nejdál od několika palců dlouhého stříbřitého listovitého ostrí, které jí držel u pasu. „To je dárek...“

„Tak ho přijmu jako dar. Vy jste přeci chytrá, moc chytrá na to, abyste křičela. Fakt nesnáším, když musím hezkou ženskou bodnout do břicha. Je to nechutný a nedělalo by to těmhle končinám dobrý jméno. A taky nesnáším, když jí musím hodit tenhle nůž do zad. Věříte mi?“

„Ano,“ vykvikla.

„Tak jo.“ Pustil jí zápěstí. Dlaň však nechal nataženou. „Tak teď ten náramek. Nejsem žádný neurvalec, abych takovou krásnou věčičku z takovýho krásnýho zápěstí krásný dámy jen tak serval.“

Zírala na něj jako v transu. O krok couvla. Přehodil si nůž a chytil ho za špičku. Levou ruku držel stále s dlaní nataženou. Pravačkou potěžkával nůž, jako by se ho chystal hodit. Honem si sundávala náramek. Zeleně se zableskl. Bylo to lepší, než si myslel, uvědomil si s uspokojením. Vypadalo to, že hadí oči jsou krásné topazy! To jí teda nechá tu drahou šerpu.

Náramek mu do dlaně neupustila, ale položila. Krásné tvrdé, chladné zlato, úžasně těžké. Jen nepatrně zahřáté zápěstím barvy sieny pálené. Nádherné nádherné. Když cukl nožem a dotkl se náramku kozí potaženou střenkou, strachem zamrkala. Nůž neměl pořádnou rukojeť, aby bylo ostří těžší a směřovalo při vrhu dopředu.

„Vidíte?“ řekl a vycenil zuby. „Netoužím po vaší krvi, rozumíte? Jen tuhle věcičku.“

Náramek ho v dlaní chladil, a když se pohnul, instinktivně rukou ucukl. Byl rychlý, ale přece jenom jako člověk a ne jako útočící had. Náramek se najednou proměnil v živého hada, který mu zabořil zuby do bříška palce a zůstal tam viset. Bolelo to. Ach, to bolelo.

Zlodějův úsměv zmizel s výkřikem bolesti. Nyní spatřil její úsměv. Zachvátil ho děs, ale i tak zvedl nůž, aby tu špinavou děvku, která ho dostala, propíchl.

Tedy, pokusil se nůž zvednout. Zatřásl rukou, ze které mu pořád visel had. Setřásl ho. Téměř vzápětí mu ale uštknutí toho podivného hada proměnilo každou kost i chrupavku v těle v kámen. Gath, zloděj, padl strnulý mrtev na zem.

Jeho oběť se stále usmívala. Sehnula se, aby si sebrala své vlastnictví. Chvěla se vzrušením. Navlékla si chladný, tvrdý zlatý náramek na zápěstí. Oči na něm, chladné tvrdé kameny, světélkovaly. Žena se celá roztrásla. Oči se jí leskly a sršely.

„Oooohh,“ zatřásla se, celá rozechvělá vzrušením a rozkoší. „Za tuhle krásnou hračičku z toho úžasného obchodu se vyplatil každý stříbrňák, co jsem za ni dala. Jsem ráda, že byl ten obchod zničený. My, co jsme koupili takové boží zbraně, jsme tak výjimeční.“ Pořád se třásla, celá vzrušená. Srdce jí tlouklo o překot ze vzrušení z nebezpečí, kterému čelila, a vykonaného zabití. Hladila náramek jako svého milence.

Došla domů s hlavou pyšně vztyčenou, stále vzrušená. Vůbec se jí nelíbilo, když na ni její manžel vyjel, kde je tak dlouho, a popadl ji za levé zápěstí. Vytřeštil oči, ztuhl a mrtev padl na zem. Vůbec se jí to nelíbilo. Chtěla zabít pro vzrušení jenom neznámé, takové, kteří si to zaslouží.

Kdesi se určitě usmál bůh Vashanka.

„Tohle bohy prokleté město je samý zmatek a shon jako rozkopnuté mraveniště. Myslím, že si s tím měl dát trošku víc práce,“ řekl tmavý mladík. (Byl to opravdu mladík? Vychovaný ulicí, drsný, s přimhouřenýma očima a na sobě nožů jako kurtizána šperků. Vlasy černější než uhl a pod očima nos jak dravý pták.)

„Bohy prokleté město, opravdu,“ řekl bledší, velmi vysoký muž, který byl starší, leč ne starý, a s úsměvem přistoupil. „Ani nevíš, jak blízko jsi k pravdě, Stínolezi.“

V začmoudělém příšeří je ostatní okolo nich neslyšeli a oni neslyšeli je. V tom byl ten trik tady – aby vás neslyšeli. Trik byl v tom mluvit tišeji než ostatní. Špatná krčma se špatnou pověstí ve špatné čtvrti zpropadeného města. Krčmě říkali Oplzlý jednorozec a byla překvapivě tichým místem.

„Říkej mi prostě Hanse a přestaň být tak záhadný a otcovský,“ odvětil tmavý mladík. „Otce nehledám. Jednoho jsem měl. Pak jsem měl Baga Slibochybu. Bago mě naučil všechno – teda všechno, co uměl.“

Druhý muž pochopil, že „otcovsky“ bylo namísto „povýšeně“. Neušel mu záblesk domýšlivosti toho tvrdáka, kterému říkali Stínolez. I to, jak se hned naježil. Druhý muž se neusmál. Jak Hansemu říct, kolik takových Hansů za tu spoustu let už poznal?

„Poslouchej. Nedávno jsem v noci zabil. Dva muže.“ Hanse při tomto prohlášení, nikoliv však přiznání, ani neztišil hlas. Pořád ho měl totiž ztišený.

„Žádný muže, Hanse. Jestřábí masky. Jubalovy bandity. To nejsou lidi.“

„Byli to lidi, Tempusi. Všichni to byli lidi. Tak jako je Hanse a dokonce i Kadaki – princ guvernér.“

„Pokakakis.“

„Tak mu neříkám,“ prohlásil Hanse upjatě. Pak pokračoval: „Ale o tobě si tím nejsem jistý, Tempusi. Jsi člověk?“

„Jsem člověk,“ odvětil Tempus s povzdechem, který jakoby vycházel z tíže nesčetných desetiletí. „Dnes večer mi říkej Tálés. Tak pokračuj, Hanse. Zabil jsi dva muže, když jsi mi pomáhal. Kde ses tam vzal, náhodou? Nebo ses potloukal kolem mého koně a chtěl otočit nějaký krkf?“

„Drogy neberu a alkohol piju jen málo.“

„Na tohle jsem se neptal,“ řekl Tempus a ani se neobtěžoval mu to vyvracet. Do očí se mu zabodl pohled tmavých očí. Ten pohled na něj udělal dojem. „Ano, proto jsem tam byl, Ta – Tálési. Proč Tálés? To je jako „ta lest“...“

„Protože se to tady teď bohy jen hemží, proč ne „ta lest“? Díky, Hanse. Cením si tvé upřímnosti. Můžeme–“

„Upřímnost?“ pronesl muž, který zrovna procházel okolo jejich kulatého stolku. Byl mohutný, nad širokým opaskem se mu klenula široká hrud'. „Kdo to kdy slyšel o Hanseho upřímnosti? Hanse a upřímnost?“ Vyzrazil ze sebe napůl nucený, napůl přirozený smích.

Štíhlý mladík, kterému říkali Stínolez, nepohnul ani brvou, jen pootočil hlavou. „Jak by se ti, Abohore, líbila díra v břiše, aby se vypustilo trocha tý tvý páry?“

„Jak by se ti zamlouvalo třetí oko, Abohore?“ pronesl Hanseho společník.

Abohor se kamsi honem odporoučel a jenom si něco brumlal. Hanse nechal obě štíhlé a rychlé ruce na stole. „Ty ho znáš, Tálési?“

„Ne.“

„Slyšel jsi, jak ho jmenuju, a tak jsi to řekl hned po mně?“

„Ano.“

„Jsi břitký, Tálési. A moc... bystrý.“ Hanse pleskl do stolu. „Poslední dobou jsem poznal až moc břitkých lidí. Břitkých jako...“

„Jako nože,“ dokončil Tempus stesk převelmi ostrého mladíka. „Hanse, myslel jsi to tak, že jsi čekal, až vyjdu z toho veřejného domu, protože jsi věděl, co budu mít u sebe. A pak mě přepadli Jubalovi banditi... a ty jsi dva odrovnal.“

„Ano, tak jsem to myslel.“ Hanse jevil očividně nefalšovaný zájem o svůj hnědooranžový saraprinský džbáněk. „Tálési, kolik jsi zabil lidí?“

„Ach, bohové. Ani se neptej.“

„Spoustu?“

„Spoustu, ano.“

„A nemáš ani jizvu.“

Tempus vypadal ztrápeně. „Ani jednu,“ pravil svým velkým rukám položeným na stole. Do bronzova opálené byly mnohem větší než Stínolezovy. Náhle vzhlédl. Jakoby mu něco došlo a nemohl tomu uvěřit. „Hanse? Tenkrát v noci jsi mi zachránil život. Já zase zachránil tebe, ale oni šli po mně. Hanse, kolik lidí jsi zabil?“

Hanse odvrátil zrak. Havraní vlasy, sokolí nos. Profil, jako by ho vyřezalo dláto ostřejší než břitva, se všemi ploškami a úhly. Oči jako z onyxu a stejně tak tvrdé. Odvrácený pohled, to kněmu nepatřilo a Tempus to věděl. Pracoval pro palác a měl přístup k tajným zprávám. Jednu z nich dokonce ani princ guvernér neviděl. A ani ji neuvidí, protože už neexistuje. Takže Tempus už měl co do činění s tímhle zplozencem Povětrova a stíny. A znovu se s ním setkal tady, v téhle tmavé zakouřeně krčmě.

Hanse, se stále odvráceným pohledem, řekl: „Nesmíš to nikomu říct.“

Tempus věděl co na to říct. „Neurážej mě zase.“

Hanseho přikývnutí bylo ostřejší než všechny jeho nože. (Měl jich pět, anebo snad nosil šestý na stehně? O tom Tempus pochyboval, protože by vyčnívala střenka.)

Hanse konečně na otázku odpověděl: „Dva.“

Dva lidi. Tempus přikývl, povzdechl si a přitáhl si lavici co nejbliž, jak jen to při jeho postavě šlo. Zpropadeně. Kdo by si to byl pomyslel. Při pověsti, kterou měl tenhle tmavý divoký mladík, který naháněl strach (ostatním, ne muži, který si nyní říkal Tempus) a vylezl ze stoky, by si Tempus myslel, že tohle už má za sebou. Věděl, že Stínolez poranil jednoho nebo dva lidi, to předpokládal. Teď řekl, že nikdy nikoho předtím nezabil. Od něho to bylo jako doznání. A kvůli mně se poznamenal krví, uvažoval Tempus a utrápeně přemítal dál: Nu, není první. Kdysi jsem taky měl své dva

první. Zajímalo by mě, co byli zač a kde to vlastně bylo? (Věděl to, moc dobře to věděl. Něco takového člověk nezapomíná. Tempus byl starší, než by si kdokoliv pomyslel. Ale nebyl tak unavený životem, jak si myslel, nebo si myslel, že si myslí.) Teď se mu chtělo natáhnout ruku a dotknout se mnohem mladšího muže. Samozřejmě, že tak neučinil.

Řekl: „Jak se cítíš?“

Hanse neustále hleděl jinam. Jak mohlo dítě pouštět s předlouhými řasami a smyslnými, téměř hezkými ústy vyhlížet tak hrozivě a zaťatě? „Zvracel jsem.“

„To dokazuje, že jsi člověk, a už s tím nic neuděláš. Jak se cítíš!“

Hanse na něj pohlédl. Po chvíli pokrčil rameny.

„Ano,“ povzdechl si Tempus a přikývl. Dopil džbáněk. Zvedl pravou ruku a pohlédl k výčepu. Nový výčepní přikývl. Tempus položil ruku a podíval se na Hanseho. „Chápu,“ řekl.

„Ty ano. Před časem jsem princovi řekl, že zabíjet, to je pro prince, ne pro zloděje. A teď jsem zabil.“

„To je úžasný povědět tohle skoro královským uším! Kdybys nebyl tak vážnej, s chutí bych se zasmál. O zabíjení ode mě nečekej žádný jemný slova, příteli. Prostě se to stává. Nežádal jsem tě o pomoc. Nebo abys na mě čekal. Už to nedělej.“

„Ne, takhle ne.“ Hanse se zaklonil, protože nový výčepní (říkali mu „Dvoupalec“) zrovna mezi ně stavěl dva naplněné džbánky. Prázdné nesebral ani nečekal na zaplacení. „Myslím, že to začalo, když Bourné... zemřel a ty jsi přišel do Světa zlodějů.“

„Světa zlodějů?“

Znovu to téměř rozpačité pokrčení ramen. „Tak říkáme Asylu. Někteří. Teď je celý město na nohou a jeden velký zmatek. A řekl bych, že to máš na svědomí ty.“

„To je určitě tvůj závěr.“

„Svedl jsi mě na falešnou stopu „Tálési“. Ten chrám nebo obchod nebo co to vlastně bylo... tak se zhroutil? Vybuchl jak sopka? Prostě něco takovýho. Hned na to princ...“

„Ty si ho opravdu vážíš, že?“

„Ale narozdíl od tebe přesto pro něj nepracuju,“ zdůraznil Hanse. „Zabavil ty... boží zbraně, které se tam prodaly, nebo se aspoň o to pokusil. Ďasové platí lidem za ty věci, co koupili, nebo se k nim nějak jinak dostali! Věci! Nové bohatství ve městě, protože některé byly ukradeny a teď je vykupují od zlodějů. Lidi se smějou, že mají novýho překupníka: palác!“

Překupník. Tempus věděl, že to znamená i šejdír... v tomhle... městě? Ó můj Bože Vashanko... tohle? A město?!

„V přístavu kotví dvě lodi,“ pokračoval Hanse, „pořádně hlídaný. Víím, že ty Věci, ty temný čarodějny zbraně se na ně nakládají. A potom co? Na moře a potopit je ke dnu?“

„To by bylo pro ně to nejlepší místo,“ řekl Tempus a pomalu otáčel svým glazovaným kameninovým džbánkem. Zdobila ho křiklavě žlutá vlnovka. „Věř tomu. Je v nich až příliš velká moc.“

„Mezitím se k nim snažili jako první dostat někteří „vymahači“ z čarodějnického bratrstva.“

Tohle Tempus už také věděl. Za posledních dvacet hodin byli zneškodněni tři z těchhle ničemů a je možné, že dnes v noci přibude jeden nebo dva, které odrovná hlídka z místní posádky nebo elitní stráže, kterým se říká Ďasové. „Cechy se budou pokoušet zastat svých členů. A je jedno jak. Takový cech je jako tupé zvíře.“

„Zaplatil jsi mi, a dobře... slušně, abych štípl té ženě diamantové jehlice, co měla ve vlasech. Udělal jsem to a ona je má zpátky: Tys jí je vrátil.“

Cime. Cimeiny diamantové jehlice v záplavě jejích úžasných vlasů. „Ano. Opravdu?“

„Opravdu. A v Asylu se dějí podivné věci. To byly čarodějny zbraně, co jestřábí masky měly na nás. Onehdá v noci se ubohý zloděj pokusil uloupit ženě náramek. Bylo to dole ve městě, na ulici nezáleží. Prostě tam neměla být. Náramek se proměnil v hada a zabil ho. Nevím, co mu to provedlo. Je mrtvý a povídá se, že váží aspoň dvakrát víc než zaživa.“

„Zkameněly mu kosti. Doneslo se mi to dneska ráno. Ale kdypak se v Asylu nedějí divné věci, příteli?“

„Už jsi mi tohle řekl dvakrát.“ Znělo to, jako by ho Hanse obviňoval.

„To ano. Pak to musím myslet vážně.“

Hanse se očividně moc pohodlně necítil. „Jsem Hanse. Byl jsem... učněm Hanse Slibochyby. Princ Pokakakis ho nechal pověsit. Jsem Stínolez. Dostal jsem se do paláce a kvůli mně zemřel jeden Ďas. Já nemám přátele.“

Ale když jsi myslel na svého popraveného učitele, přerekl jsi se a nazval ho „Pokakakis“, co? Tak ty nehledáš otce, co? Ty nevíš, že to tak mají všichni muži? Že i já mám ve Vashankovi toho svého? Ach Hanse, jak usiluješ o to být záhadný a nad věci – a přitom jsi průhledný jak miska s dešťovou vodou!

Tempus máchl rukou. „Ušetři si to. Prostě mi pověz, že nechceš, abych byl tvým přítelem. Abych ti neříkal příteli.“

Ticho nad nimi rozprostřelo svá křídla. Bezbrannost hleděla Hansovi z očí. Když pochopil, že musí to ticho prolomit, bylo už pozdě. To ticho byla odpověď Tempusovi.

„Ano,“ řekl Tempus a ohleduplně i chytře tak změnil předmět hovoru. „Na těch řečech starýho Světlohoše něco pravdy je. Vashanka přišel a přivlastnil si Asylum. Jeho jméno je teď i vypáleno na paláci. Hlavní Ilsův chrám leží v troskách. Vashanka stvořil zbrojnici, z něčeho, a...“

„Teda bůh–kočébr?“

„O takové taktice jsem nikdy nepřemýšlel,“ řekl Tempus a doufal, že ho Vashanka slyší. Přitom si všiml, jak je mladý dobrý v jízlivosti. „A zbrojnice zahubila čaroděje, kterého si guvernér dovezl, aby s Ním bojoval. S Vashankou se nebojuje.“

Hanse střelil pohledem okolo. „Ještě párkrát tohle v Asylu řekni, příteli, a tvoje tělo bude oplakávat ztracenou hlavu.“

Plavovlasý muž na něj upřeně hleděl. „Ty tomu věříš?“

Hanse na to nezareagoval. Zaposlouchal se do proudu rozhovorů v krčmě. Proudů neklidného jako zloděj číhající za oknem a rozhovorů stejně tak kradmých a temných. Odpoutal se od toho toku, vystoupil z něj, ale stále s ním plynul. Naprosto tiše.

„A kolik myslíš, že z těch vražedných Věcí je pořád ještě pryč?“

„Až moc. Dvě nebo čtyři? Naše práce je najít je.“

„Naše?“

„Ďasů.“

„Kdopak je ten tvůj vousatý kamarád, Hanse?“

Ten, kdo promluvil, stál vedle stolu. Byl jen o trochu starší než Hanse, ale zrovna tak nafoukaný. Starší byl pouze věkem. Ty roky navíc ale pro něj neznamenalý žádný přínos a nikdy z něho žádný Hanse nebude. Sebevědomý, sebevědomě se nesl v těsně padnoucím černém oděvu. Ach, jaký skvělý zloděj! Asi tak nenápadný jako vřed na obličej.

Hanse zíral na Tempuse s bronzovou pletí a zlatě medovými vlasy, dlouhýma nohama a s vyholenou tváří, hladkou jako jelenicové kamaše. Hanse stále hleděl černýma očima na Ďase, ale tmavou rukou chytil mladíka za zápěstí s černým chráničem.

„Jakou bys řek, že mají jeho vousy barvu, Atavule?“

Atavul zakroutil rukou a vyzkoušel si tak, že si ji neuvolní. Arogance a maska nafoukaného sebevědomí ho opustila rychleji než pouliční děvka mužského bez groše v kapse. Zasmál se. Tempusovi to bylo jasné: nervozita a přetvářka. Tempus tohle slyšel tisíckrát nebo miliónkrát. Jaký v tom byl rozdíl? Uvažoval o pomíjivosti, zatímco tenhle hoch Atavul jen hrál o čas.

„Copak seš slepej, Stínolezi? Nebo si myslíš, že já jo a oba nás zkoušíš?“ Atavul se ostře zasmál, volbou rukou se plácl přes hrud' a řekl: „Černý jako tohle. Černý jako tohle!“, a sebevědomě se poplácal po černých kožených kalhotách.

Tempus se trochu naklonil nad malý stůl. Lokty na něm, ramena shrbená a pohled neustále upřený na Hanse. Do Hansových očí. Učinil, aby jeho tvář vyhlížela jako holá. Bezvousá.

„Vlasy má stejný?“ řekl Hanse a hlas mu zaskřípal jako hodně stará zvrásnělá kůže. Oči se mu blyštěly.

Atavul polkl. „Vlasy...“ Znovu polkl, podíval se na Tempuse, pak znovu na Hanseho. „Eh... je to tvůj, eh, přítel, Hanse. Hele, nech toho, jo? Ty si z jeho hlavy klidně srandu dělej, ale já ne. Promiň, že sem se zastavil a chtěl být slušnej.“

Aniž od Hanse odvrátil pohled, Tempus řekl: „To je v pořádku, Atavule. Jmenuju se Tálés a nejsem citlivka. Takhle plešatej jsem už roky.“

Hanse hleděl na Tempuse, plavovlasého Tempuse. Otevřel ruku. Atavul vytrhl ruku tak rychle, že se málem udeřil do (téměř

neexistujícího) břicha. Slušnost už nepředstíral. Vrhla na Tempuse temný pohled a zamračený se kamsi beze slova odporoučel.

„To se ti povedlo,“ řekl Tempus a zazubil se.

„Necul se na mě tak, cizince. Jak vlastně vypadáš?“

„Přesně tak, jak mě vidíš. Přesně tak.“

„A... co to teda viděl?“ Hanse, který začínal chápat, se opilecky rozmáchl. „Co vidí, když tu s tebou mluvím?“

„Říkal ti to.“

„Černé vousy, žádné vlasy.“

Plavý, bezvousý Tempus přikývl.

Nepřestali si upřeně hledět do očí. „Co ještě?“

„Záleží na tom? Jsem ve službách osoby, kterou oba známe. Říkáte mi Das. V téhle podobě bych sem nepřišel! Pochybuji, že by v téhle místnosti ještě vůbec někdo byl, pokud by viděli mě. Byl jsem tu, když jsi vešel, vzpomínáš? Čekal jsem na tebe. Byl jsi moc v klídku a nezeptal ses na to, co se samo nabízelo.“

„Říkají mi špión stínů,“ ozval se Hanse potichu, pomalu, hluboko posazeným hlasem. Opíral se, jako by se snažil od toho vysokého muže ještě o pár centimetrů oddálit. „To ty nejsi nic jiného než zatracený stín!“

„To sedí. Potřebuji tvou pomoc, Stínolezi.“

Hanse svoji odpověď vyslovil zřetelně: „Jdi do háje.“ Když se zvedal, podotkl: „Bez práce nejsou koláče. S tím nehneš.“ A otočil se k odchodu. Pak se ještě jednou vrátil a dodal: „Samozřejmě platíš, Plešoune,“ a odkráčel.

Venku se rozhlédl nahoru i dolů po klikaté „ulici“ Serpentě, zabočil doprava a ušel několik kroků na sever. Mimovolně překročil zlomenou fošnu prkenného chodníku. Nahlédl do zastrčeného dvora, který bude díky své šířce a malé hloubce ještě několik hodin bezpečný. Starousedlíci ve Spleti mu říkali různě – Kadibudka, Šavlovačka nebo, méně popisně, Spolehlivé útočiště. Hanse podle špičatého cípu krátkého pláště na zádech muže v tomto zákoutí poznal Cadita Pohrabáče. Zvuk tekoucí moče prozradil, čím se Pohrabáč právě zabývá. Muž se strakatými vousy se rozhlédl.

„No tak sem pojď, Stínolezi. Nezbyvá moc místa.“

„Hledám Atavula. Říkal, že má něco na skladě a že se k němu můžu přidat.“ Stínolez lhal více než snadno; byl to pro něho téměř instinkt.

„Nemáš na něj vztek?“ Pohrabáč pustil lem své tuniky a odvrátil se od poskvrněné zadní stěny.

„Ale ne, nic takového.“

„Šel na jih. Zahnul na Kluzkou cestičku.“

„Díky, Pohrabáči. U Jednorožce je jeden plešatej vousáč. Ať ti koupí pohár. Pověz mu, že jsem to říkal.“

„Aha. Tvůj nepřítel, Honzíku?“

„Správně.“

Hanse se otočil a ušel několik kroků na sever k Přímé ulici, Kluzkou uličku za zády. (Vedla do dvou bloků ve tvaru L, jejichž skutečné jméno si nikdo nepamatoval. Neotvíraly se na ni ani jedny dveře a zůstávala temná jako čemokněžnické srdce. Neustále kysele páchla a lidé jí říkali Bulvár zvratků.) Když Pohrabáč tvrdí, že je slunečné počasí, zvedněte si na plášti kapuci proti dešti. Když Pohrabáč řekne doprava, zamiřte doleva.

Hanse si to stříhl doleva Zkratkou Divného Birta, která odbočovala šikmo kolem rohu obytného domu, který patřil Furtwanu, obchodníkovi s mořskými hlemýždi, z nichž se vyrábělo barvivo. On sám bydlel kus cesty odtud, ve východní čtvrti, a tento dům byl sotva ve stavu vhodném k pronajmutí. Hanse v mžiku zmizel v náruči svého skutečného přítele a domova. Stínu.

Protože měl přivřené oči, když se nacházel ve světle probleskujícím z Přímé ulice, neztratil teď schopnost vidění. Jak postupoval klouzavými kroky k západu, temnota se prohlubovala.

Když míjel park Pomýlené cesty, zaslechl nepravidelné ťukání. Co to je – slepec? Hanse se usmál – ústa však zůstala zavřená, aby jej neprozradilo případné blýsknutí zubů. Báječné místo pro slepé! Ve třech čtvrtinách Spleti „viděli“ víc, než kdokoli se zdravým zrakem. Zpomalil ke krátké Jirchářské uličce a od Pašeráka uslyšel nějaký hluk. Potom zvenku zaslechl hlas Atavula.

„Promiňte, drahá lady, ale jestliže mi nepodáte svůj náhrdelník a peněženku, zapíchnu vám šipku ze samostřilu do té vaší levé tykvičky.“

Hanse se zvolna přiblížil k trojitému „nároží“, kde se Jirchářská ulička křížila se Zkratkou Divného Birta a dotýkala se severojižní vlny Serpenty. Říká se, že ulice ve Spleti byly vyznačeny dvěma láskou zasaženými hady, kteří se vznášeli na oblacích krrfu. Hanse slyšel odpověď Atovy zamýšlené oběti:

„Ty nemáš samostříl, slizký hade, ale koukni, co mám já!“

Výkřik, v němž se jen sotva dal rozeznat Atavulův hlas, zježil Hansemu chloupky vzadu na krku a rozechvěl mu páteř až ke kostrči. Ztuhl na místě a uvažoval. Usoudil, že by bylo rozumné otočit se a utíkat. Zvědavost ho přiměla posunout se o dva kroky dále a mrknout za roh Pašeráka. Vyhrála zvědavost.

Když se podíval, Atavul kňoural a něco drmolil. Obcházel ho kdosi v dlouhém plášti barvy rudého jílů, s kapucou na hlavě. Hanse napadlo, že slyší chichotání. Atavul, žebronící, drmolící, krčící se v příšerném, nápadném strachu – z čeho? – klesl na kolena. Plášť se hnal Jirchářskou uličkou k Voňavkářské a Hanse s jistým úsilím polkl. Nůž mu sám vklouzl do ruky; nehodil ho. Popošel ještě několik kroků, aby viděl, na jakou stranu plášť zabočil. Doprava. Hanse zachytil pohledem vycházkovou hůl. Byla bílá. Způsob, jakým se ta osoba v plášti pohybovala, však svědčil o tom, že není slepá. A také ta žena nepatřila do vyšší společnosti.

Hanse zastrčil nůž a vyrazil k Atavulovi.

„Ne! Prosím, proosím!“ Atavul na kolenou, sepal ruce a škemral. Oči měl rozšířené a skelné hrůzou. Po tváři se mu lily slzy a pot v takovém množství, že bude mít jistě brzy na svém černém kabátci skvrny od soli. Třásl se jako prádlo na šňůře zmítané větrem a jeho tvář měla barvu zdi nabílené vápenným mlékem.

Hanse stál bez hnutí. Třeštil oči. „Co je s tebou, Ate? Já tě neohrožuju, ty jeden sralbotko! Atavule! Co se s tebou děje?“

„Ach, prosím proosím, ne ne, ach ne, neeeeeee...“

Atavul padl na kolena, ruce stále sepal. Kostnatý zadek trčel vzhůru. Chvění přerostlo v třas spráskaného, vyhladovělého psa.

Takové zvíře by vzbudilo Hanseho lítost. Atavul však byl prostě směšný. Hanse ho chtěl nakopnout. Uvědomoval si také, že dva nebo

tři lidé civilisté ze zapadáku stále nazývaného U Pašeráka, i když Pašeráka dávno schválila vodnatelnost a před dvěma roky zemřel.

„Ate? Zranila tě? Hej! Ty jeden velbloudí hovňousi – co ti udělala?“

Rozzlobený, naléhavý zvuk Hansova hlasu přiměl Atavula stočit se do klubíčka. Za hlasitých vzlyků se překulil ke zdi. Zůstaly za ním skvrnky od slzí a slin a louže způsobená křečí svěrače. Hanse ztěžka polkl. Čáry. Ten zatracený Enas Y – ne, ten takhle nepracoval. At byl zcela prostoupen hrůzou. Hanse si o něm vždycky myslel, že je tvrdý jako vrabčí játra a kuřecí polévka a mezi nohama má ptačí vejce. Ale tohle – ani tenhle nafoukaný osel by nemohl být tak ohavně posedlý strachem bez pomoci nadpřirozena. Už pohled na to vzbuzoval hrůzu. Hanse pocítil naléhavou potřebu na Ata dupnout nebo do něho šťouchnout, jen aby zmlkl, a to bylo nesnesitelné.

Pohlédl na jednatřicet pramenů klinkajícího se syresanského lana (na každém z nich byl třicet jeden uzel), které viselo ve vchodu k Pašerákovi. Viděl sedm zírajících očí, šest prstů a několik nohou, které se k sobě vůbec nehodily. Dokonce i tady ve Spleti přitahoval hluk pozornost... ale lidé měli dost zdravého rozumu a nevyběhli omrknout, co se přihodilo.

„Kšááá!“ zařval Hanse, nasadil odpudivý obličej a naznačil výpad do vchodu. Pak spěchal kolem Atavula, který se s plácem válel po zemi. Na rohu nahlédl Voňavkářskou ulicí do Přímé a byl si jist, že vidí rumělkový plášť. Osamělý, v dálce. Ano. Mířil teď na sever přes Přímou ulici kolem vpředu široce otevřených jirchářských přístřešků, byl téměř u křižovatky s ulicí zvanou Skluzavka.

Několik lidí kráčelo Voňavkářskou. Jen se tak procházeli a mířili si to k jihu Hansemu naproti. Jeden nesl lucernu.

Všech šest chodců – tři, jeden a dva – jej minulo v opačném směru. Ani jeden z nich Hanseho neviděl, ačkoli spěchal. Slyšel dvojici, jak si povídá o slepé ženě v kapuci a s bílou hůlkou. Přešel dobře osvětlenou Přímou ulici. V té chvíli byl plášť zbarvený jako červený jíl u Hampejznického kříže. Jirchářská ulička se v tom místě napojovala na Voňavkářskou ulici na společné křižovatce s širokou Guvernéřskou promenádou. Minul mrňavý „chrám“ Théby a několik obchodů. Zastavil se před vchodem Chrámu panenské Eshi – tak

tomu věřilo jen málo lidí – a pozoroval, jak plášť zatáčí doleva. Na severozápad. Tak tedy žena. Dobrá směřuje kolem dlouhé, nepravidelně roztažené řady sedláckého trhu? Nebo má namířeno do jednoho z domečků, obrácených průčelím k trhu?

Má namířeno do ulice Červených luceren? *Žena, jež předstírá slepotu a která očarovala Atavula takovým děsem, jaký jsem nikdy neviděl?*

Musel ji sledovat. Nedokázal ji nesledovat.

Nehnala ho jen zvědavost. Ano, chtěl zjistit totožnost ženy s takovými prostředky. Byla tu také možnost takovou kouzelnou hůlku získat. Její bílá barva připomínala vycházkovou hůl nevidomé ženy. Ale kdyby se přebarvila, mohla by se stát špacírkou... Stínoleze. Nebo někoho s nadtým měšcem, komu by se hodila proti Hanseho zlodějským kolegům.

Staral se o sebe; oni ho nezajímal.

Hanse teď ženu nesledoval. Rozhodl se zkrřížit jí cestu. Jestliže to vůbec někdo mohl udělat dostatečně jistě a svižně, musel to být člověk, který tu v okolí žil bez dohledu jako dítě.

Proběhl okolo Skluzavky – zapadl do výklenku dveří podomního prodávče fíků, když ho mýjela dvojice městských strážných – pak přeběhl dvě prázdné parcely, společný dvorek za domem plný psích výkalů a ještě staršího, již vyběleného trusu, přes latrínu, kolem silného stromu a pak dvou bordelů a skrz dva živé ploty – jeden ostnatý, který nevzal na vědomí, že ho proklel stín nehlučných kroků – přes verandu a kolem soudku na dešťovou vodu, přišlápl spící černou kočku, která protestovala ještě hlasitěji než dva psi, které zburcoval – jeden ještě vydatně štěkal, nadýmal se a odmítal přestat – přes další verandu („Jsi to ty, Dadisho? Kde jsi byla!“), kuchyňskými zbytky, které někdo hodil zvířatům a – dlouhým skokem! – přes hromadu kompostu a kolem dvou milenců („Co to bylo, Wrenny?“), převrácené latríny, okolo sudu na dešťovou vodu, krávy uvázané provazem k těžkému vozu se řítí bez zpomalení, a ještě kolem dalších tří stavení.

Jeden z milenců a jeden pes opravdu zahlédli, jak se kolem mihl mrštný stín. Nikdo jiný. Kráva si tím možná lámala hlavu.

Klečel na koleni vedle keře obsypaného fazolemi na vzdáleném konci Tržní cesty. Vyhlížel na dlouhý rovný pás dobře udržované ulice, která lemovala trh na druhé straně. Ani se nezahlížel.

Plášť s kápí a vycházkovou holí právě dorazil k tomuto konci předlouhého sedláckého trhu. Hanse zvlínil rty v nepatrném úsměvu. Je tak chytrý, tak rychlý! Byl tu jen tak tak, aby –

aby spatřil, jak se na rohu budovy z hlubokých stínů černých jako noc zhmotňují dva lapkové bez pláštěnek, ale v kuklách. Prudce se vrhli na kořist. Jeden běžel šikmo, aby ji popadl zezadu, zatímco jeho společník, zjevně beze zbraní, se k ní přiblížil čelem. Byl připraven popadnout, co se dá, a utéci. Zachovala se překvapivě; uskočila stranou a zpředu do útočníka rýpla bílou holí. Rýpla, to Hanse viděl; neuhodila ho ani nebodla.

Muž okamžitě padl na kolena. Něco drmolil, žadonil, chvěl se. Motýl ve větrné bouři visící na větévce. Nebo... Atavul.

Svižně – ne tak rychle jako profesionálka, ale jak Hanse viděl (pohyboval se), na amatérku to bylo rychlé dost – otočila se k muži, jenž se blížil zezadu. Chlap se hbitě přizpůsobil. Přikrčil se. Hůl mu zasvištěla nad hlavou, zatímco jeho společník v nejhlubší hrůze blábolil a blekotal. Lapka se nezastavil. (Totéž platilo pro Hanseho.) Zakuklenec se napřímil a pravou rukou chňapl po ženě z boku. Chtěl ji udeřit do zápěstí a současně druhou pěstí zasáhnout žaludek. Tu pěst ozářilo měsíční světlo nebo snad něco zářilo v ní. To stříbřité cosi do ní proniklo. Žena vydala dávivý hrdelní zvuk, a když padala, bílá hůlka jí vyklouzla z bezděčně se otevírajících prstů. Popadl ji.

Hůlka byla nepochybně zkázonosná, ale ruka sevřela rukojeť, aniž by se to na něm jakkoli projevilo. Prudce, rozzlobeně nakopl rozpáranou ženu – možná to cítila, možná ne – a obořil se na svého druha. Ten, stále na kolenou, choval se jako Atavul, když na něj křičel Hanse. Svalil se a odkutálel, připomínaje polohou zárodek, a přitom nařikal a žadonil.

Zabiják na něj vychrlil několik kleteb a znovu se otočil ke své oběti. Umírající žena sebou škubala. Muž trhnutím rozhalil rumělkový plášť, strhl náhrdelník, z každého ucha vyškrubl zkroucený stříbrný kroužek a vrhl se na skromnou peněženku na

opasku. Ta se ale nedala uvolnit. Odřízl ji jediným hbitým pohybem zkušeného odborníka. Napřímil se, rozhlédl všemi směry, řekl něco svému společníku – ten, stočený do klubíčka, vzlykal a převaloval se.

„Théba tě vem,“ rozloučil se s ním zloděj a rozběhl se.

Prchal zpět do stínů západního nároží tržní budovy a tam mu jeden z těch stínů podrazil nohy. Jak padal, uhodil jej zezadu do krku loket.

„Máš něco, co chci já, ty vražednickej zmetku,“ oznámil hlas z přítmí, když se lapka zkroutil a složil. „Takoví jako ty poškozují zlodějskou pověst.“

„Tak si to vem!“ Poražený muž vrazil stínu, který se k němu začal sklánět, bílou hůl do stehna.

Hanseho se okamžitě zmocnil strach. Stiskl ho; zahalil ho; posedl ho. Ohavný, žaludek svírající strach. V podpaží se mu náhle rozlil pot a svěrač zachvátila křeč.

Na rozdíl od obětí hole, které viděl, byl v temnotě a byl Stínolez. Nepadl na kolena.

Prchal, zoufalý strachy, popotahoval, tiskl si břicho, žvanil nesmysly. Kanoucí slzy ho oslepovaly, byl však stejně ve tmě. Kymácel se, vzlykal, strašlivě a odporně se bál. Ještě horší po celou tu dobu bylo vědomí, že nemá ke strachu žádný důvod, že to jsou čáry; ta nejvíce ponižující kletba, jaká mohla být na člověka uvalena. Hanse slyšel, jak se vrah směje, a pokusil se utíkat rychleji. Doufal, že jej ten muž nepronásleduje, aby se mu postavil do cesty. Aby ho zastavil. Častoval ho sprostěrnami. Nesnesl by to.

To se však nestalo. Zloděj, který vraždil, aniž měl zabíjení v úmyslu, se zasmál, ale i on byl vystrašený a vyvedený z míry. Odpízl se jiným směrem. Kňourající Hanse škobrtal, potácel se dál a dál. Instinkt nezmizel, vystupňoval se; držel se stínů jako vyděšené dítě matky. Ale byl hlučný, hlučný.

Přitahovaná a zároveň odpuzovaná tím kvílivým ustrašeným drmoléním objevila se Miniril. „Co – je to Han – co to děláš?“

Uvažoval právě o tom, že nožem skoncuje sám se sebou a současně tak i s hrůzou. Udělal by cokoli, jen aby zastavil muka hrůzy, která ho obklopovala a stravovala. Při zvuku jejího hlasu upustil nůž a v pláči před ní klesl na kolena.

„Hansi – nech toho!“

Nenechal. Nemohl. Zaujal polohu nenarozeného dítěte. To mohl. I když nic nechápala, jednala křiklavě oděná dívka pudově tak, aby ho ochránila. Její matka ho měla ráda a Miniril se zdál přitažlivý jako nějaký romantický hrdina. V jeho stavu bylo snadné ho chránit i pro třináctileté děvče. I když jí jeho hysterické uzvlykané prosby vhaněly slzy do očí, svázala mu Miniril zápěstí za zády. Chvilí šeptala modlitby známé jen S'danzům.

„Ted' pojď,“ nařídila mu přísně, ačkoli slzela a lapala po dechu. „Pojď ted' se mnou!“

Hanse poslechl.

Šla přímo po dobře osvětlené Guvernérské promenádě a zahrnula do Uličky stínů. Vedla si svého spoutaného, posmrkávajícího zajatce. Na rohu Uličky stínů a Skluzavky ji oslovila dvojice uniformovaných mužů.

„Proboha, to je malá Kopretiny. Co se děje, Mineral?“

„Miniril,“ opravila je. „Někdo ho očaroval – tam na Procesce,“ vysvětlovala. Jako místo jeho nalezení si vybrala vzdálenou oblast. „Moje matka mu snad pomůže. Jděte s Eshi.“

„Hmm. Kouzlo strachu, co? To byl ten zatracený Enas Yorl, vsadím se o skleničku! Kdo vlastně v tom tvém vlňáku tak popotahuje?“

Miniril honem uvažovala. To, co se stalo Hansemu, bylo odporné. Ale dovolit městským strážím, aby to věděly a rozšířily – to by nepomohlo. Miniril znovu zalhala. Řekla jim, že to je její bratr Antelop, a oni se zatvářili soucitně a nechali ji jít. Mumlali něco o starých čarodějnicích a potrhých jménech, které dávají S'danzo svým potomkům. Oba muži se shodli; zběžně zkontrolují Slavnostní stromořadí a staví se u Alekepa kousek dál v ulici.

Miniril vedla Hanseho ještě půl bloku a vešla do bytu a zároveň obchodu svých rodičů. Spali. Nadmíru baculatá Kopretina nedbala na pozvání a nechodila na návštěvy. Navíc její manžel byl nezkrotně požívačný muž, který chodil brzy do postele a trval na její společnosti. Dcera jasnovídkou zatřásla. To spolu s jejím štkáním matku probudilo. Něžně pojmenovaná směs talentu, tukové tkáně a

prsů, které mohly kojit osmerčata najednou, se zpříma posadila. Povzbudivě se natáhla k dceři. Brzy, už z postele venku a Hansemu po boku, naslouchala. Miniril mu prve nařídila, aby zůstal na divanu v obchodě.

„To prostě není Hanse, mami!“

„Ovšemže není. Díváš se na nepěkné čáry.“

„Ve jménu Tiany Spasitelky – je to příšerné ho takhle vidět a slyšet...“

„Přines mi můj šál,“ požádala ji Kopretina a jeden po druhém zbavovala Hanse jeho nožů, „a uvař nějaký čaj, srdíčko.“

Kopretina objímala roztřeseného mladíka a tiše mu broukala. Tvář zmáčenou slzami mu položila na své nesmírné poprsí. Rozvázala mu zápěstí, přitáhla si jeho ruce a držela je, šlachovité a snědé, ve svých velkých, světlejších rukou s doličky na hřbetech. A prozpěvovala mu a potichu na něj mluvila a mluvila. Dcera ji zahalila šálem a šla připravit čaj.

Měsíční paprsek, který dopadal do pokoje, postoupil o délku stopy velkého muže, a zatímco tam tak s ním věštkyně seděla, ještě dál a stále se chvějící Hanse upadl do spánku. Držela jeho ruce ve svých, dokud se, až na dýchání, nezklidnil. Miniril byla nablízku, oči na stopkách, aby poznala okamžik, kdy její matka upadla do transu. Tělo pokleslo, oči získaly skelný výraz. Začala mumlat, žena malá uvnitř a obrovská z vnějšku; když věštila, stávalo se z ní obtloustlé kotě.

„Honící pes se žlutou srstí? Vysoký jako strom, starý jako strom... vznáší se a je s ním bůh, který nepatří k ilsigským. Rankanský bůh – ach, to je Ďas. Ach, Hanse, to nejsou čáry kouzelníka, ale boha! A kdo je to – ach. Další bůh. Ale proč je v tom zapletená Théba, když tu má tak málo stoupenců? Ach!“

Rozklepala se a dcera se pohnula, aby se jí dotkla; potom se zarazila.

„Vidím samotného Ilse, jak si zakrývá tvář... stín vysoký jako strom a další, zdaleka ne tak velký. Stín a jeho figurka? Proč je ten menší přízrak bez hlavy – ach. Bojí se, tak proto; ztratil tvář. Je to Ha – neřeknu to, i když spí. Ach, Mini, na ulici před sedláckým trhem leží tělo a aaach.“ V hlubokém vzdechu byla patrná úleva. „Hanse ji

nezabil. Byl to někdo jiný a nad ní se vznáší Théba. Vidím – vi – neřeknu, co v... bledne, odchází.“

Znovu si povzdechla a narovнала se, zpocená, na obou stranách přetékaající ze židle. Zahleděla se na spícího Stínoleze. „Mluvil s guvernérem, a to je císařův příbuzný. Věděla jsi to, má milá Miniril? A bude zas. Nejsou nepřátelé, náš guvernér a Stínolez.“

„Ach.“ A Miniril se na něj obdivně zadívala, hlavu skloněnou ke straně. Kopretina si toho pohledu všimla.

„Půjdeš do postele a zítra mi řekneš, co jsi dělala venku tak pozdě, Mini. A k Hansemu se už nepřiblížíš, rozumíš?“

„Ach, mami.“ Miniril vydržela klidný pohled jen krátce. „Ano, matko. Rozumím.“ A šla spát.

Ne tak Kopretina; zůstala s Hansem. Ráno byl v pořádku a ona mu vyprávěla, jaké měla Vidění. Věděla, že již nikdy nebude stejný. Setkal se s nejčistším strachem, samotným Hrůzovládcem, tváří v tvář. Ale už to byl zase Hanse, nebál se a Kopretina si byla jistá, že během několika hodin se mu vrátí ta jeho klouzavá pyšná chůze. Nevšimla si vzteklého odhodlání v jeho tváři.

Zpráva, zanechaná na malém strážním stanovišti na rohu Stínové a Ještěřčí, navrhovala, aby se „Ďas, vysoký jako strom, procházel mezi smradlavým tržištěm a kočičí zásobárnou“ v čase páté noční hlídky, „kdy ze stínů vylézá strach a vkrádá se do všech srdcí.“ Vzkaz doručili Tempovi, který s neúprosným výrazem nařídil podprefektovi, aby na něj zapomněl. Podřízený zdráhavě souhlasil a ztratil se.

V ústraní se Tempus vrátil k šifrované zprávě. Jeho rozumu napomáhala tíseň jeho zmizelého přítele. Poslední řádek byl určité podpis: Stínolez. Hanse se s ním chtěl sejít v naprostém soukromí, hodinu po půlnoci. Dobře. Takže... kde? „Páchnoucí tržiště“ mohlo znamenat spoustu míst. „Kočíí zásobárna“ neznamenal nic. Kočíí zásobárna; kočka – že by sýpky? – tam se kočky nejenom chovaly, ale stahovaly se tam přitahovány myšmi, které zase přitahovalo zrní. Ne; v žádném případě se nedalo chodit mezi jakoukoli sýpkou a

něčím, co zasluhovalo popis jako smradlavé tržiště více než nějaké jiné páchnoucí místo.

Co smrdí nejvíc? To je lehké, odpověděl si. *Koželužna – ne! Nebud' hloupý,* řekl mu druhý vnitřní hlas. *Víc než cokoli jiného smrdí ryby.* Hmm. Tak tedy rybí trh na Rudojílové ulici – stejně se mohla jmenovat Skladištní ulice. Všichni místní jí tak říkali. Tak tedy smradlavý rybí trh a... *kočičí zásobárna!* Upřeně hleděl na mapu.

Aha. Jednoduché. Guvernérovi se někdy říkalo Kocourek a skladiště slouží k uskladnění zásob. Jde tedy o Guvernérské skladiště u rybího trhu. Ani ne blok od strážnice na Stínové a Ještěřčí. Ten rošťák! Tempus zakroutil hlavou a o mnoho hodin později tam byl. Ujistil se, že se mu nikdo nesnaží „pomáhat“; dvakrát si zahrál na zloděje a sledoval vlastní stopu. Nikdo jej nesledoval. Z odporného pachu krčil nos, a když uklouzl na odhozené rybí hlavě, předsevzal si poslat sem uklízeči četů a rovněž doporučit osvětlení.

„Jsem rád, že tu jsi sám za sebe,“ ozvalo se ze stínu za a nad ním.

„Provází mne bůh,“ vysvětlil Tempus, aniž by se otočil nebo vzhlédl. „To on mi pomohl U Oplzlého jednorozce. Nechtěl jsem, aby mě tam viděli. Znemožnil bych tě. Poslal jsi vzkaz, protože jsi změnil názor?“

„Bude to obchod.“

„To je mi jasné. Říká se, že jsi obchod uzavřel už dřív, s mým zaměstnavatelem.“

„To je na první pohled stejně nemožné jako vloupat se do paláce.“

„Na první pohled. Mám k obchodu zmocnění, Hansi.“

„Na Farmářské, přímo na západním konci tržiště, našli mrtvou ženu,“ řekl stín potichu. „Měla na sobě plášť v barvě rudého jílu.“

„Ano.“

„Měla vycházkovou hůl. Má na člověka... příšerný účinek. Ta žena ji použila na jednoho útočníka a vrah ji pak ukradl. Svého společníka tam nechal.“

„Nebylo nalezeno tělo žádného zloděje.“

„Nezabíjí. Působí... ohavně.“ Odmlka; přízrak se zachvěl?
„Viděl jsem, jak se to stalo. Byli maskovaní.“

„Víš, kdo to je?“

„Ještě ne. Snadno na to přijdu. Chceš tu hůl?“

„Ano.“

„Kolik těch mizerných krámů zůstává v... oběhu?“

„Myslíme si, že dva. Jeden chytrý chlapík prospěl sám sobě, když spočítal lidi, kteří vyšli z obchodu s nákupem, a zapsal si jména těch, které znal. Jaká je cena, Hansi?“

„Radši bych jednal s ním.“

„Kéž bys mi věřil. Domluvit s ním rozhovor vyžaduje čas.“

„Věřím ti, Tempe, stejně jako ty důvěřuješ mně. Sežeň mi tedy od něj nějaký doklad. Podepsaný. Předej ho věštkyni Kopretině. Tohle mě stojí čas, odvádí od práce –“

„Od práce?“

„– a budu muset vyžadovat náhradu. Hned teď.“

Ty zatracenej nafoukanej kluku, pomyslel si Tempus a beze slova upustil tři mince. Zazvonily o zem. Byl si jist, že Hansovy uši podle cinknutí odliší zlato od mědi nebo stříbra. Nechal také spadnout kousíček prasečího střívka, na jednom konci sešitého a na druhém svázaného. Řekl: „Hopla.“

„Chci pomoc. Musím znovu získat něco, co mi patří, Tempe. Jde jen o práci, o nic jiného. Ručím ti za to, že co se má vrátit, je moje.“

„Pomůžu ti já sám.“

„Budeme potřebovat náradí, koně, provaz, sílu...“

„Dohodnuto. Seženu ti to písemně, ale je dojednáno. Dodej své a já taky dodám své. Váže nás smlouva.“

„Stejně tak mě a jeho. Rozhodně chci ten podepsaný papír. Podstrč ho jasnovidce S'danzů. Tak tedy dobrá, Tempe. Uzavřeli jsme obchod.“

„Platí do půli odpoledne. Dobrou noc, špióne stínů.“

„Dobrou noc, duchu. Neřekl jsi špióne, že ne?“

„Ne.“ A Tempus se otočil a vracel se mezi budovami do světla a méně zavánějícího vzduchu. Tři zlaté mince a balíček krrfu, které upustil, zmizely nehlučně v přítmí.

Dalšího dne, nedlouho po úsvitu, věnoval Hanse Kopretině pořádnou pusu a předstíral, že jí našel v uchu zlatý peníz.

„Měla jsem Vidění kvůli tobě, ne kvůli minci,“ vysvětlovala mu.

„Chápu. Víím. No ovšem, podívej, ve druhém uchu je další pro Miniril. Dávám ti to zlato, protože jsem ho našel, ne proto, že jsi mi pomohla. Dneska ti pro mě doručí vzkaz.“

Kopretina nechala obě mince zmizet pod svým šátkem na místě, kterému říkala náprsní pokladnice. „Nemrač se; Mini dostane jeden peníz jen pro sebe. Uděláš pro mě něco, čemu bych dala před mincí přednost, Hansi?“

Pro jednu se mu obličej rozjasnil a on velmi vážně přikývl: „Bez debaty.“

„Moje dcera je velmi mladá a myslí si, že jsi vysloveně romantický hrdina. Nemohl bys zkrátka předstírat, že je tvoje sestra?“

„Tak tohle snad nechceš, Divizno,“ bránil se v jedné ze vzácných chvil, kdy se projevilo, jaké musel mít dětství. „Je dcera mé přítelkyně a budu jí říkat sestřenice. A kromě toho viděla... jak jsem vypadal. Možná se jí už nebudu moct podívat do očí.“

Uchopila hubené neklidné ruce zloděje, který byl pyšný, že nikdy žádnému okradenému neublížil. „Budeš, Hansi. Budeš. Byly to čáry boha, ne tvoje chyba. Budeš teď opatrný?“

„Budu.“

Pozorně se mu zahleděla do očí. „Ale najdeš ho.“

„Najdu.“

Stoupenci nejstarší bohyně Théby vcházeli do svého malého chrámu zahalení. Dělávali to tak. Pro vládu tak bylo snazší mít je pod dohledem a Hanse mezi nimi snadno proklouzl. Nachýlil lehce rameno, pod bezvýrazným hnědým hávem trochu napadal na jednu nohu. Už to vůbec nebyl ten svižně se kradoucí Stínolez.

Bohoslužby byly jednotvárné a on nikdy neměl rád vůni kadidla. Chtělo se mu z ní kýchat a spát, obojí najednou. Pokud vůbec kdy pomyslel na náboženství, přikláněl se k jakési věrnosti polobohu

Randeru Milosrdnému. Vydržel a pozoroval. Mezi uctívající bohyně ve svatyni byli dva slepci. Oba měli hole. Ačkoli jen jedna z nich byla bílá, nesvírala ji ruka leváka.

Najít kořist bylo opravdu snadné. Když opouštěl svého druha, ušklíbl se zloděj zabiják „Vem tě Théba,“ a Kopretina ve svém Vidění spatřila bohyni nebo alespoň její podobu na ikonách a amuletech. Neměla zde více než čtyřicet přívrženců a pouze tento chrám, který byl otevřen jen někdy. Zloděj tehdy odstrčil hůlku hrůzy pravou rukou a levičkou zabořil dýku do své oběti – a zasáhl Hanseho holí.

Nastal čas spojení s bohyní. Hanse sledoval, co dělají ostatní. Promísili se, a jak si v Jejím jménu přáli hezkými hloupoučkými slovy pokoj a mír, narůstal šum. Obvyklý nic neznamenantický rituál; „mír“ bylo jen slovo a život a jeho potřeby byly úplně jiná záležitost. Hanse se zamíchal mezi ostatní.

„Mír a láska s tebou, bratře,“ oslovila jej nějaká žena zpod své temně vínové kápě. Ruka jí vklouzla do Hanseho pláště a on ji chytil za zápěstí.

„Mír a obratnější prsty tobě, sestro,“ popřál jí potichu a obešel ji směrem ke svému cíli. Chtěl mít jistotu, a tak se kapucu po kapuci přiblížil k muži s bílou hůlkou. S úsměvem udělal trapně neslušné gesto. Kápě a hůl se nepohnuly; ruka se lehce napřáhla k dotyku.

„Kéž v tobě setrvá její mír, bratře,“ pravil slepec vysokým hlasem. Hanse něco zamlel v odpověď a otočil se.

„Ty shnilá hlávko,“ sykla zelenočerveně pruhovaná kápě. „Chudák starý Sorad k nám patří už léta a takhle sprostý posunek na něj nikdo nikdy neudělal. A vůbec, kdo vlastně jsi?“

„Někdo, kdo si myslí, že ten druhý slepý muž není slepý a nepatří k nám. Ověřoval jsem si to – bratře. Viděl jsi ho už dřív?“

Muž, který Hanseho oslovil, vypadal v pruhovaném myrsevadanském šatu mohutně. Rozhlédl se: „No... ne. Toho v rukavicích?“

„Ano. Myslím, že je má na sobě, protože jeho hůl – ano, mír s tebou, sestro – je čerstvě obarvená.“

„Myslíš, že je to nějaká tajná zbraň? Že je z... paláce?“

„No. Myslím, že princ guvernér by se o někoho takového, jako jsme my, nestaral ani za mák.“ Záměna zájmena byla okamžitý nápad a Hanse byl na ten tah hrdý. Už z několika šlamastyk jej vytáhla komedie. „Já jsem prostě jako vy, ale on je ten špatný“. „Nicméně si vážně myslím, že je to špeh. Ten rankanský kněz, co si myslí, že by se všechny chrámy měly zavřít, až na tu novou nádhernou svatyni zasvěcenou Vash – Vasha – kdoví, jak mu vlastně říkají. Vsadím se, že je jeho špión.“

Na ta slova se věrný Thébit'an roztrásl zuřivostí. Šel rovnou k muži v listově zeleném plášti s hnědou hůlkou. Hanse proklouzl ke vchodu, který za dne sloužil výrobci opasků jako obchod, a sledoval chlapa v pruhovaném hávu, jak mluví s mužem o holi. Odezva přišla, ještě když byl Hanse v pohybu.

Hanse odpověď neslyšel; zaslechl „Necht' Ona rozjasní všechny tvé dny a ujme se tě, až budeš unaven životem, bratře.“ Prání pocházelo od tloušťka, který v rouchu velikosti stanu stál vedle.

„Ach, děkuji, bratře. I tobě, mír v jejím j–“ Hanse se zarazil, když uslyšel vyděšený křik.

Patřil velkému chlapíkovi v hávu se zelenými a rudými pruhy. Kápě mu spadla a ukázala tvář zkroucenou strachy. Nikdo tomu přirozeně nerozuměl. Uprostřed motajících se zahalených lidí bez tváře se zvedaly další výkřiky. Dva pochopili a oba se pohnuli ke dveřím. Jeden byl blíž. Spěchal vpřed, běžel – a venku, mimo dohled, uskočil doleva ze vchodu a hbitě se stočil zpět. Vytáhl zátku z lahvičky s octem, kterou měl připravenou ve svém nenápadném hnědém rouchu. Zvnitřku chrámu byl slyšet jen lomoz.

Muž v rukavicích a s hnědou vycházkovou holí vyšel spěšně ze dveří a zahrnul doleva; kdyby to neudělal, Hanse by na něho zavolal. Hanse chrstnul pod kapucu ocet tak rychle, že se chlap na nic nezmohl.

„Aáá!“ Muž samozřejmě sklonil hlavu, když ho tekutina skropila a zasáhla obě oči. Protože nebyl slepý a nedokázal nosit hůlku jako svoji součást, upustil ji a oběma rukama se chytil za obličej. Hanse ztěžka polkl a popadl rukojeť hole. Kopl sténajícího chlapíka do česky a rozběhl se. Božská zbraň v jeho ruce se zdála značně živá, až natolik, že ji chtěl zahodit a běžet dál. Neudělal to a

hůl na něj neuplatnila žádný jiný vliv. Hned za rohem se Hanse zastavil u škemrajícího žebráka a v mžiku ho obdaroval hezkou hnědou kutnou s kápí. Protože ji přes něho hodil a chudřas seděl, nikdy svého štědrého dárce nespatrił. Než si žebrák osvobodil hlavu od tíživé vlněné tkaniny, spolklý dárce stíny.

„No tak, ty mrňavá ještěrko. Kam si myslíš, že běžíš, co?“

Otázka pocházela od hrubého obchodníka z pouště, který si tu chvástavě vykračoval a hmátl po Hansemu, když utíkal kolem. Tedy, nebyl z města a nevěděl, na koho položil svou velkou ruku. A nebylo pravděpodobné, že by mu zbývalo něco jiného, než se vytrátit z Asyla, až se – nepochybně oloupen – dostane do původního stavu. Kromě toho by se stejně měla pro jistotu provést zkouška. Hanse do něho strčil holí.

Nuže, byla to ona magická hůl.

Hanse spěchal svou cestou a začal se usmívat.

Má hůlku a zloděj zabiják, který ji na něho užil, nebude ještě dlouho, dlouho schopen čilejšího pohybu a kutna, čmajznutá z prádelní šňůry, je majetkem žebráka, jenž ji bude pár měsíců potřebovat, a Hanse sám má svůj malý vzkaz od prince guvernéra. Otevřeně hlásal – tak bylo Hansemu řečeno, on čist neuměl – že „ti přispěje veškerou pomocí ve tvém úsilí, popsaném ve smlouvě, za předpokladu naprosté legálnosti, oplátkou za návrat naší kouzelné hole.“

Hanse se smál, když četl poslední slova; dokonce i princ měl smysl pro humor a nepřímou narážku na událost ani ne měsíc starou, kdy Hanse ukradl vladařské žezlo Savankh. A teď velký, silný, nad zákonem stojící Tempus pomůže Hansemu ze studny na Orlím hnízdu, kde prý straší, znovu získat dva měšce stříbrných mincí. Hanse věřil, že by princ Kadakithis ocenil i další vtíp: lup v sáčcích byl jeho, pocházel z výkupného za vladařské žezlo představitele císaře v Asylu. Dokonce i krřf od Tempa vynesl trochu stříbra.

A teď... Hanseho již široký úsměv se ještě rozšířil. Předpokládejme, že právě našel druhý tajný vchod do paláce. Předpokládejme, že by se slepý muž ukázal za dva dny v hejnu almužníků, připuštěných ke dvoru s Kadakithisovými lidmi,

usilujícími o přízeň. Nejen že by Stínolez předal tu strašnou hůlku princí guvernérovi, ale současně by poskytl názornou ukázkou politováníhodného zajištění paláce.

Naneštěstí převzal bezpečnost Tempus. Slepý žebrák v kápi byl za dva dny objeven u brány a Ďas Quag mu podezíravě hůlku vytrhl. Když měl přestrojený Hanse námitky, dostal holí ránu. Alespoň se prokázalo, že v dobré víře přinesl pravou hůl. Podařilo se mu tak strávit noc v paláci, ať už byla v jeho stavu plném hrůzy jakkoli nepříjemná.

Chraňte ochránce

Robert Lynn Asprin

Spatřit Ďasy již nebylo v Asylu nic neobvyklého. Když se některý ukázal na bazaru, vyvolalo to jen malý zájem. Ukryla se trocha toho pašovaného zboží a ceny všeho dalšího se zvedly. Když se ovšem, tak jako dnes, objevili hned dva společně, všední konverzace utichla. Přitahovali znepokojené pohledy, i když si pozornější obchodníci všimli, že se dvojice plně soustředí na vlastní spor a na stánky, které míjí, ani nepohlédne.

„Ale ten muž mne urazil...“ prskal ten tmavší z dvojice.

„Uráží každého,“ oponoval mu společník, „má to v povaze. Povídám ti, Razkuli, slyšel jsem ho říkat samotnému princovi takové věci, za které by jiné muže stáhli z kůže a oslepili. Jsi blázen, že to bereš osobně.“

„Ale, Zalbare...“

„Já vím, já vím – uráží tě; a Quag tě nudí a Arman je drzý chvastoun. Víš, mě uráží celé tohle město, ale to mi nedává právo zabíjet. Nic z toho, co ti Tempus řekl, tě neopravňuje ke krevní mstě.“

„Už se stalo.“ Jak kráčeli, udeřil Razkuli pěstí do dlaně druhé ruky.

„Nestalo se nic. Pokud ovšem nezačneš svůj slib plnit. A jestliže to uděláš, budu já jednat tak, abych tě zastavil. Nedopustím, aby se chlapi pod mým velením pozabíjeli.“

Oba muži šli chvíli mlčky, každý ztracen ve spleti vlastních temných myšlenek.

„Podívej, příteli,“ povzdychl si Zalbar, „jednoho mého muže už za ostudných okolností zabili. Nechci být zodpovědný za další incident – obzvláště ne takový, do kterého bys byl zapleten ty.“

Cožpak nevidíš, že se tě Tempus snaží vyprovokovat k boji? – k boji, ve kterém nemůžeš zvítězit.“

„Z těch, na které jsem mířil šípem, nežije nikdo,“ zlověstně poznamenal Razkuli a přimhouřil oči na pomyslný cíl.

„Vražda, Razkuli? Nikdy mne nenapadlo, že se dožiji dne, kdy klesneš na úroveň úkladného vraha.“

Následoval krátký prudký nádech a Razkuli čelil pohledu svého druha očima, v nichž se mihl záblesk šílenství. Pak jiskra vyhasla a malému muži poklesla ramena. „Máš pravdu, kamaráde,“ přiznal a zakroutil hlavou, „nikdy bych to neudělal. Ve zlosti mi to mluví rychleji, než myslí.“

„Stejně jako když jsi odpřísáhl krevní mstu. Přežil jsi bezpočet smrtelných nepřátel; nepokoušej milost bohů hledáním soka, který smrtelný není.“

„Takže to, co se o Tempovi říká, je pravda?“ zeptal se Razkuli, oči opět přivřené.

„Nevím. Je na něm něco, co se vzpírá jakémukoli rozumnému vysvětlení. Viděl jsi, jak rychle se mu zahojila noha? Oba známe muže, kteří uvízli pod koněm a museli z vojenské služby odejít – jenže on se ujal povinností ani ne po týdnu.“

„Takový muž je pohanou přírody.“

„Tak necháme přírodu, ať se na něm pomstí,“ zasmál se Zalbar a poplácal druha přátelsky po ramenu, „a nám dopřeje kloudnější kratochvíle. Pojd', zvu tě na oběd. Po kasárenské stravě to bude příjemná změna.“

Prodavač sladkostí Hákon se rozzářil, když k němu přistoupili dva vojáci, a trpělivě čekal, zatímco si vybírali z jeho plněných kořeněných šátečků.

„Bude to za tři měďáky,“ usmál se žlutými zuby.

„Tři měďáky?“ rozzlobeně zvolal Razkuli, ale Zalbar ho utišil šťouchancem do žeber.

„Tady máš, kamaráde...“ vložil velitel Ďasů nějaké mince do Hákonovy natažené ruky, „...čtyři. My z hlavního města jsme zvyklí platit plnou hodnotu za kvalitní zboží – nicméně předpokládám, že tady, daleko od civilizace, musíš přizpůsobit ceny, abys vyhověl chudším lidem.“

Střela zasáhla cíl, a ještě než se Zalbar odvrátil a odtáhl s sebou Razkuliho, byl odměněn zlobným pohledem plným čiré nenávisti.

„Čtyři měďáky! Už za tři to bylo předražené!“

„Já vím.“ Zalbar mrkl. „Ale odmítám dopřát jim radost ze smlouvání. Vidět jejich obličeje, když naznačím, že prodávají pod cenou, za ten měďák navíc stojí. Je to jedno z mála potěšení, které si v téhle díře může jeden dopřát.“

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel,“ přiznal se smíchem Razkuli, „ale máš pravdu. Můj otec by byl vzteky celý bez sebe, kdyby ho někdo záměrně přeplatil. Udělej mi laskavost a nech mě zkusit štěstí, až budeme kupovat víno.“

Razkuliho odpor k dohadování přinesl takřka stejnou odezvu prodejce vína. Ponurá nálada, s níž přišli na bazar, z jejich rozhovoru vymizela a oni se v klidném rozpoložení chystali k jídlu.

„Ty jsi zajistil jídlo a pití, takže já se postarám o místo ke stolování,“ prohlásil Razkuli, když strkal vinnou láhev za opasek. „Znám místo, které je příjemné i uklidňující.“

„To je určitě za městem.“

„Ano, hned za Obecní branou. Tak pojď, hodinku nebo tak nějak nás město postrádat nebude.“

Zalbar se nechal snadno přemluvit, i když za to mohla spíše zvědavost než přesvědčení. Až na občasné hlídky v ulici Červených luceren se zřídkakdy dostal za severní hradbu Asylu a nikdy neprozkoumal severozápadní oblast, kam jej teď Razkuli vedl.

Byl zde jiný svět. Téměř jakoby kouzelným vchodem vkročili do jiné země. Na rozdíl od stěsnaných obchodů a úzkých uliček vlastního města, měly samostatně stojící domy mezi sebou otevřená prostranství. V osvěžujícím vzduchu chyběl pach nemytých těl, která do sebe vrážejí v přelidněných ulicích. V tichém prostředí se Zalbar uvolnil. Napětí z hlídkování v nenáviděném městě z něho sklouzlo jako těžký plášť, což mu umožnilo těšit se na nerušené jídlo v příjemné společnosti.

„Možná bys mohl s Tempem promluvit. Nemusíme se mít rádi, ale kdyby si pro své nářázky našel jiný cíl, podstatně by to moji zášť zmírnilo.“

Zalbar na kamaráda ostražitě pohlédl, ale nerozpoznal nic z té zaslepující zloby, kterou předtím dával najevo. Otázka vypadala jako čestný pokus z Razkuliho strany najít kompromis, který by nesnesitelné poměry vyřešil.

„Udělal bych to, kdybych si myslel, že to bude co platné,“ povzdychl si zdráhavě, „ale obávám se, že na něj mám malý vliv. Nanejvýš by to celou věc zhoršilo. Zdvojnásobil by své útoky, aby dokázal, že se nebojí ani mě.“

„Ale ty jsi jeho nadřízený důstojník,“ namítl Razkuli.

„Oficiálně snad,“ pokrčil rameny přítel, „ale oba víme, že mezi formálním a skutečným stavem je propast. Tempus má k princovi dveře vždycky otevřené. Jedná nezávisle a mé rozkazy plní, jen když se mu to hodí.“

„Nepustil jsi ho k Afrodisiinu domu...“

„Jen proto, že jsem přesvědčil prince o nezbytnosti udržet dobré vztahy s tím domem, ještě než Tempus dorazil,“ odporoval Zalbar a zavrtěl hlavou. „Musel jsem jít k princovi, abych učinil přítrž Tempovu nevhodnému chování a vysloužil jsem si za to jeho nepřátelství. Všiml sis, že v Liliové zahradě si pořád dělá, co se mu zlíbí – a princ předstírá, že nic nevidí. Ne, s mým vlivem na Tempa bych nepočítal. Myslím si, že kvůli mému postavení v princově tělesné stráži by mne nenapadl fyzicky. Domnívám se ale také, že kdybych se v boji ocitl v těžkém postavení, nepřišel by mi na pomoc.“

Zrovna v té chvíli si Zalbar povšiml květinové zahrádky přitulené k domu nedaleko jejich pěšiny. Na zahradě pracoval nějaký muž, zaléval a plel. Ten pohled vyvolal v Ďasovi náhlou vlnu nostalgie. Jak už je to dlouho, co stál před Císařským palácem v hlavním městě a zaháněl nudu pozorováním zahradníků, hýčkajících rozkvetlé pozemky? Zdálo se to na hony vzdálené. Navzdory povolání vojáka, nebo snad právě proto, vždy obdivoval klidnou krásu květin.

„Najezme se tam... pod stromem,“ navrhl místo s výhledem na zahradu. „Není to tam o nic horší než jinde.“

Razkuli při pohledu na dům se zahradou zaváhal a chystal se něco říct, ale pak pokrčil rameny a zamířil ke stromu. Zalbar zahlédl,

jak se kamarádovou tváří mihl uličnický úsměv, ale přešel to a raději pozoroval zahradu.

Dvojice obědvala po způsobu otrlých válečníků, kteří nejsou právě ve službě. Místo toho, aby seděli k sobě čelem nebo bok po boku, opřeli se ve stínu rozložitého stromu jeden druhému o záda. Kameninovou vinnou láhev položili opatrně na stranu, ale tak, aby na ni oba snadno dosáhli. Nejenže jim takové uspořádání umožnilo výhled do všech stran a oni si tak byli jisti, že poobědvají bez vyrušování, ale nakrátko vytvořilo jednotlivci i představu soukromí – což je vzácné zboží pro každého, jehož povolání vyžaduje sdílet každý okamžik s alespoň tuctem druhů.

Tichem zdání ještě umocnili. Dokud nedojedli, rozhovor by ani nevyhledávali, ani netrpěli. Takový byl vztah mužů, kteří si navzájem plně důvěřovali. I když Zalbarovi jeho poloha dovolovala dobrý výhled na květinovou zahradu, uvědomil si, že se mu myšlenky vracejí k předchozímu rozhovoru s Razkulim. Součástí jeho práce bylo udržet mezi Ďasy klid, alespoň pokud se jejich osobní neshody nevměšovaly do výkonu povinností. Uchlácholil proto naježeného přítele a v rámci svých možností zabránil otevřenému boji... alespoň dočasně. Když takto zachránil mír, mohl si Zalbar přiznat, že s Razkulim z celého srdce souhlasí.

Velkohubí tyrani nebyli v armádě nic nového, ale Tempus byl z jiného těsta. Zalbara, oddaného uctíváče kázně a zákonů, Tempovy postoje a chování znechucovaly a děsily. A aby toho nebylo málo, doprával Tempovi sluchu princ, takže Zalbar byl navzdory přibývajícím řečem o nemorálním a nezákonném chování bezmocný a nemohl proti němu nijak vystoupit.

Ďas svařtil obočí a uvažoval o událostech, které viděl a o kterých slyšel. Tempus otevřeně užíval krřf, ať už ve službě nebo mimo ni. Mezi občany Asyla, které jen tak něco nepohoršilo, si rychle budoval pověst surovce a sadisty. Šuškal o dokončení, že soustavně pronásleduje a zabíjí modře maskované hrdlořezy, zaměstnáváné bývalým gladiátorem Jubalem.

Zalbar neměl zločineckého barona, který obchodoval s otroky, aby zastřel nezákonnou činnost, nijak zvlášť v lásce. Nemohl však ani připustit, aby nějaký Ďas jmenoval sám sebe soudcem i katem.

Princ mu ale nařídil, aby Tempovi povolil uzdu, a on teď nemohl ty pověsti dokonce ani ověřit: opravdu báječné poměry, když se z ochránců zákona stávají narušitelé a zákonodárce jim dokonce poskytnou záštitu.

Vzduch pročísl výkřik a přerušil Zalbarovo snění. Vyskočil, meč v ruce. Když se rozhlížel a pátral po zdroji hluku, vzpomněl si, že podobný křik už slyšel... a nebylo to na bitevním poli. Nešlo o výkřik bolesti, nenávisti či hrůzy, ale nelidský ryk někoho bez naděje na milosrdenství, někoho zaskočeného hrůzou příliš velkou, než aby ji rozum mohl pochopit.

Ticho s konečnou platností rozbil druhý výkřik a tentokrát Zalbar zjistil, že zvuk přichází z domu s nádhernou zahradou. S rostoucí nedůvěrou sledoval, jak zahradník nevzrušeně pokračuje v práci, jak se navzdory teď již častým výkřikům neobtěžuje vzhlednout. Buď je ten muž hluchý, anebo Zalbar začíná bláznit a reaguje na neskutečné zvuky z minulosti, na niž by měl raději zapomenout.

Zalbar se otočil k Razkulimu, aby mu pomohl záhadu vyřešit, ale pohled na přítele, který nejenže seděl, ale navíc se šklebil od ucha k uchu, jej pobouřil.

„Teď chápeš, proč jsem chtěl jít od toho místa dál?“ chechtal se snědý Ďas. „Možná, že až se příště nabídnu, že tě povedu, nebudeš tak honem uplatňovat svoji hodnotu.“

„Ty jsi s tím počítal?“ dožadoval se odpovědi Zalbar, kterého Razkuliho humor neuklidnil.

„Ovšem. A můžeš být rád, že to začalo, až když jsme skoro dojedli.“

Zalbarovu ostrou odpověď usekl protahovaný pronikavý nárek, který drásal uši i rozum a svojí délkou vzdoroval lidské schopnosti snášet utrpení.

„Než tam vyrazíš na pomoc,“ poznamenal Razkuli, nevšímaje si výbuchu bolesti, který však již polevoval, „měl bys vědět, že jsem to už omrkl. To, co slyšíš, je odpověď otroka na laskavou pozornost jeho pána: za daných okolností je vše zcela v mezích zákona, a proto se nás to netýká. Možná by tě zajímalo, že vlastníkem toho stavení je...“

„Kurd!“ Zalbar prudce vtáhl vzduch staženými rty. Hleděl na dům jako na sídlo satanovo.

„Znáš ho?“

„Kdysi jsme se potkali, ještě v sídelním městě. Proto je tady... nebo spíš proto už není tam.“

„Takže znáš jeho řemeslo?“ zachmuřil se Razkuli, jenž po zjištění, že jeho objev není žádná novinka, poněkud splaskl. „Přiznávám, že je hnusné, ale nemůžeme s tím nic dělat.“

„To se uvidí,“ oznámil zlověstně Zalbar a vyrazil k domu.

„Kam jdeš?“

„Navštívit Kurda.“

„Nashle v kasárnách.“ Razkuli pokrčil rameny. „Už jsem v tom domě jednou byl a bez příkazu do něho víckrát nevкроčím.“

Zalbar si příteleva odchodu nevšímal, ale jak se blížil k domu, nezapomněl schovat meč. Nezadržitelně se blížící bitva nebude vyžadovat klasické zbraně.

„Hej, ty tam!“ zavolal na zahradníka. „Vyřid' svému pánovi, že s ním chci mluvit.“

„Má práci,“ zabručel muž, „copak neslyšíte?“

„Má tolik práce, že nemůže mluvit s osobním strážcem prince?“ zapochyboval se zdviženým obočím Zalbar.

„Už s lidmi od vás mluvil. Pokaždé odešli a já jsem přišel o plat, protože jsem se opovážil vyrušovat.“

„Řekni mu, že je tu Zalbar...“ nařídil Ďas, „...tvůj pán se mnou bude mluvit. Nebo bys chtěl se mnou jednat místo něho?“

Ačkoli Zalbar ani náznakem nesáhl po zbrani, hlas a postoj přesvědčily zahradníka, aby neztrácel čas. Trpaslíku podobný muž zanechal povinností a zmizel v domě.

Čekající Zalbar znovu přehlédl květiny, ale vědomí Kurdovy přítomnosti mu znemožnilo krásu rostlin ocenit. Namísto aby mu pozvedly ducha, zdála se mu zář květů stejně hrůzná a nemístná jako vesele zbarvená houba vyrostlá na tlející mrtvole.

Právě když se Zalbar odvrátil od květů, objevil se na denním světle Kurd. Ačkoli od doby, kdy se setkali, uplynulo pět let, změnil se starší muž jen natolik, že ho Zalbar okamžitě poznal: potřísněné, neupravené oblečení člověka, který spí v šatech, nemyté,

neudržované vlasy a vousy, vyzábale štíhlé, mrtvolně bledé tělo s dlouhými prsty kostlivce. Kurd očividně nezměnil zvyk zanedbávat své tělo. Práce nade vše.

„Dobrý den... občane.“ Ďasův úsměv nezastíral jízlivost v hlase.

„Takže jsi to ty,“ prohlásil Kurd a pokradmo studoval rysy druhého muže. „Myslel jsem, že jsme spolu skoncovali, když jsem odešel z Ranke.“

„Řekl bych, že mě budeš vídat, dokud se nepřipravíš na změnu povolání.“

„Má práce je plně v mezích zákona.“ Hubeňour se naježil a na okamžik prozradil sílu vůle skryté v navenek křehkém těle.

„V Ranke jsi tvrdil totéž. I tak se mi z ní zvedá žaludek. Nevidím jedinou světlou stránku, která by vyvážila její odporost.“

„Jedinou světlou...“ zakřičel Kurd. Pak ho přešla řeč. Sevřel rty, popadl Zalbara za ruku a táhl ho k domu. „Tak pojď se mnou,“ pobídl ho. „Dovol, ať ti ukážu svou práci a vysvětlím ti, co dělám. Potom možná dokážeš pochopit důležitost mých výzkumů.“

Za své životní dráhy čelil Zalbar smrti v nejrůznějších podobách a vždy neochvějně. Teď se ovšem, naplněn hrůzou, snažil couvnout. „Já... To nebude nutné,“ tvrdil.

„Budeš tedy dál slepě odsuzovat mé činy, aniž bys mi dal poctivou možnost a vyslechl mne?“ Kurd namířil ohnutý, kostnatý prst na Ďasa, v hlase stopy vítězoslávy.

Zalbar, spoutaný vlastními zásadami, ztěžka polkl a dodal si odvahy. „Tak jo, jdu s tebou. Ale, varuji tě – ovlivnit mé názory není snadné.“

Zalbarova rozhodnost zakolísala, hned jak vstoupili do budovy a zaútočil na něj pach vnitřku. Pak zachytil pohled zahradníka, který se na něj spokojeně šklebil od vchodu. Když stoupal po schodech do druhého patra, podařilo se mu nasadit bezvýraznou tvář.

Ať už Ďas kdy slyšel nebo si představoval o Kurdově práci cokoliv, rozhodně na obraz, který se mu naskytl, když bledý muž otevřel dveře své pracovny, připraven nebyl. Kolem stěn bylo rozestaveno šest velkých, těžkých stolů, nadzdvížených v podivném úhlu, takže jejich desky byly téměř kolmé k podlaze. Nebyly

nepodobné dřevěným stojanům, jaké během kreslení přidržovaly plátno dvorním malířům. Všechny stoly byly vybaveny koženými popruhy a řemínky. Jak dřevo, tak kůže byly poskvrněny zaschlými škráloupy krve. Čtyři stoly byly obsazeny.

„Většina takzvaných doktorů jen opakuje, co už tady bylo...“ říkal Kurd, „těch několik, co zkoušejí nové postupy, tak činí ledabyle, metodou pokus – omyl, zrozenou ze zoufalství a nevědomosti. Jestliže pacient zemře, je obtížné určit, zda příčinou byla původní choroba či nová léčba. Zde, v laboratorních podmínkách, opravdu rozšiřuji naše vědomosti o lidském těle a jeho slabinách. Pozor na cestu, prosím...“

V podlaze byly vysekány žlábký. Vedly pod stoly a setkávaly se v mělké jámě na vzdáleném konci místnosti. Když Zalbar jeden překračoval, uvědomil si, že systém byl navržen tak, aby odváděl prolitou krev. Pokrčil rameny.

Na prvním stole byl nahý muž. Když je viděl přicházet, začal se v poutech zmítat. Jedna paže od lokte dolů chyběla a on tloukl pahýlem o desku stolu. Z úst se řinul proud nesrozumitelných zvuků. Zalbar si znechuceně všiml, že muž má vyříznutý jazyk.

„Zde je,“ oznámil Kurd a ukázal na zející ránu na mužově ramenu, „ukázka mých studií.“

Muž nepochybně ztratil kontrolu nad svými tělesnými funkcemi. Výkaly znečistily jeho nohy a stůl. Kurd tomu nevěnoval žádnou pozornost a posunkem vyzval Zalbara, aby přistoupil blíže ke stolu. Dlouhými prsty oddálil okraje rány na ramenu. „Objevil jsem, že pokud takto stlačím určité místo...“

Muž zaječel, tělo se v utažených řemenech prohnulo do oblouku.

„Dost!“ zařval Zalbar, který už nedokázal předstírat odstup.

Nebylo pravděpodobné, že by ho bylo slyšet přes zmučené výkřiky oběti, ale Kurd vytáhl prst z rány a muž se opět zhroutil na stůl.

„Tak co, viděl jsi?“ zeptal se dychtivě bledý muž.

„Viděl co?“ zamžikal Zalbar, stále otřesený činem, jehož byl právě svědkem.

„Pahýl, člověče! Přestal se hýbat! Stlačení nebo poškození tohoto bodu může člověka zbavit schopnosti používat paži. Počkej, ukáži ti to znovu.“

„Ne!“ přikázal Ďas rychle. „Viděl jsem dost.“

„Uznáváš tedy hodnotu mého objevu?“

„Hmmm... kde bereš své... pacienty?“ vyhnul se Zalbar odpovědi.

„Pochopitelně od obchodníků s otroky.“ Kurd se zamračil. „Značky jsou snad vidět dobře. Kdybych pracoval s něčím jiným než s otroky... no, tak to by bylo porušení rankanských zákonů.“

„A jak je dostaneš na stoly? Řekl bych, že každý by raději bojoval na smrt, než šel pod tvůj nůž. Otroci nebo kdokoli jiný.“

„Znám ve městě jednoho bylinkáře,“ vysvětloval bledý muž. „Zásobuje mne mírným jodem, který je přivede do bezvědomí. Když se proberou, je na nějaký účinný odpor moc pozdě.“

Zalbar se chystal položit další otázku, ale Kurd ho zarazil zdvižením ruky. „Ještě jsi mi neodpověděl: chápeš teď význam mé práce?“

Ďas se přiměl znovu se rozhlédnout po místnosti. „Chápu, že upřímně věříš ve význam znalostí, které hledáš,“ pravil opatrně, „stále však cítím, že vystavit muže a ženy něčemu takovému, dokonce i když jde o otroky, je příliš vysoká cena.“

„Ale je to legální!“ trval na svém Kurd. „Nic z toho, co zde dělám, neporušuje rankanské zákony.“

„Ranke má mnoho zákonů. Měl by sis to pamatovat od našeho minulého setkání. Jen málo lidí je dodržuje všechny. Je na naší úvaze určitým způsobem rozhodnout, který zákon prosazovat a nad kterým zamhouřit oko. A já ti teď říkám, že osobně najdu něco, co mi umožní proti tobě vystoupit. Pro nás oba by bylo snazší, kdyby ses prostě hnul o dům dál... protože já si nedopřeji klidu, dokud budeš v mém rajónu.“

„Jsem zákonů dbalý občan.“ Zsinalý muž se napřímil, pohled mu plál. „Nenechám se vyhnat z domu jako obyčejný zločinec.“

„To jsi říkal i tenkrát.“ Nato se Ďas usmál a otočil k odchodu. „Ale, pamatuj – už nejsi v Ranke.“

„Přesně tak,“ křikl za ním Kurd, „už nejsme v Ranke. Ty si to pamatuj, Ďase.“

O čtyři dny později Zalbarovi značně pokleslo sebevědomí. Dokončil noční obhlídku města a vydal se po Procesce k dokům. Začínalo to pro něj být pravidlo – na konci služby si o samotě protáhl nohy a utřídil myšlenky a teprve pak se uložil k spánku v přeplněných kasárnách. I když ve Spleti se něco dělo pořád, tato část města už dávno spala. Ďas si pomalu vykračoval po ulici ozářené měsíčním světlem a snadno se pohřížil do svých úvah.

Princ jeho naléhavou žádost zamítl. Poukázal na to, že obtěžovat poměrně početného občana je plýtvání časem, obzvláště když se Spleti žene vlna zabíjení. Zalbar nemohl proti princovým úvahám nic namítat. Od té doby, kdy se ve Spleti náhle objevil ten obchod se zbraněmi a šířil smrtelně nebezpečné čáry, bylo zabíjení nejen častější, ale i ohavnější než obvykle. Snad teď, když obchod zmizel, šílenství ustoupí, ale zatím si mohl stěží dovolit věnovat čas stíhání Kurda s rázností, které bylo k vyhnání vivisektora z města zapotřebí.

Zalbarovi na okamžik blesklo hlavou, jak vášnivě Kurd obhajoval své dílo, ale rychle myšlenku zahnal. Je sice zapotřebí nových lékařských znalostí, ale i otroci jsou lidé. Soustavně mučit jinou bytost ve jménu vědy je... „Kryj se!“

Zalbar ležel na zemi ještě dřív, než mozek výkřik plně zaznamenal. Reflexy, vybroušené za léta služby Císařství, jej přiměly kutálet se, plazit, hrabat špínou, jen aby našel úkryt. Nezastavil se ani na tak dlouho, aby zjistil původce varování. Než dosáhl stínu stromořadí, dvakrát slyšel poblíž nezaměnitelné svištění šípů: postačující důkaz, že nebezpečí není jen domnělé.

V poměrném bezpečí aleje konečně pomaličku tasil meč z pochvy a se zatajeným dechem pátral po lukostřelci na hřebenech střech. Jeho pohled krátce zachytil pohyb na vršku budovy na druhé straně ulice, ale příležitost něco zahlédnout se již nezopakovala. Napíнал zrak, aby pronikl temnotou. Ozval se plačtivý sten zakončený chropotem; po chvilce nepodařená napodobenina hvizdu nočního ptáka.

I když si byl jist, že právě někdo zemřel, nehnul se Zalbar ani o píd'. Zůstal v nezměněné poloze jako kočka na číhané. Kdo zemřel? Vrah? Nebo osoba, která jej varovala před nebezpečím? I kdyby to byl vrah, mohl se poblíž ukrývat ještě jeho komplic.

Jakoby v odpověď na jeho poslední myšlenku se od potměšilého vchodu odlepila postava a přesunula se do středu ulice. Zůstala stát, položila ruce v bok a zakřičela do aleje, v níž našel Zalbar útočiště.

„Už je tu bezpečno, Ďasi. Zachránili jsme tě před tvou vlastní bezstarostností.“

Zalbar vyskočil na nohy, zasunul meč do pochvy a vykročil na otevřené prostranství. Poznal tmavou postavu, ještě než ho pozdravila. Modrá jestřábí maska a plášť nedokázaly skrýt velikost či barvu jeho zachránce. A i kdyby, elegantní půvab těch pohybů by Ďas poznal kdekoli.

„Jakou bezstarostnost máš na mysli, Jubale?“ zeptal se, pokoušeje se skrýt zlost.

„Šel jsi stejnou trasu tři noci po sobě,“ oznámil mu bývalý gladiátor. „Vrah nepotřebuje nic než znát tvé zvyky.“

Černý král podsvětí nevypadal ani překvapeně, ani rozzlobeně, že bylo jeho přestrojení odhaleno. Spíše se podle jeho výrazu zdálo, že ho těší poškádlit Ďasa. Zalbar si uvědomil, že Jubal má pravdu: ať už ve službě nebo mimo ni, předvídatelným chováním si o léčku přímo koledoval. Byl však ušetřen rozpaků z přiznání viny, neboť neviditelný zachránce na hřebenu střechy vybral tento okamžik, aby shodil tělo úkladného vraha na ulici. Oba muži si je s opovržením prohlédli.

„I když oceňuji váš zásah,“ poznamenal suše Ďas, „bylo by hezké, kdybyste ho byli nechali naživu. Připouštím, že jsem zvědav a rád bych věděl, kdo ho poslal.“

„To ti mohu říct.“ Postava v jestřábí masce se ušklíbla. „Měsíc tohoto vraha naplnily Kurdovy peníze. Je pro mne ale hádankou, kde se v něm vzala vůči tobě taková zášť.“

„Ty jsi o tom věděl předem?“

„Jeden z mých informátorů zaslechl U Oplzlého jednorožce, jak se domlouvají. Udivuje mě, kolik obvykle opatrných lidí zapomíná, že člověk může nejen mluvit, ale i poslouchat.“

„Proč jsi neposlal vzkaz a nevaroval mne?“

„Neměl jsem žádný důkaz.“ Černý muž pokrčil rameny. „Pochybuju, že by můj svědek byl ochoten vypovídat u soudu. Krom toho jsem od našeho posledního setkání pořád tvým dlužníkem... nebo jsi zapomněl, že jsi mi jednou zachránil život?“

„Nezapomněl. Už tehdy jsem ti říkal, že jen konám svoji povinnost. Nedlužíš mi nic.“

„...A já, když jsem ti dnes vypomohl, jsem jen konal svoji povinnost jako rankanský občan.“ V měsíčním světle zasvítily Jubalovy zuby.

„No dobrá, na pohnutce nezáleží. Děkuju.“

Jubal chvíli mlčel. „Jestli vážně chceš vyjádřit svoji vděčnost,“ řekl nakonec, „šel bys teď se mnou na skleničku? Něco bych s tebou rád probral.“

„Já... bohužel to nejde. Ktobě je daleko a zítra mám službu.“

„Myslel jsem, že bychom zašli k Oplzlému jednorožci.“

„K Oplzlému jednorožci?“ Zalbar se zajíkl v nefalšovaném úžasu. „Kde se chystala moje vražda? Tam jít nemůžu.“

„Proč ne?“

„Podívej... přinejmenším z toho důvodu, že jsem Ďasa. Ani jednomu z nás by neprospělo, kdyby nás spolu viděli na veřejnosti, tím spíše U Oplzlého jednorožce.“

„Mohl by sis nasadit moji masku a obléci můj plášť. Skryla by se tak tvá uniforma a tvář. Aspoň by si každý náhodný divák myslel, že jsem se přišel napít s některým ze svých mužů.“

Zalbar byl na okamžik na vahách, pak ho však uchvátila troufalá představa Ďasa v modré masce jestřába a on se nahlas rozesmál. „Proč ne?“ souhlasil a sáhl po nabízeném přestrojení. „Vždycky jsem byl zvědav, jak to na takových místech vypadá.“

Zalbar si vůbec neuvědomoval, jak jasné je měsíční světlo, dokud nevšiml, že nevkročil do dveří Oplzlého jednorožce. Jediné osvětlení zajišťovalo několik olejových lampiček, které díky svým stínidlům

osvětlovaly především zdi a většinu místnosti nechávaly v hustém šeru. Když následoval Jubala do hlavní výčepny, viděl postavy sesednuté u několika stolů, ale nedokázal rozeznat jejich rysy.

Byl tam ovšem jeden muž, jehož tvář vidět nepotřeboval. U stolu uprostřed se hrbila nezaměnitelně vyzáblá postava vypravěče Hakima. Stála před ním malá číše s vínem, zjevně zapomenutá, neboť pohádkář poklimbával. Zalbar měl pro tu prastarou figurku tajnou slabost a byl by stůl v tichosti minul, ale Jubal zachytil Zalbarův pohled a dal mu mrknutím znamení. Obchodník s otroky vylovil z opasku minci a mírným obloukem ji hodil k vypravěčovu stolu.

Hakimova ruka se vymrštila rychlostí blesku a mince zmizela uprostřed letu. Jeho ospalý vzhled zůstal nezměněn.

„To je odměna za stovku příběhů, starče,“ zabručel potichu Jubal, „ale vyprávěj je někde jinde... a o někom jiném.“

S tichou důstojností se vypravěč zvedl na nohy, zpražil je oba pohledem a královským krokem vypochoďoval z místnosti. Při jeho odchodu zmizel i pohár vína.

V oné kraťoučkové chvilce, kdy se jejich pohledy setkaly, pocítil Zalbar Hakimovu nesmírnou inteligenci a byl si jist, že stařec pronikl jak maskou, tak pláštěm a bez sebemenšího překvapení zaznamenal jeho pravou totožnost. Chvatně si připamatoval Jubalův popis informátora, o němž lidé zapomněli, že slyší stejně dobře, jako vidí, a věděl, čím slídění mu doopravdy zachránilo život.

Obchodník s otroky klesl k právě uvolněnému stolu a vzápětí se mu dostalo dvou neobjednaných číší drahého qualis. Zalbar, který se usadil vedle něho, zaznamenal, že stůl má neomezený výhled na všechny vchody a východy krčmy, a jeho hodnocení Hakima ještě o něco stouplo.

„Kdyby mě to napadlo dřív, byl bych pozval toho chlapíka ze střechy, aby se k nám připojil,“ poznamenal Ďas. „Mám pocit, že mu dlužím pohár jako poděkování.“

„Ten muž je žena, Moria; pracuje ve tmě líp než já... i bez výhod ochranného zbarvení.“

„Stejně bych jí rád poděkoval.“

„Radím ti, abys to nedělal.“ Obchodník se ušklíbl. „Nenávidí Rankance, obzvlášť Ďasy. Zasáhla jen na můj příkaz.“

„To mi připomíná, že se chci na něco zeptat.“ Zalbar postavil pohár. „Proč jsi dnes jednal v mém zájmu? A jak to, že znáš volání, kterým v armádě varujeme před lukostřelci?“

„Všechno má svůj čas. Nejdříve musíš odpovědět na mou otázku. Nejsem zvyklý podávat informace zadarmo a protože jsem ti prozradil totožnost tvého nepřítele, snad bys mi teď mohl říct, proč Kurd nasadil na tvou stopu vraha?“

Zalbar nejprve uvážlivě upil ze svého poháru a pak začal vysvětlovat poměry mezi ním a Kurdem. Jak se příběh odkrýval, uvědomil si Ďas, že říká víc, než je nezbytně nutné, a bylo mu záhadou, proč Jubalovi odhaluje zlost a hořkost, které doposud tajil i sám před sebou. Možná proto, že na rozdíl od svých druhů, kterých si vážil, chápal Zalbar obchodníka s otroky jako muže natolik zkaženého, že jeho vlastní myšlenky a pochyby by se při srovnání s jeho zdály zcela všední a nezajímavé.

Jubal v tichosti naslouchal, dokud Ďas nedomluvil. Poté zvolna přikývl. „Ano, teď to dává smysl,“ zamumlal.

„Ironií je, že zrovna ve chvíli útoku jsem litoval své neschopnosti s Kurdem něco provést. Přinejmenším na čas je vrah k ničemu. Mám rozkaz nechat Kurda být.“

Namísto aby se začal smát, sledoval Jubal zamyšleně svůj protějšek. „To, co říkáš, je zvláštní.“ Hovořil s uváženým zájmem. „Také mám potíže, s kterými se právě nedokážu vypořádat. Snad bychom mohli své problémy vyřešit vzájemně.“

„Tak o tomhle jsi chtěl se mnou mluvit?“ zeptal se náhle nedůvěřivý Zalbar.

„Svým způsobem. Takhle je to vlastně lepší. Na oplátku za laskavost, o kterou tě musím požádat, ti teď mohu nabídnout něco, o co stojíš. Pokud se ujmeš mého problému, ukončím kvůli tobě Kurdovu praxi.“

„Předpokládám, že tvé přání je nezákonné. Jestli si opravdu myslíš, že bych...“

„To není nezákonné!“ vychrlil ze sebe Jubal vztekle. „Nepotřebuji tvou pomoc, abych porušil zákon. To je dost snadné,

navzdory snahám vašich tak zvaných elitních sil. Ne, Ďasi, považuji za nezbytné nabídnout ti úplatek, abys dělal svou práci – vymáhal právo.“

„Kterýkoli občan může požádat o pomoc kteréhokoli Ďasa.“ Zalbar cítil, jak v něm narůstá vztek. „Pokud je to vskutku v mezích zákona, nemusíš...“

„Tak jo!“ přerušil ho obchodník. „Jako rankanský občan tě tedy žádám, abys vyšetřil a zastavil sérii vražd – někdo zabíjí moje lidi; loví modré masky v ulicích, jako by to byla pašivá zvěř.“

„Ro... rozumím.“

„Jak vidím, není to pro tebe žádné překvapení,“ zabručel Jubal. „No, Ďasi, hleď si svých povinností. Mí lidé nejsou žádná nevinátka, ale jsou popravováni bez možnosti slyšení nebo soudního řízení. To je vražda. Nebo snad váháš, protože za tím zabíjením stojí jeden z tvých vlastních lidí?“

Zalbar zdvihl uraženě hlavu a Jubal neveselým úsměvem čelil jeho upřenému pohledu.

„Je pravda, že znám vraha. Ne že by bylo těžké to zjistit. Tempus se s tím otevřeně vytahuje.“

Vlastně jsem se divil,“ přemítal chladně Zalbar, „proč jste se s ním ještě nevypořádali sami, když víte, že je vinen. Slyšel jsem, že jestřábí masky zabily provinilce, jejichž přečin nebyl zdaleka tak nepopíratelný.“

Teď to byl Jubal, kdo v rozpacích odvrátil oči. „Zkoušeli jsme to,“ přiznal, „ale zdá se, že Tempa není snadné zabít. Někteří mí lidé porušili příkazy a zkusili to s magickými zbraněmi. Výsledkem jsou další čtyři zkrvavené masky na jeho kontě.“

Ďas zaslechl v obchodníkově přiznání zoufalou prosbu.

„Nemůžu mu dovolit, aby v té své zálibě pokračoval, ale cena za jeho zastavení se vyšplhala příliš vysoko. Nezbyvá mi než požádat tě o zásah. Na rozdíl od mnoha dalších můžeš být pyšný, že konáš svou povinnost a přísně přitom dodrжуješ zásady spravedlnosti. Pověz mi, platí zákon pro všechny bez rozdílu?“

Zalbarovi proběhl hlavou tucet výmluv a vysvětlení, pak ale studený záchvěv strachu odplynul. „Máš pravdu, i když mne nikdy nenapadlo, že právě ty mi budeš připomínat povinnost. Vrah v

uniformě je pořád jen vrah a měl by být potrestán za své zločiny... za všechny. Jestli je Tempus ten tvůj zabiják, osobně dohlédnu, aby se s ním podle toho jednalo.“

„Tak to má být.“ Jubal přikývl. „A já na oplátku splním svou část dohody – Kurd už nebude pracovat v Asylu.“

Zalbar otevřel ústa k námitce. Pokušení bylo příliš velké – kdyby Jubal dokázal splnit svůj slib – ale ne. „Musím trvat na tom, aby tvé jednání nepřekročilo hranici zákona,“ zamumlal zdráhavě. „Nemohu po tobě žádat nic nezákonného.“

„Nejen že to je legální, ale můžeš to brát jako hotovou věc! Kurd je od teďka z branže.“

„Jak to myslíš?“

„Kurd nemůže pracovat bez pacientů,“ usmál se obchodník, „a já jsem jeho dodavatel – tedy byl jsem. Nejenže mu od tohoto okamžiku přestanu dodávat otroky, ale promluví s ostatními obchodníky s otroky. Pokud s ním budou obchodovat, podtrhnu jim ceny na ostatních trzích a navíc je vyženu z města.“

Zalbar se pod maskou znechuceně usmál. „Věděl jsi, co s otroky provádí, a stejně jsi s ním dělal obchody?“

„Zabíjet otroky z vědeckých důvodů není o nic horší než je nechat, aby se zabíjeli v aréně pro zábavu. Obojí je nepříjemná stránka našeho světa.“

Jízlivost v obchodníkově hlase Zalbarem trhla, ale nebyl ochoten ustoupit ze svého stanoviska.

„Díváme se na boj rozdílně. Ty jsi byl přinucen vstoupit do arény jako gladiátor, zatímco já jsem se připojil k armádě z vlastní vůle. Stále však máme společnou zkušenost: jakkoli hrozná byla bitva, jakkoli strašná byla přesila, měli jsme naději. Mohli jsme bojovat ze všech sil a přežít – nebo alespoň vzít s sebou na smrt své nepřátele. Být svázaný jako obětní beránek, moci jen pozorovat svého nepřítele – ne, ne svého nepřítele – zbraň svého mučitele, když se na tebe vrhá a vrhá... Žádná bytost, otrok nebo svobodný člověk, by neměl být přinucen k něčemu takovému. Nenapadá mě nepřítel, jehož bych nenáviděl natolik, abych jej odsoudil k takové zhoubě.“

„Já bych o někom věděl,“ zašeptal Jubal, „ale konec konců jsem nikdy nesdílel tvé ideály. Ačkoli oba věříme ve spravedlnost, usilujeme o ni různými způsoby.“

„Spravedlnost?“ ušklíbl se pohrdavě Ďas. „Dneska večer jsi to slovo použil už podruhé. Musím přiznat, že od tebe zní dost divně.“

„Vážně?“ zeptal se obchodník. „Se svými lidmi nebo s těmi, kdo se mnou obchodují, jsem vždycky jednal na rovinu. Oba uznáváme, že v našem světě vládne zkaženost, Ďasi. Na rozdíl od tebe se nesnažím spasit svět – mám plné ruce práce, abych ochránil sebe a své lidi.“

Zalbar odložil nedopitou číši. „Nechám ti masku a plášť venku,“ oznámil bezvýrazným hlasem. „Obávám se, že rozdíl mezi námi je příliš velký, než abychom si spolu mohli vychutnat pohár.“

V očích obchodníka se blýskl vztek. „Vraždy ale vyšetříš?“

„Ano,“ slíbil Ďas, „a jako stěžovatel budeš o výsledcích mého vyšetřování informován.“

Tempus si právě čistil meč, když se k němu přiblížili Zalbar a Razkuli. Záměrně počkali, aby se mu postavili až tady v kasárnách, ne v jeho oblíbeném brlohu v Liliové zahradě. Navzdory všemu, co se přihodilo nebo o čem si mysleli, že se přihodilo, byli všichni vojáci a následující rozhovor nebyl určen uším civilistů mimo jejich elitní klub.

Tempus je poctil mrzutým pohledem, nato opět drze obrátil svoji pozornost k práci. Byla to patrně záměrná urážka. Zaměstnával se vybrušováním řady pilovitých zubů do jednoho ostří svého meče: taková činnost rozhodně nemohla mít přednost před rozhovorem s jeho kapitánem.

„Rád bych si s tebou promluvil, Tempe,“ oznámil Zalbar a polkl vztek.

„Máš na to výsadní právo,“ odpověděl a ani nezvedl oči.

Razkuli přešlápl, ale přítelův pohled ho zarazil.

„Mám na tebe stížnost,“ pokračoval Zalbar. „Stížnost, kterou potvrdili četní svědkové. Cítím, že než s tou věcí vyrukují u Kadakithise, bylo by jediné slušné vyslechnout tvoje znění.“

Při vyslovení princova jména zvedl Tempus hlavu a přestal s pilováním. „Čeho se ta stížnost týká?“ otázal se zlověstně.

„Říká se, že v hodinách, kdy jsi mimo službu, svévolně vraždíš.“

„Ach tak. To není svévolnost. Já jen lovím jestřábí masky.“

Zalbar byl přichystán na mnoho možných odpovědí na jeho obvinění: rozzlobené popírání, zoufalý úprk, žádost o důkaz či svědka. Takové nevzrušené přiznání jej ovšem naprosto zmátlo. „Ty... přiznáváš svoji vinu?“ zmohl se nakonec na otázku, překvapením zcela vyvedený z rovnováhy.

„Pochopitelně. Jen mě překvapuje, že se někdo obtěžuje s žalobou. Takoví zabijáci by neměli nikomu chybět... tím méně tobě.“

„No, je pravda, že Jubala a jeho hrdlořezy nijak nemiluju,“ uznal Zalbar, „ale pořád jsou tu příslušné zákonné postupy a ty se musí dodržovat. Když chceš, aby se jim dostalo spravedlivého potrestání, měl bys...“

„Spravedlivého?“ chechtal se Tempus. „Spravedlnost s tím nemá co dělat.“

„Proč je tedy pronásleduješ?“

„Kvůli cviku,“ oznámil jim Tempus a znovu si pozorně prohlížel vroubkovaný meč. „Meč, který necvičí, je čím dál pomalejší. Pracuji na své kondici, kdykoli je to možné, a hrdlořezy, které si Jubal najímá, považuji za nejlepší ve městě – ale abych řekl pravdu, pokud ti, kteří stáli proti mně, jsou typické příklady, je podváděn.“

„To je vše?“ vybuchl Razkuli, jenž se již nedokázal dále ovládat. „Žádný jiný důvod, abys zostudil svůj stejnokroj, nepotřebuješ?“

Zalbar zvedl varovně ruku, ale Tempus se jim jen vysmíval.

„To je správný, Zalbare, drž si radši pejska na vodítku. Když se ti nepovede to jeho ňafání zarazit, udělám to za tebe.“

Na okamžik si Zalbar pomyslel, že snad bude muset přítele zkrotit, ale Razkuli už výbuch zlosti překonal. Snědý Ďas hleděl na Tempa s hlubokou, žhnoucí nenávistí, o které Zalbar věděl, že ji

nemůže uhasit žádné vysvětlení či hrozba. Zalbar potlačil vlastní hněv, načež se konečně obrátil k Tempovi.

„Budeš stejně zpupný, až tě princ požádá, abys mu své jednání vysvětlil?“ tázal se.

„Nebudu muset.“ Tempus se opět ušklíbl. „Pokakakis si mne nikdy nepozve, aby mě z něčeho obvinil. V ulici Červených luceren bylo po tvém, ale to bylo ještě předtím, než princ plně pochopil mé zdejší postavení. Dokonce by své rozhodnutí změnil, kdyby nebyl svůj postoj vyjádřil veřejně.“

Zalbara ochromila zuřivost a pocit marnosti. Uvědomil si pravdu Tempových slov. „A jaké vlastně je tvé postavení?“

„Když se musíš ptát,“ posmíval se Tempus, „nemůžu to vysvětlit. Musíš si ale uvědomit, že při svých útocích nemůžeš počítat s princovou pomocí. Ušetříš si hodně smutku, když se smíříš s mým postavením mimo soudní pravomoc.“ Vstal, zasunul meč do pochvy a chystal se k odchodu, ale Zalbar mu zastoupil cestu.

„Možná máš pravdu. Možná opravdu stojíš nad zákonem, ale jako že je nade mnou bůh – jakýkoli bůh – není daleko doba, kdy tvůj meč mine a my se tě zbavíme. Spravedlnost je přirozený děj. Nemůže se dlouho řídit rozmary prince.“

„Nevzávej bohy, dokud nejsi připraven přijmout jejich zásah.“ Tempus se zašklebil. „Radím ti dbát na varování člověka, který o tom ví své.“

Než se Zalbar stačil ozvat, skočil Razkuli kupředu a tenkou dýkou se vrhl Tempoví na hrdlo. Bylo příliš pozdě, aby se kapitán Ďasů stačil ozvat nebo zasáhnout. Stejně ale Tempus nevypadal, že by potřeboval od někoho pomoc.

Líným, plynulým pohybem narazil Tempus rukou do letícího hrotu. Razkuliho mstivý výpad zasáhl naplno dlaň. Hbité škubnutí zraněnou rukou a nůž byl vykroucen z Razkuliho sevření. Nato Tempová pravá ruka stiskla jako svěrák hrdlo ohromeného útočníka, zvedla ho, otočila, mrštila jím o zeď a přitiskla ho tam. Razkuli se jen tak tak dotýkal prsty země.

„Tempe!“ vyštěkl Zalbar. Ohrožení přítele proniklo jeho dočasným ochromením, které náhlý čin způsobil.

„Bez starosti, kapitáne,“ odpověděl Tempus nevzrušeným hlasem. „Byl bys tak laskav?“

Natáhl zkrvavenou ruku k Zalbarovi a vysoký Ďas opatrně vytáhl dýku z ošklivé rány. Když uvolnil nůž, srážející se tok krve vyrazil do nepřerušovaného proudu. Tempus znechuceně zkoumal šarlatový přívál, pak rukou uhodil Razkuliho do tváře.

„Lízej, pse,“ nařídil. „Olízej to dočista a buď mi vděčný, že tě nenechám olízat i podlahu!“

Bezmocný znehybněný muž bojoval o každé nadechnutí. Váhal jen chvíličku, než vyplázl jazyk v chabém pokusu splnit požadavek. Náhle netrpělivý Tempus se rozpráhl a rozmazal krev Razkulimu po tváři a ústech. Poté znovu zkoumal zranění.

Zhrozený Zalbar zpozoroval, že se ronění krve z rány zpomaluje z proudu do tenkého pramínku a nakonec jen pomalu prosakuje – všechno během pouhých sekund.

Tempus, nepochybně spokojený s postupem hojení, obrátil zrak ke svému kapitánovi. „Každý pes jednou kousne – ale až mi ten tvůj čokl příště zkříží cestu, utratím ho a ani ty nebo princ mě nezastavíte.“ Po těch slovech odtrhl Razkuliho od zdi a mrštil jím na podlahu, Zalbarovi k nohám. Bez jediného ohlédnutí pak odkráčel z místnosti. Jeho brutalita zbavila oba Ďasy schopnosti pohybu.

Nečekanost a prudkost výměny názorů beze zbytku ochromila i Zalbarovy bojové reflexy, ale po Tempově odchodu se mu opět vrátila vláda nad tělem, jako by byl zbaven zakletí. Poklekl vedle přítele a zdvihl jej do sedu, aby se mu lépe dýchalo.

„Nesnaž se mluvit,“ nakázal Razkulimu a snažil se mu z tváře setřít krvavou šmouhu. Muž se snažil něčeho chytit, trhavě kýval hlavou, odmítaje příkaz i pomoc.

Po nějaké době se menšímu Ďasovi podařilo složit nohy pod sebe a vyhrabat se do stoje. Napřímil se, ačkoli se musel přidržovat zdi. Slabostí chvíli věšel hlavu a dlouho trhaně lapal po dechu. Nato zvedl oči a jeho pohled se setkal se Zalbarovým.

„Musím ho zabít. Nemůžu... Žít ve stejném světě a... dýchat stejný vzduch s někým, kdo mě tak zahanbil... a zůstat přitom mužem.“

Razkuli se chvíli pohupoval, jako by ho řeč připravila o spoustu sil, pak se opatrně sesul na lavičku a opřel se o stěnu.

„Musím ho zabít,“ opakoval již zklidněným hlasem. „I kdybych proto musel bojovat s tebou.“

„Se mnou nebudeš muset zápasit, příteli,“ usedl Zalbar vedle něho, „raději mne přijmi za svého společníka. Tempus musí být zastaven a obávám se, že na to bude třeba nás obou. Ani tak nás možná nebude dost.“

Snědý Ďas pomalu přikývl na souhlas. „Snad bychom mohli získat některou z těch ďábelských zbraní, které ve Spleti způsobily tolik potíží,“ navrhl.

„To bych šel radši do postele s hadem. Podle zpráv, které se ke mně dostali, způsobí víc škody svému nositeli než oběti. Ne, plán, který mám v hlavě, je z úplně jiného soudku.“

Vánek vesele roztančil zářivé květy a Zalbar dojedl oběd. Dneska Razkuli jeho záda nestřežil: byl v kasárnách a užíval si nanejvýš zaslouženého oddechu po jejich společné noční práci. Ačkoli byl Zalbar unavený stejně jako přítel, nedokázal si ještě před odpočinkem tohle báječné potěšení odepřít.

„Poslal jsi pro mne, Ďasi?“

Zalbar nepotřeboval otočit hlavu, aby návštěvníka poznal. Pozoroval ho koutkem oka, už když se k němu blížil prachem cesty.

„Posaď se, Jubale,“ vyzval ho. „Myslel jsem, že bys rád slyšel, jak dopadlo vyšetřování.“

„Je na čase,“ zabručel obchodník s otroky a svezl se k zemi. „Je to týden – začínal jsem pochybovat o poctivosti tvého slibu. Tak mi řekni, proč jsi nemohl najít vraha.“

Ďas si nevšímal jízlivosti v Jubalově hlase. „Jak jsi sám říkal, vrahem je Tempus,“ odpověděl nevzrušeně.

„Potvrdilo se to? Kdy půjde před soud?“

Než mohl Zalbar odpovědět, rozbil klid odpoledne strašlivý výkřik. Ďas se ani nepohnul, ale Jubal se otočil za hlukem. „Co to bylo?“ chtěl vědět.

„To je zvuk,“ vysvětloval Zalbar, „který vydává člověk, když Kurd pátrá po vědomostech.“

„Ale myslel jsem... přísahám, já s tím nemám nic společného!“

„Tím se netrap, Jubale.“ Ďas se usmál a počkal, až si obchodník zase sedne. „Ptal ses na proces s Tempem?“

„Přesně,“ přitakal viditelně otřesený černocho.

„Nikdy nepůjde před soud.“

„Kvůli tomuhle!“ ukázal Jubal k domu. „Můžu zastavit...“

„Bud' zticha a poslouvej! Soudce Tempa nikdy neuvidí, protože ho chrání princ. Proto jsem nemohl nic prošetřit, než jsi přišel se svou stížností!“

„Královská ochrana!“ vyprskl obchodník. „Takže je volný a pořád může pronásledovat moje lidi.“

„To bych neřekl.“ Zalbar si dopřál přehnané zívnutí.

„Ale povídal jsi...“

„Říkal jsem, že si s ním poradím, a jak říkáš, můžeš to brát jako hotovou věc. Tempus se dnes nebude hlásit do služby... ani jindy.“

Jubal se chystal na něco zeptat, ale další výkřik slova přehlušil. Vyskočil a civěl na Kurdův dům. „Přijdu na to, odkud ten otrok je, a až...“

„Je ode mě, a jestli si ceníš svých lidí, nebudeš trvat na jeho propuštění.“

Otrokář se otočil a s otevřenou pusou koukal na pohodlně usazeného Ďasa. „Chceš říct...“

„Tempus,“ přikývl Zalbar. „Kurd mi vyprávěl o droze, kterou používá na zkrocení otroků. Tak jsem si u Stulwiga trochu koupil a přidal ji do krrfu našeho člověka. Skoro se probudil, když jsme mu vypalovali značku... ale Kurd byl ochoten přijmout můj dáreček na usmířenou bez jakýchkoli otázek. Na důkaz přátelství jsme Tempovi dokonce vyřízli jazyk.“ Ozval se další křik. Oba muži poslouchali hluboké zvířecí sténání, které ještě chvíli viselo ve vzduchu.

„Nemohl jsem žádat zaslouženější pomstu,“ poděkoval nakonec Jubal a napřáhl ruku. „Bude umírat dlouho.“

„Jestli vůbec zemře,“ poznamenal Zalbar a přijal stisk ruky. „Víš, hojí se hodně rychle.“

Dva muži se rozešli, aniž by věnovali pozornost vytí, které je provázelo.

SVĚTLEJŠÍ STRÁNKY ASYLU

Čtenářský ohlas, s jakým se setkal první svazek SVĚTA ZLODĚJŮ, nás ohromil a povzbudil. (Pokud jste o něm nevěděli, můžete napsat mně nebo některému z ostatních autorů prostřednictvím jejich nakladatele.) Množství dopisů pomohlo prodat svazky dva a tři a inspirovalo ke vzniku bojové hry SVĚT ZLODĚJŮ, kterou brzy uvede na trh Chaosium. Jako by si žádný z čtenářů SVĚTA ZLODĚJŮ neuvědomoval, že antologie obvykle nejdou příliš na odbyt a obzvláště antologie fantasy jsou předem odsouzeny k zániku.

I když došlá korespondence překypuje nadšením a chválou, objevuje se v ní jedna poznámka či kritika, která se opakuje v mnoha dopisech. Lidé upozorňují na neuvěřitelnou ponurost Asylu. Vypadá to, že se obyvatelé města nikdy nesmějí, a když už, tak smích vši silou potlačují... jako když si Pokakakis během přípitku na zdraví svému bratru císaři polil tuniku vínem.

Tak to je oprávněné reptání. Především proto, že žádné město nemůže být tak smutné. Za druhé proto, že si čtenáři, kteří znají mé další knihy, navykli najít na stránkách alespoň nějaký skrytý humor – dokonce i v genocidní válce mezi ještěrkami a brouky. A je tu ještě něco horšího a nepříjemnějšího. Když se probírám příběhy v tomto druhém svazku, uvědomuji si, ač nerad, že vývojová spirála Asylu směřuje dolů, namísto aby stoupala.

Jako redaktor jsem proto na sebe vzal úkol poskytnout čtenáři letmý pohled na přívětivou stránku města – prospěch a výhody ze života v nejspínavější díře Císařství.

Nahlédněme za tím účelem do málokdy viděného a nikdy necitovaného dokumentu, který vydala asylská Obchodní komora

krátce předtím, než ukončila svoji činnost. Pokakakis trval na tom, aby brožurka obsahovala jisté minimální množství pravdy, a tato skutečnost nepochybně přispěla k naprostému neúspěchu spisu. Pro vaše obveselení a osvětu nicméně uvádím vybrané kapitoly z dílka.

ASYLUM METROPOLE ZÁBAVY RANKANSKÉHO CÍSAŘSTVÍ

Každoročně se do Asylu hrnou desítky turistů. Přitahují je pověsti o dobrodružství a vzrušení, bující v každém temném koutě Císařství. Volba Asylu je nikdy nezlame. Naše město je vším, co se o něm vypráví – ba ještě něčím víc! Mnoho návštěvníků nikdy neodjede a ti, kteří ano, dosvědčí, že životy, k nimž se vracejí, vypadají nudně v porovnání s horečnou činností, nalezenou v tomto příjemně vypadajícím městě.

Jste-li obchodník a snažíte-li se rozšířit nebo přemístit svou živnost, zvažte možnost malebného Asylu. Které jiné místo se může pochlubit všemi následujícími kvalitami?

OBCHODNÍ PŘÍLEŽITOSTI

VLASTNICTVÍ – Půda v Asylu je levná! Ať už chcete stavět v mokřinách na východ od města nebo západně na okraji pouště, naleznete velké pozemky, jež je možno pořídít za neodolatelně nízké ceny. Pokud hledáte pro svůj obchod polohu blíže centru, stačí se zeptat. Většina vlastníků krámků v Asylu je ochotna zřít se svého domu, skladiště a zaměstnanců za cenu přepravy z města. Jejich návrat vám hrozit nebude.

PRACOVNÍ SÍLA – V Asylu neexistuje nedostatek ochotných pracovních sil. Zjistíte, že většina obyvatel se dá najmout a za odměnu udělá cokoli. Navíc množství talentů a dovedností, jež je v našem městě možno najít, je přinejmenším překvapivé. Schopnosti, o kterých jste si nikdy nemysleli, že by mohly být na prodej, jsou v Asylu volně kupovány a prodávány – a cena je vždy přiměřená!

Ti, jimž vyhovuje práce otroků, naleznou v Asylu jejich rozmanitý a početný výběr. Budete stejně jako sami otroci překvapeni, kdo se na aukčním bloku předvádí. Zde, stejně jako všude v Asylu, o úspěchu obchodních jednání často rozhoduje například ostrý zrak... nebo meč.

SUROVINY – Pokud snad váháte kvůli odlehlosti města, zažehňte obavy. V Asylu se prodává cokoli, co má v Císařství nějakou hodnotu. Po pravdě i druhy zboží, o kterých se říká, že nejsou na prodej, se často objevují na stáncích a v obchodech tohoto úžasného města. Nedělejte si starosti a neptejte se prodavače, jak své zásoby získal. Rozhodně se můžete zbavit strachu, že by se snad někdo ptal vás, jak jste přišli k těm svým.

ZPŮSOB ŽIVOTA

SPOLEČENSKÝ ŽIVOT – Jak říkali již naši předkové, nejen chlebem živ je člověk. Podobně i občan rankanského císařství vyžaduje jako protiváhu svých obchodních aktivit čilý společenský život. V této oblasti je Asylum skutečně mimořádné. Již mnohokrát bylo řečeno, že každodenní život v Asylu je dobrodružstvím, které nemá obdoby.

NÁBOŽENSTVÍ – Pro ty, kdo hledí k posmrtné existenci, je důležité, zda náboženský život v dané oblasti snese pátravý pohled zblízka. A naše město vítá případné zvědavé kritiky s otevřenou náručí. V Asylu je zastoupeno každé rankanské božstvo i kult, stejně jako mnoho dalších, které jinde v Císařství otevřeně neexistují. Spolu s uznávanými tradicemi zde přežívají a vzkvétají zapomenuté obřady

a staří bohové a přispívají tak k prazvláštnímu půvabu města. Naše chrámy nejsou ale vyhrazeny jen oddaným pravověrným. Většina svatyní vítá návštěvníky jiných vyznání a mnohé dovolují – ne, vyžadují – na svých neobvyklých, jinde neviděných obřadech účast diváků.

NOČNÍ ŽIVOT – Na rozdíl od mnoha měst Císařství, která se západem slunce vylidní své ulice, Asylum s nocí ožívá. Hodně jeho obyvatel vlastně žije nočním životem do té míry, že je za denního světla zahlédnete jen zřídka. Jakkoli je snad váš vkus ve věcech zábavy konzervativní, jakkoli jste snad radovánkami přesyceni, v asylském šeru si rozhodně užijete. Naše ulice Červených luceren nabízí bohatou přehlídku zábav, od tiché elegance Domu Ambrosiina k nezvyklejším radostem v Domě šlehů. Pokud k vašim potěšením patří návštěvy brlohů, nemusíte chodit dál než na vlastní práh.

SPOLEČENSKÉ POSTAVENÍ – Přiznejme si to: každý rád cítí nad ostatními jistou nadřazenost. Věřte, že nikde jinde nezáskáte lepší postavení snáze než v Asylu. Rankanský občan se skromným jménem je podle měřítek Asylu zámožný člověk a ve shodě s tím se tak k němu budou obyvatelé chovat. Budou vás sledovat závistivé oči, lidé si budou všimnout vašeho počínání a zvyků, budou s vámi jednat s pochlebovačnou zdvořilostí. I když podle vašeho názoru nejsou vaše zdroje ani zdaleka uspokojivé, stejně se vzhledem k průměrným obyvatelům Asylu budete cítit jako něco lepšího – i kdyby jen podle měřítek morálky. Můžeme vám zcela bez výhrad zaručit, že jakkoli nízké je vaše mínění o vlastní osobě, v Asylu vždycky existuje někdo, kdo stojí na společenském žebříčku ještě níže než vy.

POZNÁMKA O ZLOČINNOSTI – Zaslechli jste možná pověsti o vysoké míře zločinnosti v Asylu. Připouštíme, že v minulosti jsme měli jisté potíže, ale ty jsou již za námi. Stačí, když se člověk podívá na nesmírné davy, které se scházejí a sledují každodenní věšení a narážení na kůl, a pochopí, že obyvatelé Asylu stoprocentně podporují zákon a pořádek. Je nám potěšením oznámit, že jako výsledek programu našeho nového guvernéra, který vyhlásil válku zločinu, poklesl loni počet zločinů ohlášených v jednom dni na míru srovnatelnou s městem jen dvakrát tak velkým jako je naše.

ZÁVĚREM

Asylum je pro předvídavé oportunisty místem příležitostí. Právě teď je čas rozhodnutí. Právě teď, když hodnota vlastnictví prudce klesá a hospodářství i lidé jsou v depresi. Kde lépe investovat své peníze, energii a život než v tomto rychle se rozvíjejícím městě budoucnosti? I naši nejzapřísáhlejší kritikové uznávají potenciál Asylu, když ho popisují jako „město, kde nelze nic než stoupat vzhůru!“

Robert Asprin

PŘÍBĚHY OD OPLZLÉHO JEDNOROŽCE

Z anglického originálu

TALES FROM THE VULGAR UNICORN

přeložili Pavel Vohlídka a Hana Ederová

Obálka Gary Ruddell

Grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.

jako svou 141. publikaci

Plzeň 2000, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 159 Kč

ISBN 80-7288-005-5